LEGENDELE CLANULUI OTORI

CARTEA A II-A

SUB CERUL LIBER, AVÂND DREPT PERNĂ IARBA

LIAN HEARN

„O minunată poveste despre răzbunare,
iubire, frumusețe și onoare...”
– Australian Financial Review

„Frumusețea, sălbăticia și stranietatea poveștii
captivante a lui Hearn sunt sporite de proza
desăvârșită, cu sonorități de cristal.”
– Independent on Sunday

„Pasiunea și răzbunarea, puterile mistice
și iscusința militară se împletesc într-un
uluitor triumf al imaginației.”
– Woman's Day

„Hearn a creat o lume la care ne grăbim
să ne întoarcem cu plăcere.”
– The New York Times Book Review

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-102-231-4

www.edituracorint.ro

CARTEA A II-A DIN CICLUL
LEGENDELE CLANULUI OTORI

Takeo, moștenitorul marelui clan Otori, și-a făgăduit viața misteriosului Trib. Talentele sale supranaturale — darul de a se face invizibil și auzul fin — fac din el cel mai de temut asasin al acestei organizații secrete. Tânărul nobil trebuie să se lepede de jurămintele spirituale ale educației sale pașnice, să renunțe la dreptul câștigat prin naștere la bogăție, pământ și putere, precum și la iubirea pentru Kaede. Dacă nu se va dedica îndeletnicirilor criminale ale Tribului, membrii acestuia îl vor omorî.

Takeo își lasă în urmă copilăria și pornește pe un drum presărat cu încercări crâncene, pericole și sacrificii, înfruntând iarna cruntă din vârful munților. La rândul ei, Kaede, acum pionul valoros al cruzilor războinici, trebuie să-și folosească frumusețea și istețimea, pentru a se impune într-o lume a bărbaților atotputernici.

SUB CERUL LIBER, AVÂND DREPT PERNĂ IARBA — mult așteptata continuare a volumului *Să nu trezești podeaua-privighetoare* — ne transportă pe tărâmul unei Japonii medievale legendare, într-o captivantă poveste a confruntărilor dintre clanuri rivale, a loialităților împărțite și iubirilor pătimașe, țesută pe fundalul unui peisaj tulburător.

LIAN HEARN (pseudonimul literar al lui Gillian Rubinstein) s-a născut în 1942 în Anglia. A studiat limbile moderne la Universitatea Oxford și a lucrat ca redactor și critic de film la Londra, înainte de a se stabili în Australia în 1973. Este autoarea a opt piese de teatru, numeroase povestiri, articole și peste treizeci de cărți, multe dintre ele pentru copii. Interesul de o viață pentru spațiul nipon a determinat-o să studieze limba japoneză, să întreprindă mai multe călătorii în Japonia și a culminat cu scrierea ciclului de romane fantasy *Legendele clanului Otori*, publicat cu mare succes în 36 de țări. *Sub cerul liber, având drept pernă iarba* este al doilea volum al acestui ciclu.

Din ciclul
LEGENDELE CLANULUI OTORI
a mai apărut:
Cartea I
SĂ NU TREZEȘTI PODEAUA-PRIVIGHETOARE

În curs de apariție:
Cartea a III-a
STRĂLUCIREA LUNII, ATINGEREA VÂNTULUI

LEDA, *imprint al*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Ellie Exarchos/Scooter Design

LIAN HEARN

SUB CERUL LIBER, AVÂND DREPT PERNĂ IARBA

LEGENDELE CLANULUI OTORI

CARTEA A II-A

Traducere din limba engleză de
Lidia Grădinaru

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Daria Bârsan
Tehnoredactare computerizată: Cristina Aprodu

Text design by Ellie Exarchos and Simon Paterson

ISBN 978-973-102-231-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEARN, LIAN
Sub cerul liber, având drept pernă iarba : Legendele clanului Otori /
Lian Hearn; trad.: Lidia Grădinaru. - București:
Leda, 2009
ISBN 978-973-102-231-4

I. Grădinaru, Lidia (trad.)

821.111(31)-31=135.1

CUVÂNT-ÎNAINTE

Aceste evenimente au avut loc în anul de după moartea lui Otori Shigeru în Inuyama, cetatea Tohanilor. Conducătorul clanului Tohanilor, Iida Sadamu, a fost ucis, din răzbunare, de fiul adoptiv al lui Shigeru, Otori Takeo, sau așa a crezut foarte multă lume, iar Tohanii au fost răsturnați de la putere de Arai Daiichi, un membru al clanului Seishuu din Kumamoto, care a profitat de haosul creat în urma căderii cetății Inuyama pentru a prelua controlul asupra Celor Trei Țări. Arai sperase să încheie o alianță cu Takeo și să aranjeze căsătoria acestuia cu Shirakawa Kaede, acum moștenitoarea domeniilor Maruyama și Shirakawa.

Totuși, împărțit între ultimele porunci ale lui Shigeru și cererile insistente ale familiei tatălui său adevărat, familia Kikuta, membră a Tribului, Takeo renunță la moștenirea sa și la căsătoria cu Kaede, de care îl unea o iubire profundă, pentru a merge cu Tribul, de care se simțea legat prin sânge și prin jurământ.

Otori Shigeru a fost înmormântat la Terayama, un templu izolat pe un munte din inima Țării de Mijloc. După luptele de la Inuyama și Kushimoto, Arai s-a dus la templu pentru a aduce un respectuos omagiu aliatului său căzut, și pentru a confirma noile alianțe. Aici Takeo și Kaede s-au întâlnit pentru ultima dată.

貧窮問答の歌一首

風雑へ　雨降る夜の　雨雑へ
雪降る夜は　術もなく　寒く
しあれば　堅塩を　取りつづしろひ
糟湯酒　うち啜ろひて　咳かひ
鼻びしびしに　しかとあらぬ　鬚
かき撫でて　我を除きて　人はあら
じと　誇ろへど　寒くしあれば
麻衾　引き被り　布肩衣　有り
のことごと　服襲へども

……後略……

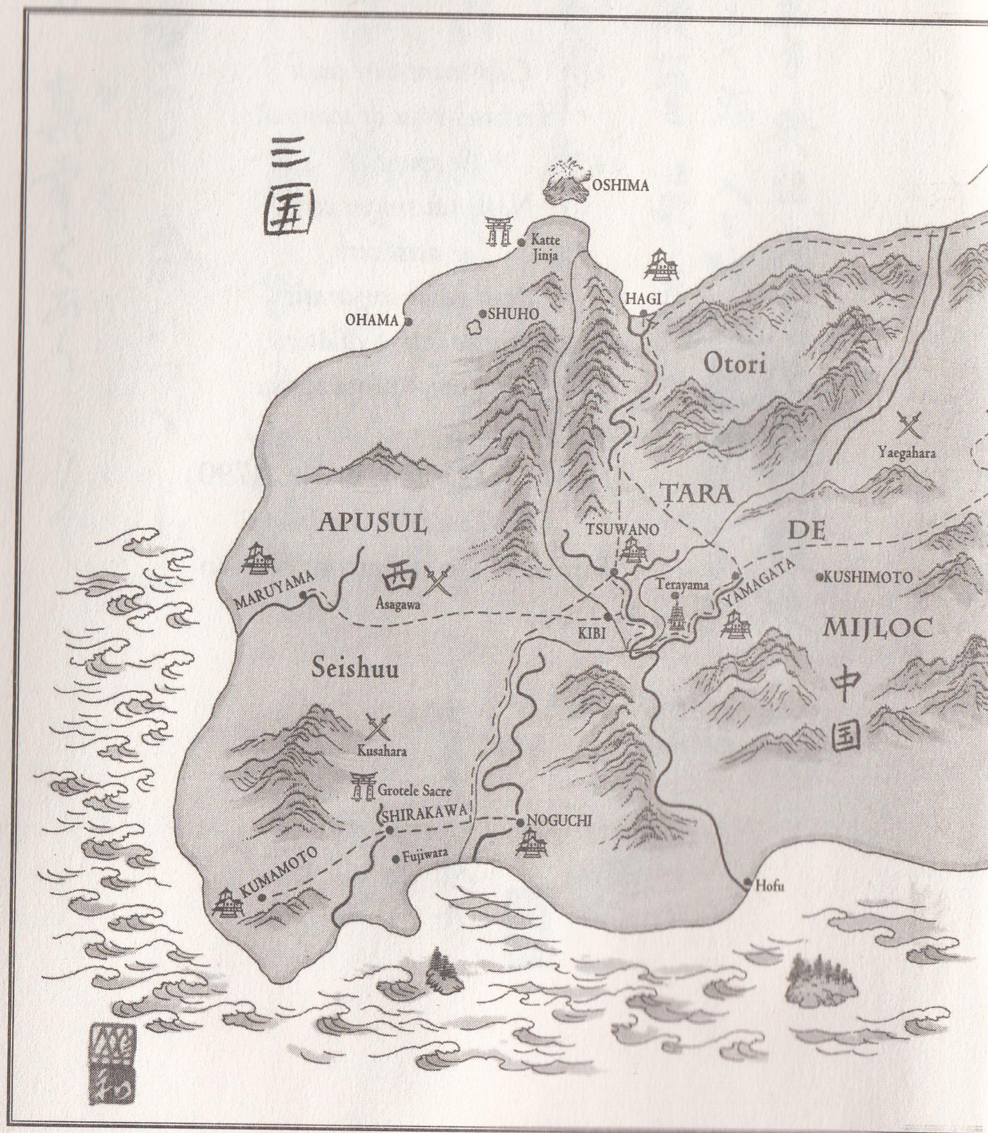

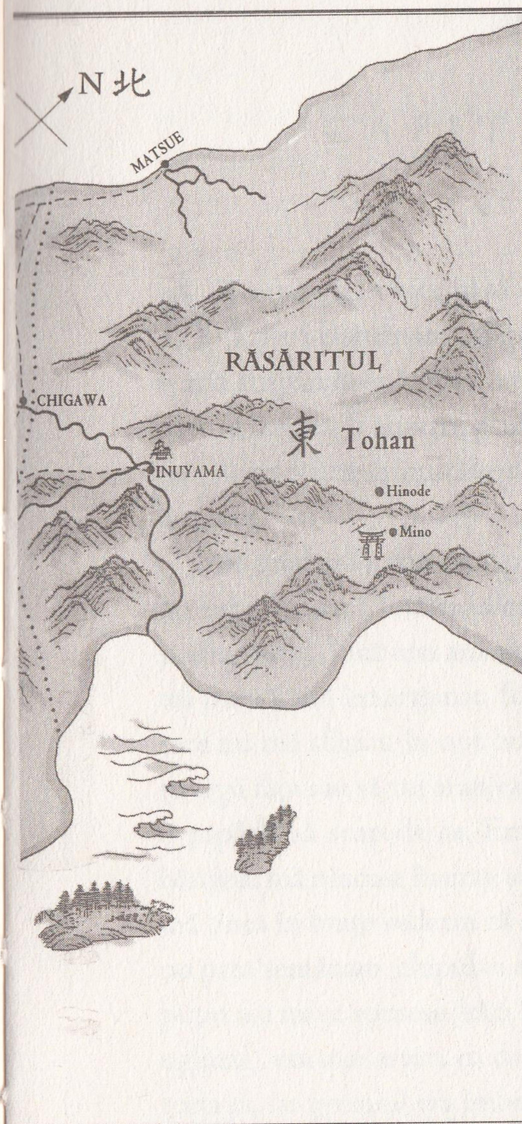
『万葉集』巻五
八九二

În nopțile în care,
amestecată cu vânt,
cade ploaia,
În nopțile în care,
amestecată cu ploaie,
cade zăpada

YAMANOUE NO OKURA: DIALOG DESPRE SĂRĂCIE
Din *Țara celor Opt Insule*

CELE TREI ȚĂRI

granițele feudelor

granițele feudelor înainte de Yaegahara

drum principal

câmp de luptă

cetate

sanctuar

templu

LEGENDELE CLANULUI OTORI

PERSONAJE

CLANURILE

Otori

(Țara de Mijloc; cetatea de scaun: Hagi)

Otori Shigeru . . . . moștenitor legitim al clanului (I)
Otori Takeshi . . . . fratele său mai mic,
omorât de clanul Tohan (d.)
Otori Takeo . . . . (născut Tomasu) fiul adoptiv al lui Shigeru(I)
Otori Shigemori. . . . . .tatăl lui Shigeru, ucis în bătălia de la
Yaegahara (d.)
Otori Ichiro . . . rudă îndepărtată, învățătorul lui Shigeru și Takeo (I)
Chiyo
Haruka } . . . . slujnice în casă (I)
Shiro. . . . . .tâmplar (I)
Otori Shoichi. . . . . .unchiul lui Shigeru, acum senior
al clanului (I)
Otori Masahiro . . . . fratele său mai mic (I)
Otori Yoshitomi . . . . fiul lui Masahiro (I)

Miyoshi Kahei
Miyoshi Gemba } .... frați, prieteni ai lui Takeo (1)

Miyoshi Satoru .... tatăl lor: căpitanul pazei din castelul din Hagi (3)

Endo Chikara. .... însoțitor important (3)

Terada Fumifusa .... pirat (3)

Terada Fumio .... fiul său, prieten al lui Takeo (1)

Ryoma .... pescar, fiul nelegitim al lui Masahiro (3)

Tohan

(Răsăritul; cetatea de scaun: Inuyama)

Iida Sadamu. .... seniorul clanului (1)

Iida Nariachi .... vărul său (3)

Ando
Abe } .... însoțitorii lui Iida (1)

Seniorul Noguchi .... aliat (1)

Doamna Noguchi .... soția sa (1)

Junko .... servitoare în castelul Noguchi (1)

Seishuu

(O alianță a mai multor familii străvechi. Apusul; principalele cetăți de scaun: Kumamoto și Maruyama)

Arai Daiichi. .... comandant de armată (1)

Niwa Satoru. .... însoțitor (2)

Akita Tsutomu .... însoțitor (2)

Sonoda Mitsuru. .... nepotul lui Akita (2)

Maruyama Naomi. .... stăpâna domeniului Maruyama, iubita lui Shigeru (1)

Mariko .... fiica ei (1)

Sachie .... servitoarea ei (1)

Sugita Haruki. . . . . însoțitor (1)
Sugita Hiroshi . . . . nepotul lui (3)
Sakai Masaki . . . . vărul lui Hiroshi (3)
Seniorul Shirakawa (1)
Kaede . . . . . . fiica lui cea mare, verișoara doamnei Maruyama (1)
Ai, Hana . . . . fiicele lui (2)
Ayame . . . . slujnice în casă (2)
Monami . . . . (2)
Akane . . . . (3)
Amano Tenzo . . . . însoțitor al familiei Shirakawa (1)
Shoji Kiyoshi . . . .însoțitor important al seniorului Shirakawa (1)

TRIBUL

Familia Muto

Muto Kenji . . . . învățătorul lui Takeo, Maestrul (1)
Muto Shizuka . . . . nepoata lui Kenji, amanta lui Arai și însoțitoarea lui Kaede (1)
Zenko, Taku . . . . fiii ei (3)
Muto Seiko . . . . soția lui Kenji (2)
Muto Yuki . . . . fiica lor (1)
Muto Yuzuru. . . . . văr (2)
Kana, Miyabi . . . . servitoare (3)

Familia Kikuta

Kikuta Isamu . . . . tatăl adevărat al lui Takeo (d.)
Kikuta Kotaro . . . . vărul lui, Maestrul (1)
Kikuta Gosaburo . . . . fratele mai mic al lui Kotaro (2)
Kikuta Akio. . . . . nepotul lor (1)

Kikuta Hajime . . . . luptător (2)
Sadako . . . . servitoare (2)

Familia Kuroda

Kuroda Shintaro . . . . asasin renumit (1)
Kondo Kiichi (2)
Imai Kazuo (2)
Kudo Keiko (2)

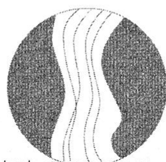
ALȚII

Seniorul Fujiwara . . . . nobil, exilat din capitală (2)
Mamoru . . . . protejatul și tovarășul lui (2)
Ono Rieko . . . . vărul lui (3)
Murita . . . . însoțitor (3)
Matsuda Shingen . . . . stareţul de la Terayama (2)
Kubo Makoto . . . . . călugăr, cel mai bun prieten al lui Takeo (1)
Jin-emon. . . . . bandit (3)
Jiro . . . . fiu de fermier (3)
Jo-An . . . . proscris (1)

CAI

Raku. . . . . . sur cu coama și coada negre; primul cal al lui Takeo, dăruit de el lui Kaede
Kyu. . . . . negru, calul lui Shigeru, dispărut în Inuyama
Aoi . . . . negru, (frate vitreg cu Kyu)
Ki . . . . roibul lui Amano
Shun . . . . murgul lui Takeo; un cal foarte deștept

Litere îngroșate = personaje principale
(1, 2, 3) = prima apariție a personajului în Cartea 1, 2, sau 3
(d.) = personaj decedat înainte de începutul Cărții 1

CAPITOLUL UNU

Shirakawa Kaede dormea profund, în acea stare vecină cu inconștiența pe care cei din familia Kikuta o pot induce cu privirea lor. Noaptea trecu, stelele păliră odată cu venirea zorilor, zgomotele templului se înălțară și se stinseră în jurul ei, însă ea nu se mișcă. Nu o auzi pe însoțitoarea ei, Shizuka, strigând-o neliniștită din când în când, încercând să o trezească. Nu simți mâna Shizukăi pe frunte. Nu îi auzi pe oamenii seniorului Arai Daiichi, comandantul armatei, când veniră cu nerăbdare crescândă pe verandă și-i spuseră Shizukăi că acesta aștepta să stea de vorbă cu doamna Shirakawa. Răsuflarea îi era tihnită și calmă, trăsăturile încremenite ca ale unei măști.

Către seară, somnul păru să i se schimbe. Pleoapele îi tresăriră și buzele parcă schițară un zâmbet. Degetele ei, îndoite ușor în palme, se întinseră.

Ai răbdare. Va veni el după tine.

Kaede visa că fusese prefăcută în gheață. Vorbele îi răsunau limpede în minte. În vis nu exista teamă, doar sentimentul că era ținută locului de ceva rece și alb, într-o lume tăcută, înghețată și vrăjită.

Ochii i se deschiseră.

Era încă lumină. Dar după umbre își dădu seama că se înserase. Un clopoțel de vânt răsună încetișor, o dată, apoi aerul rămase nemișcat. Ziua care trecuse și de care nu își amintea nimic trebuie să fi fost caldă. Pielea îi era umedă. Păsărelele ciripeau sub streșini, și auzea pocnetul sec al ciocurilor rândunelelor când prindeau ultimele gâze ale zilei. În scurtă vreme aveau să zboare spre sud. Era deja toamnă.

Ciripitul păsărelelor îi aduse aminte de pictura pe care i-o dăruise Takeo, cu multe săptămâni în urmă, tot în acest loc, o schiță a unei păsări de pădure, care o făcuse să se gândească la libertate; se pierduse împreună cu toate celelalte bunuri ale ei, veșminte de nuntă și alte haine, când castelul din Inuyama arsese. Nu mai avea nimic. Shizuka îi găsise niște chimonouri vechi în locuința în care stătuseră, și împrumutase piepteni și alte lucruri. Nu mai fusese niciodată într-un astfel de loc, o casă de negustor, mirosind a soia în fermentare, plină de oameni de care încerca să se țină departe, deși slujnicele veneau din când în când să se uite la ea printre paravane.

Se temea că toată lumea o să vadă ce pățise ea în noaptea căderii castelului. Ucisese un bărbat, se culcase cu altul, se luptase alături de el mânuind sabia mortului. Nu-i venea să creadă că făcuse aceste lucruri. Uneori se gândea că era vrăjită, cum ziceau oamenii. Se spunea despre ea că-i aducea moartea oricărui bărbat care o dorea — și era adevărat. Muriseră bărbați. Dar nu Takeo.

De când fusese atacată de străjer, în timp ce era ostatică în castelul Noguchi, se temea de toți bărbații. Groaza simțită față de Iida o împinsese să se apere de el, dar de Takeo nu-i fusese frică. Voise doar să-l țină mai aproape. De la prima lor întâlnire în Tsuwano, trupul ei tânjise după al lui. Dorise ca el s-o atingă, să-i simtă pielea lipită de a ei. Acum, în timp ce-și amintea acea noapte, înțelegea și mai clar că nu se putea mărita decât cu el, că nu avea să-l iubească decât pe el. *Voi avea răbdare,* promise ea. Dar de unde veniseră acele vorbe?

Întoarse puțin capul și văzu silueta Shizukăi, pe marginea verandei. În spatele femeii se înălțau copacii străvechi ai sanctuarului. Mirosea a cedri și praf. Clopotul templului bătea de seară. Kaede nu spuse nimic. Nu voia să vorbească cu nimeni, nici să audă vreun glas. Voia să se întoarcă în acel loc de gheață în care dormise.

Apoi, dincolo de firele de praf care pluteau în ultimele raze ale soarelui, văzu ceva: un spirit, se gândi ea, totuși nu numai un spirit, căci avea substanță; era acolo, adevărat și de netăgăduit, sclipind ca zăpada proaspătă. Se uită lung, se ridică pe jumătate, dar în clipa în care o recunoscu, Zeița Albă, atotmilostiva, atotiertătoarea dispăru.

Shizuka auzi mișcare și veni alergând lângă ea.

— Ce este?

Kaede se uită la Shizuka și văzu în ochii ei multă îngrijorare. Își dădu seama cât de dragă ajunsese să-i fie această femeie, cea mai apropiată, cu adevărat singura ei prietenă.

— Nimic. O năzărire.

— Sunteți bine? Cum vă simțiți?

— Nu știu. Mă simt... Glasul lui Kaede se stinse. Se uită câteva clipe la Shizuka. Am dormit toată ziua? Ce-am pățit?

— Nu trebuia să vă facă asta, spuse Shizuka, cu glasul tăios de îngrijorare și supărare.

— Takeo a făcut-o?

Shizuka încuviință din cap.

— Habar n-aveam că are talentul ăsta. E o trăsătură a familiei Kikuta.

— Ultimul lucru pe care mi-l amintesc sunt ochii lui. Ne uitam unul la celălalt și pe urmă am adormit. După o pauză, Kaede continuă: A plecat, nu-i așa?

— Unchiul meu, Muto Kenji, și maestrul Kikuta, Kotaro, au venit după el aseară, răspunse Shizuka.

— Și n-am să-l mai văd niciodată?

Kaede își aduse aminte de disperarea ei din noaptea precedentă, înainte de somnul lung și adânc. Îl implorase pe Takeo să nu o părăsească. Fusese îngrozită de un viitor fără el, supărată și rănită de respingerea lui. Dar toată acea tulburare se domolise.

— Trebuie să-l uitați, spuse Shizuka, luând mâna lui Kaede și mângâind-o cu blândețe. De acum înainte, viața lui și a dumneavoastră nu se pot atinge.

Kaede zâmbi ușor. *Nu pot să-l uit,* se gândea ea. *Nici nu-mi poate fi luat vreodată. Am dormit în gheață. Am văzut-o pe Zeița Albă.*

— Vă simțiți bine? întrebă din nou, insistent, Shizuka. Nu mulți supraviețuiesc somnului Kikuta — de obicei sunt trimiși pe lumea cealaltă înainte de a se trezi. Nu știu ce v-a făcut dumneavoastră.

— Nu mi-a făcut rău. Dar m-a schimbat într-un fel. Mă simt de parcă n-aș ști nimic. De parcă ar trebui să învăț din nou totul.

Shizuka îngenunche dinaintea ei, nedumerită, cercetând fața lui Kaede.

— Ce veți face acum? Unde veți merge? Vă întoarceți la Inuyama cu Arai?

— Cred c-ar trebui să mă duc acasă la părinții mei. Trebuie s-o văd pe mama. Mi-e tare teamă că a murit în timp ce am întârziat atâta vreme în Inuyama. Voi pleca dimineață. Cred că ar trebui să-l înștiințezi pe seniorul Arai.

— Vă înțeleg neliniștea, răspunse Shizuka. Dar s-ar putea ca Arai să nu dorească să vă dea drumul să plecați.

— Atunci o să trebuiască să-l conving, spuse cu calm Kaede. Mai întâi trebuie să mănânc ceva. Vrei să-i rogi să pregătească niște mâncare? Și adu-mi un ceai, te rog.

— Doamnă.

Shizuka se înclină în fața ei și ieși pe verandă. În timp ce ea se îndepărta, Kaede auzi notele tânguitoare ale unui flaut la care

cânta, în grădina din spatele templului, o persoană nevăzută. Se gândi că-l cunoștea pe muzicant, unul din călugării tineri, din vremea când vizitaseră prima dată templul, pentru a vedea renumitele picturi ale lui Sesshū, dar nu-și amintea cum îl cheamă. Muzica îi vorbea despre faptul că suferința și pierderea erau inevitabile. Copacii fremătau când vântul se stârnea, și bufnițele începură să țipe în munți.

Shizuka se întoarse cu ceaiul și turnă o ceașcă pentru Kaede. Ea îl bău de parcă îl gusta prima dată, fiecare strop având pe limba ei o aromă distinctă, ca de fum. Iar când bătrâna care avea grijă de oaspeți îi aduse orez și legume gătite cu lapte de soia, parcă nu mai pusese niciodată mâncare în gură. Se minună în gând de noile puteri care se deșteptaseră în ea.

— Seniorul Arai dorește să stea de vorbă cu dumneavoastră înainte de sfârșitul zilei, o anunță Shizuka. I-am zis că nu vă simțiți bine, dar a insistat. Dacă nu aveți chef să dați ochii cu el acum, am să mă duc să-i spun din nou.

— Nu știu dacă-l putem trata în felul ăsta pe seniorul Arai, spuse Kaede. Dacă-mi poruncește, trebuie să merg la el.

— E foarte supărat, zise Shizuka cu glas scăzut. E ofensat și revoltat de dispariția lui Takeo. Vede în ea pierderea a două alianțe importante. Aproape sigur va trebui acum să se bată cu Otorii, fără să-l aibă de partea sa pe Takeo. Sperase într-o căsătorie rapidă între dumneavoastră...

— Nu vorbi despre asta, o întrerupse Kaede.

Își termină orezul, puse bețișoarele pe tavă și se înclină în semn de mulțumire pentru mâncare.

Shizuka oftă.

— Arai nu înțelege cu adevărat Tribul, cum lucrează membrii lui, ce pretenții au ei de la cei cărora le aparțin.

— Nu a știut niciodată că faci parte din Trib?

— Știa că mă pricep să aflu lucruri, să transmit mesaje. S-a folosit cu bucurie de talentele mele pentru a încheia alianțe cu seniorul Shigeru și doamna Maruyama. Auzise de Trib, dar, la fel ca majoritatea oamenilor, credea că nu e decât o breaslă. Faptul că au fost implicați în moartea lui Iida l-a șocat profund, chiar dacă a profitat de ea. Se opri, apoi spuse încet: Și-a pierdut de tot încrederea în mine — cred că se întreabă cum s-a culcat cu mine de atâtea ori fără să fie el însuși asasinat. Ei bine, sigur nu ne vom mai culca niciodată împreună. S-a terminat.

— Ți-e frică de el? Te-a amenințat?

— E furios pe mine, răspunse Shizuka. Consideră că l-am trădat, ba și mai rău, că l-am dus de nas. Nu cred că mă va ierta vreodată. În glasul ei se strecură o notă de amărăciune: I-am fost cea mai apropiată confidentă, amantă, prietenă de când eram doar o copilă. I-am născut doi fii. Totuși ar fi pus să fiu omorâtă într-o clipită, dacă n-ați fi fost dumneavoastră.

— Am să ucid orice bărbat care încearcă să-ți facă rău, spuse Kaede.

Shizuka zâmbi.

— Ce fioroasă arătați când spuneți asta!

— Bărbații mor ușor, zise Kaede, cu glasul indiferent. Dintr-o împunsătură de ac, dintr-o lovitură de cuțit. Tu m-ai învățat asta.

— Dar mai aveți încă până să vă folosiți de aceste talente, sper, răspunse Shizuka. Deși v-ați luptat bine în Inuyama. Takeo vă datorează viața.

Kaede rămase tăcută o clipă. Apoi spuse cu glas scăzut:

— Am făcut mai mult decât să mă lupt cu sabia. Tu nu știi totul.

Shizuka o privi lung.

— Ce vreți să spuneți? Că dumneavoastră l-ați ucis pe Iida? șopti ea.

Kaede încuviință.

— Takeo i-a luat capul, dar Iida era deja mort. Am făcut ce mi-ai spus tu. Era pe cale să mă siluiască.

Shizuka îi cuprinse strâns mâinile.

— Nimeni să nu știe vreodată asta! Nici unul dintre războinicii aceștia, nici chiar Arai, nu v-ar lăsa în viață.

— Nu mă simt deloc vinovată, și nici n-am mustrări de cuget, spuse Kaede. Niciodată n-am făcut o faptă mai puțin rușinoasă. Nu numai că m-am apărat, ci am și răzbunat moartea multora: a seniorului Shigeru, a rudei mele, doamna Maruyama, a fiicei sale și a tuturor celorlalți oameni nevinovați, pe care Iida i-a schingiuit și i-a omorât.

— Cu toate astea, dacă acest lucru s-ar afla, ați fi pedepsită pentru el. Bărbații ar crede că lumea s-a întors cu susul în jos dacă femeile ar începe să pună mâna pe arme și ar căuta să se răzbune.

— Lumea mea e deja întoarsă cu susul în jos, spuse Kaede. Totuși trebuie să mă duc să vorbesc cu seniorul Arai. Adu-mi... Se întrerupse și râse. Era să spun „Adu-mi niște haine", dar nu am nici una. Nu am nimic!

— Aveți un cal, răspunse Shizuka. Takeo v-a lăsat surul lui.

— Mi l-a lăsat pe Raku? Kaede schiță un zâmbet sincer, care îi lumină chipul, și se uită în depărtare, cu ochii întunecați și gânditori.

— Doamnă? Shizuka o atinse pe umăr.

— Piaptănă-mă și trimite-i seniorului Arai mesaj că mă duc de îndată la el.

Se întunecase aproape de tot când părăsiră odăile femeilor și se îndreptară spre camerele principale pentru oaspeți, în care stăteau Arai și oamenii lui. Luminile licăreau în templu, și mai sus, pe coastă, bărbații stăteau în picioare, cu torțe aprinse, în jurul mormântului seniorului Shigeru. Chiar și la ora aceasta, oamenii veneau la mormânt, aduceau tămâie și ofrande, puneau felinare și lumânări pe

pământul din jurul pietrei, cereau ajutorul mortului care cu fiecare zi devenea tot mai mult pentru ei un zeu.

Doarme într-un înveliș de flăcări, se gândi Kaede, rugându-se și ea în gând la spiritul lui Shigeru pentru călăuzire, în timp ce cumpănea ce să-i spună lui Arai. Era moștenitoarea Shirakawei și a Maruyamei deopotrivă; știa că Arai dorea o alianță stabilă cu ea, probabil o căsătorie care să-i întărească puterea pe care o aduna. Vorbiseră de câteva ori în timpul șederii în Inuyama, și iarăși pe drum, dar gândurile lui Arai fuseseră la apărarea provinciei și la planurile de viitor. Ei nu-i împărtășise strategiile lui, dincolo de exprimarea dorinței de a avea loc căsătoria cu Otori. Odată — în urmă cu o viață, i se părea acum — dorise să fie mai mult decât un pion în mâinile războinicilor care îi comandau soarta. Acum, cu tăria nou descoperită pe care i-o dăduse somnul glacial, se hotărî iarăși să-și ia viața în propriile mâini. *Am nevoie de timp,* se gândi ea. *Nu trebuie să fac nimic pripit. Trebuie să mă duc acasă înainte de a lua vreo decizie.*

Unul dintre oamenii lui Arai — își aduse aminte că îl chema Niwa — o întâmpină la marginea verandei și o conduse până la ușă. Toate obloanele erau deschise. Arai ședea în capătul încăperii, având alături trei oameni de-ai lui. Niwa rosti numele lui Kaede, și comandantul se uită la ea. O clipă se studiară unul pe celălalt. Ea îi întoarse privirea și simți puterea pulsându-i în vene. Pe urmă căzu în genunchi și se înclină în fața lui, în silă, știind totuși că trebuia să pară supusă.

Se aplecă și el înaintea ei și amândoi se îndreptară de spate în același timp. Ea înălță capul și se uită la el cu aceeași privire hotărâtă. El n-o putu privi în ochi. Gândindu-se la cutezanța ei, Kaede își simți inima bătând cu putere. În trecut, îi plăcuse și avusese încredere în bărbatul din fața ei. Acum vedea schimbările de pe chipul lui. Ridurile i se adânciseră în jurul gurii și al ochilor. Fusese pragmatic și, totodată, maleabil, dar acum era stăpânit de o mare dorință de putere.

Nu departe de casa părinților ei, Shirakawa curgea prin mari grote de calcar, unde apa crease coloane și statui. În copilărie, era dusă acolo în fiecare an, pentru a se închina la zeița care trăia în una dintre aceste coloane de sub munte. Statuia avea o formă fluidă, vie, ca și cum spiritul care sălășluia înăuntru încerca să evadeze de sub învelișul de calcar. Acum se gândi la acel înveliș de piatră. Oare puterea era un râu calcaros care îi împietrea pe cei care îndrăzneau să înoate în el?

Statura și forța fizică ale lui Arai o făcură să tremure pe dinăuntru, amintindu-i de acel moment de neajutorare cât fusese în brațele lui Iida, de forța bărbaților care puteau silui femeile cum voiau ei. *Să nu-i lași niciodată să se folosească de acea putere,* îi trecu prin gând, iar apoi: *Mereu să fii înarmată.* Simți în gură un gust dulce ca și curmala, înțepător ca sângele — știința și gustul puterii. Oare asta îi îndemna pe bărbați să fie la nesfârșit în conflict unii cu alții, să se înrobească și să se distrugă între ei? De ce să nu aibă și o femeie așa ceva?

Se uită la locurile de pe trupul lui Arai în care acul și cuțitul îl străpunseseră pe Iida, oferindu-l lumii pe care el căutase să o domine, și lăsându-i sângele dătător de viață să se scurgă. *Nu trebuie să uit niciodată asta,* își spuse ea. *Și bărbații pot fi uciși de femei. L-am ucis pe cel mai puternic comandant de oști din Cele Trei Țări.*

Fusese educată să-i respecte pe bărbați, să se supună voinței și inteligenței lor superioare. Inima îi bătea atât de tare încât crezu că o să leșine. Inspiră adânc, folosindu-se de învățăturile Shizukăi, și simți sângele liniștindu-i-se în vine.

— Senior Arai, mâine plec la Shirakawa. V-aș fi foarte recunoscătoare dacă mi-ați da niște oameni care să mă escorteze până acasă.

— Aș prefera să rămâi în Răsărit, spuse el, încet. Dar nu despre asta vreau să vorbesc mai întâi cu tine. Miji ochii când se uită la ea. Ci despre dispariția lui Otori. Poți să aduci vreo lămurire cu privire la această întâmplare ieșită din comun? Cred că mi-am

câştigat dreptul la putere. Eram deja aliat cu Shigeru. Cum a putut tânărul Otori să ignore toate obligaţiile faţă de mine şi de tatăl său mort? Cum a putut să nu se supună şi să plece? Şi unde a plecat? Oamenii mei au scotocit toată ziua ţinutul, până la Yamagata. A dispărut cu desăvârşire.

— Nu ştiu unde e, răspunse ea.

— Mi s-a spus că a vorbit cu tine aseară, înainte să plece.

— Da, zise ea simplu.

— Ţie cel puţin trebuie să-ţi fi explicat...

— Avea alte obligaţii. Kaede simţi tristeţea crescând în ea în timp ce vorbea. Nu a vrut să vă insulte.

De fapt, nu ţinea minte ca Takeo să-i fi vorbit despre Arai, dar nu spuse asta.

— Obligaţii faţă de aşa-zisul Trib? Arai îşi stăpânise mânia, dar acum îi răbufni cu forţă în glas, în ochi. Îşi mişcă uşor capul, şi Kaede bănui că se uita în spatele ei, la locul în care Shizuka stătea în genunchi, în umbra de pe verandă. Ce ştii despre ei?

— Foarte puţine, răspunse ea. Cu ajutorul lor, seniorul Takeo s-a căţărat în castel. Cred că, în privinţa asta, toţi le suntem datori.

Rostirea numelui lui Takeo o făcu să tremure. Îşi aminti senzaţia corpului său lipit de al ei, în clipa în care amândoi se aşteptau să moară. Ochii i se întunecară, faţa i se îmblânzi.

Arai îşi dădu seama de asta, fără să ştie motivul, iar când vorbi din nou, Kaede mai auzi ceva, pe lângă furie, în glasul lui.

— Putem să-ţi aranjăm altă căsătorie. În familia Otori mai sunt şi alţi tineri, veri cu Shigeru. Am să trimit soli la Hagi.

— Sunt în doliu după seniorul Shigeru, răspunse ea. Nu pot să mă gândesc la măritiş acum. Mă voi duce acasă să mă refac după durerea suferită.

Oare va vrea cineva să se însoare cu mine, ştiindu-mi reputaţia? se întrebă ea, şi nu se putu abţine să nu se gândească mai departe. *Takeo nu*

a murit. Crezuse că Arai va continua să se opună, însă după o clipă el fu de acord cu ea.

— Poate că e mai bine să te duci la părinții tăi. Am să trimit după tine când mă întorc în Inuyama. Vom vorbi atunci despre căsătoria ta.

— Veți face din Inuyama capitala dumneavoastră?

— Da, am de gând să reclădesc castelul.

În lumina pâlpâitoare, fața lui era crispată și dusă pe gânduri. Kaede nu spuse nimic. Brusc, el vorbi iar.

— Dar să se ducă înapoi la Trib! Nu mi-am dat seama ce puternică este influența lor. Să-l facă pe Takeo să întoarcă spatele unei asemenea căsătorii, unei asemenea moșteniri, și apoi să-l ascundă cu totul! Ca să-ți spun adevărul, habar n-aveam cu ce aveam de-a face.

Se uită din nou spre Shizuka.

O va ucide, se gândi Kaede. *Nu e vorba doar de supărarea provocată de nesupunerea lui Takeo. I-a fost rănit adânc și respectul de sine. Probabil că o bănuiește pe Shizuka pentru faptul că l-a spionat ani întregi.* Se întrebă ce se întâmplase cu iubirea și dorința care existaseră între ei. Pieriseră cu totul peste noapte? Atâția ani de slujire, încredere și loialitate nu mai însemnau chiar nimic?

— Nu mă las până nu aflu ce e cu ei, continuă Arai, aproape ca și cum ar fi vorbit pentru sine. Trebuie să existe oameni care să știe, care sunt dispuși să vorbească. Nu pot îngădui să existe o astfel de organizație. Îmi vor submina puterea așa cum cariile rod lemnul.

Kaede spuse:

— Cred că dumneavoastră ați fost cel care l-ați trimis pe Muto Shizuka la mine, să mă apere. Datorită lui sunt în viață. Și cred că mi-am ținut făgăduiala pe care v-am făcut-o în castelul Noguchi. Între noi există legături puternice care nu se vor rupe. Indiferent cu cine mă voi mărita, vă voi jura credință. Shizuka va rămâne în slujba mea și va veni cu mine acasă la părinții mei.

Atunci el se uită la ea, și Kaede îi înfruntă din nou privirea de gheață.

— N-au trecut decât treisprezece luni de când am ucis un om pentru tine, spuse el. Nu erai decât o copilă. Te-ai schimbat...

— Am fost nevoită să mă maturizez, răspunse ea.

Făcu un efort să nu se gândească la chimonoul împrumutat, la faptul că nu mai avea nimic. *Sunt moștenitoarea unui mare domeniu,* își spuse ea. Continuă să-i înfrunte privirea până când el înclină capul împotriva voinței lui.

— Prea bine. Voi trimite oameni să te însoțească la Shirakawa și poți s-o iei și pe femeia Muto cu tine.

— Senior Arai.

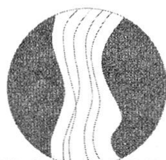
Numai atunci ea își coborî privirea și se înclină.

Arai îi strigă lui Niwa să facă pregătiri pentru ziua următoare, iar Kaede îi ură noapte bună, cu multă deferență. Considera că întâlnirea se sfârșise bine pentru ea; își putea permite să simuleze că toată puterea era de partea lui.

Se întoarse cu Shizuka în odăile femeilor, amândouă tăcute. Bătrâna făcuse deja paturile, iar acum la aduse veșminte de dormit, apoi o ajută pe Shizuka s-o dezbrace pe Kaede. Urându-le noapte bună, se retrase în camera alăturată.

Shizuka era palidă la față și mai abătută decât o văzuse vreodată Kaede. Îi atinse mâna și șopti „vă mulțumesc", dar nu mai spuse nimic. Când erau amândouă culcate sub cuverturile de bumbac, iar țânțarii le bâzâiau pe la urechi și moliile zburau în jurul lămpilor, Kaede simți corpul Shizukăi nemișcat lângă al ei, și știu că aceasta se lupta cu durerea. Totuși nu plângea.

Kaede se întinse și o cuprinse pe Shizuka în brațe, ținând-o strâns, fără să vorbească. Împărtășea aceeași tristețe adâncă, dar nu avea lacrimi în ochi. Era hotărâtă să nu lase nimic să slăbească puterea care prindea viață în ea.

CAPITOLUL DOI

În dimineața următoare, pentru femei erau pregătite palanchine și o escortă. Plecară de îndată ce răsări soarele. Aducându-și aminte de sfatul rudei sale, doamna Maruyama, Kaede păși cu delicatețe în palanchin, ca și cum ar fi fost fragilă și neajutorată ca majoritatea femeilor, dar avu grijă ca rândașii să aducă din grajd calul lui Takeo și, odată porniți la drum, dădu la o parte perdelele de hârtie cerată ca să poată privi peisajul.

Nu suporta mișcarea legănată și, chiar dacă putea să se uite afară, tot i se făcea greață. La primul popas, la Yamagata, era atât de amețită încât abia putea merge. Nu suporta să vadă mâncare, iar când bău puțin ceai vomită imediat. Slăbiciunea ei trupească o înfurie, căci părea să-i știrbească sentimentul abia descoperit al puterii. Shizuka o conduse într-o încăpere mică din han, îi spălă fața cu apă rece și o convinse să stea culcată un timp. Greața trecu la fel de repede precum venise, și putu să bea puțină supă de fasole roșie și un bol de ceai.

Totuși, când văzu palanchinul negru, i se făcu iar greață.

— Aduceți-mi calul, spuse ea. Am să merg călare.

Rândașul o urcă pe spatele lui Raku, iar Shizuka încălecă sprintenă îndărătul ei, și astfel merseră călare restul dimineții, vorbind

puțin, fiecare cufundată în propriile gânduri, dar simțindu-se liniștită de apropierea celeilalte.

După ce părăsiră Yamagata, drumul începu să urce pieptiș. Pe alocuri era presărat cu pietre uriașe, netede. Toamna dădea deja semne, deși cerul era senin și aerul cald. Fagii, oțetarii și arțarii începeau să îmbrace haine aurii și purpurii. Stoluri de gâște sălbatice zburau în înalturi, deasupra lor. Pădurea se adâncea, încremenită și apăsătoare. Calul pășea ușor și atent pe treptele de piatră, ținând capul în jos. Bărbații erau vigilenți și agitați. De la răsturnarea lui Iida și a Tohanilor, ținutul era plin de bărbați fără stăpân, de toate rangurile, care preferau să se facă hoți la drumul mare decât să jure credință altora.

Calul era puternic și în formă. În ciuda căldurii și a urcușului, pe pielea lui abia dacă se vedea vreo urmă de sudoare, când se opriră iar la un mic han din vârful trecătorii. Trecuse puțin de amiază. Caii fură duși să fie hrăniți și adăpați, bărbații se retraseră la umbra copacilor din jurul fântânii, iar o bătrână întinse saltele pe podeaua unei odăi acoperite cu rogojini, pentru ca tânăra doamnă Kaede să se poată odihni un ceas sau două.

Aceasta se culcă, mulțumită că poate să se întindă. Lumina din odaie era slabă și bătea în verde. Cedrii uriași împiedicau pătrunderea strălucirii orbitoare a soarelui. Auzea în depărtare clipocitul răcoros al unui izvor și glasuri: bărbați care vorbeau încet, când și când un hohot de râs, Shizuka sporovăind cu cineva în bucătărie. La început, glasul Shizukăi părea vesel și flecar, iar Kaede se bucură că aceasta părea să-și revină, dar pe urmă coborî, iar persoana cu care vorbea răspundea pe același ton.

După un timp, conversația încetă. Shizuka intră încet în odaie și se întinse lângă Kaede.

— Cu cine vorbeai?

Shizuka întoarse capul astfel încât să-i poată șopti la ureche lui Kaede.

— O verișoară de-a mea muncește aici.

— Ai veri pretutindeni.

— Așa e cu Tribul.

Kaede rămase tăcută o clipă. Apoi spuse:

— Oare alții nu bănuiesc cine ești și nu vor să...?

— Să ce?

— Păi, să scape de tine.

Shizuka râse.

— Nimeni nu îndrăznește. Noi avem infinit mai multe căi de a scăpa de ei. Și nimeni nu știe sigur ceva despre noi. Au doar bănuieli. Dar poate ați observat că și eu, și unchiul meu Kenji putem apărea sub multe înfățișări diferite. Cei din Trib sunt greu de recunoscut, pe lângă faptul că stăpânesc multe alte arte.

— Vrei să-mi povestești mai multe despre ei?

Kaede era fascinată de această lume care se afla în umbra celei pe care o știa ea.

— Pot să vă povestesc puțin. Nu tot. Mai târziu, când nu putem fi auzite.

Afară, o cioară croncăni înspăimântător.

Shizuka mai spuse:

— Am aflat două lucruri de la verișoara mea. Unul e că Takeo nu a părăsit Yamagata. Arai a cercetat grupurile de călători și străjile de pe drumul mare. Tribul îl ascunde în oraș.

Cioara croncăni iar. *Cra! Cra!*

Poate că am trecut astăzi pe lângă ascunzătoarea lui, se gândi Kaede. După un lung moment, întrebă:

— Și care era al doilea lucru?

— Pe drum ar putea să aibă loc un accident.

— Ce fel de accident?

— Un accident care să mi se-ntâmple mie. Arai chiar vrea să scape de mine, cum v-ați exprimat dumneavoastră. Dar e gândit să arate ca un accident, un atac al tâlharilor, ceva de felul ăsta. Nu suportă ca eu să trăiesc, dar nu dorește să vă ofenseze pe față.

— Trebuie să pleci, spuse Kaede cu glasul ridicat și insistent. Atâta timp cât ești cu mine, știe unde să te găsească.

— Șșt! o atenționă Shizuka. Vă spun doar ca să nu faceți vreo prostie.

— Ce prostie?

— Să folosiți cuțitul, să încercați să mă apărați.

— Aș face asta, spuse Kaede.

— Știu. Dar trebuie să vă țineți ascunse curajul și calitățile. Cu noi călătorește cineva care mă va proteja. Probabil nu doar o singură persoană. Lăsați în seama lor lupta.

— Cine e?

— Dacă stăpâna mea ghicește, am să-i fac un cadou, spuse cu un aer ușuratic Shizuka.

— Ce s-a-ntâmplat cu inima ta frântă? întrebă curioasă Kaede.

— Am vindecat-o cu furie, răspunse Shizuka. Apoi vorbi mai serios: Poate că n-am să mai iubesc niciodată așa de mult un bărbat. Dar n-am făcut nimic rușinos. Nu eu sunt cea care s-a purtat mârșav. Înainte eram legată de el, îi eram ostatică. Îndepărtându-mă de el, m-a eliberat.

— Trebuie să pleci de lângă mine, spuse din nou Kaede.

— Cum să vă părăsesc acum? Aveți nevoie de mine mai mult ca niciodată.

Kaede nu se mișcă.

— De ce acum mai mult ca niciodată?

— Trebuie să știți, doamnă. Sângerarea v-a întârziat, fața vă e mai catifelată, părul mai des. Greața, urmată de foame... Glasul Shizukăi era blând, plin de milă.

Inima lui Kaede o luă la galop. Adevărul se afla înăuntrul ei, dar nu se hotăra să-l înfrunte.

— Ce am să mă fac?

— Al cui e copilul? Nu al lui Iida?

— L-am ucis pe Iida înainte să apuce să mă siluiască. Dacă există cu adevărat un copil, nu poate să fie decât al lui Takeo.

— Când? Șopti Shizuka.

— În noaptea în care a murit Iida. Takeo a venit în camera mea. Amândoi ne așteptam să murim.

Shizuka murmură:

— Uneori cred că e cuprins de nebunie.

— Nu de nebunie. De vrajă, poate. Parcă am fi fost amândoi vrăjiți chiar de când ne-am întâlnit în Tsuwano.

— Ei bine, eu și unchiul meu suntem în parte vinovați de asta. N-ar fi trebuit să vă lăsăm să vă-ntâlniți.

— Nici voi, nici altcineva n-ar fi putut să împiedice asta, spuse Kaede și simți, fără să vrea, o undă de bucurie.

— Dacă ar fi fost copilul lui Iida, aș fi știut ce să fac, spuse Shizuka. N-aș fi șovăit. V-aș fi dat niște lucruri care v-ar fi scăpat de el. Dar copilul lui Takeo este ruda mea, sângele meu.

Kaede nu spuse nimic. *Copilul ar putea să moștenească darurile lui Takeo,* se gândea ea. *Acele daruri care îl fac prețios. Toți vor să se folosească de el în scopurile lor. Dar eu îl iubesc numai pentru ceea ce este el. Nu voi scăpa niciodată de copilul lui. Și niciodată nu voi lăsa Tribul să mi-l ia. Dar oare ar încerca Shizuka? M-ar trăda astfel?*

Rămase tăcută atât de mult timp încât Shizuka se ridică în capul oaselor să vadă dacă adormise. Însă Kaede avea ochii deschiși și se uita la lumina verde de dincolo de ușă.

— Cât o să țină greața? întrebă Kaede.

— Nu mult. Și nu se va vedea că aveți un copil trei sau patru luni.

— Știu lucrurile astea. Spuneai că ai doi fii?

— Da. Copiii lui Arai.

— Unde sunt?

— La bunicii mei. El nu știe unde se află ei.

— I-a recunoscut?

— S-a interesat de ei destul de mult până s-a însurat și a avut un băiat cu soția lui legală, spuse Shizuka. Apoi, deoarece fiii mei sunt mai mari, a început să-i vadă ca pe o amenințare la adresa moștenitorului său. Mi-am dat seama la ce se gândea și i-am dus într-un sat ascuns pe care îl are familia Muto. El nu trebuie să știe niciodată unde sunt ei.

În ciuda căldurii, Kaede se cutremură.

— Crezi că le-ar face rău?

— N-ar fi prima dată când un nobil, un războinic, ar face asta, răspunse cu amărăciune Shizuka.

— Mi-e frică de tata, spuse Kaede. Oare ce o să-mi facă?

Shizuka șopti:

— Să presupunem că seniorul Shigeru, temându-se de trădarea lui Iida, a insistat asupra unei căsătorii secrete în Terayama, în ziua în care am vizitat templul. Ruda dumneavoastră, doamna Maruyama, și însoțitoarea ei, Sachie, au fost martore, însă ele nu mai trăiesc.

— Nu pot să mint lumea în felul ăsta, începu Kaede.

Shizuka îi făcu semn să tacă.

— Nu trebuie să spuneți nimic. Totul a fost în taină. Nu faceți decât să îndepliniți dorințele răposatului dumneavoastră soț. Eu voi face cunoscut acest lucru, ca din neatenție. Veți vedea că bărbații ăștia nu pot păstra un secret.

— Dar cum rămâne cu documentele, cu dovada?

— S-au pierdut când s-a prăbușit Inuyama, împreună cu toate celelalte. Copilul va fi al lui Shigeru. Dacă e băiat, va fi moștenitorul Otorilor.

— Mai e prea mult până atunci ca să mă gândesc la asta, spuse repede Kaede. Nu sfida soarta!

Căci îi veni în minte adevăratul copil, nenăscut, al lui Shigeru, cel care pierise tăcut în trupul mamei lui, în apele râului din Inuyama. Se rugă ca stafia lui să nu fie geloasă și ca propriul copil să-i trăiască.

Înainte de sfârșitul săptămânii, greața mai slăbi puțin. Sânii lui Kaede se umflară, sfârcurile o dureau, și i se făcea dintr-odată foame la ceasuri neașteptate, dar altfel începu să se simtă bine, mai bine decât se simțise vreodată în viața ei. Simțurile i se ascuțiră, ca și cum copilul ar fi împărțit cu ea darurile lui. Constată cu uimire că informația secretă a Shizukăi se răspândi printre bărbați și, unul câte unul, începură să i se adreseze cu doamna Otori, cu glasuri coborâte și fără s-o privească în ochi. Se simțea stânjenită de această înșelăciune, dar merse până la capăt cu ea, neștiind ce altceva să facă.

Îi studie pe bărbați cu atenție, încercând să-și dea seama cine era membrul Tribului, care avea să o apere pe Shizuka atunci când venea momentul. Aceasta își recăpătase veselia, râdea și glumea cu toți deopotrivă, iar ei răspundeau cu sentimente diferite, de la admirație la dorință, dar nici unul dintre ei nu părea deosebit de vigilent.

Deoarece rareori se uitau la Kaede direct, ar fi fost surprinși să afle cât de bine ajunsese să-i cunoască. Putea să-i deosebească pe întuneric după mers sau după glas, uneori chiar după miros. Îi boteză: Cicatrice, Sașiul, Tăcutul, Braț Lung.

Braț Lung mirosea a ulei încins, condimentat, pe care bărbații îl foloseau la orez. Glasul lui era coborât, cu accent aspru. Avea un aer care lui Kaede îi sugera insolență, un fel de ironie supărătoare. Era de statură medie, cu frunte înaltă și ochi puțin bulbucați, atât de negri încât păreau să nu aibă pupile. Avea obiceiul să strângă din ochi, și apoi să pufnească, smucind capul. Avea brațele anormal de lungi, și mâinile mari. Dacă vreunul dintre ei urma să omoare o femeie, se gândi Kaede, el avea să fie acela.

În a doua săptămână, o furtună neașteptată îi ținu pe loc, într-un sat mic. Obligată de ploaie să rămână în odaia îngustă și neconfortabilă, Kaede era neliniștită. O chinuiau gânduri despre mama ei. Când căută în minte, nu dădu decât de întuneric. Încercă să-și amintească fața ei, dar nu reuși. Nu putu să-și aducă aminte nici cum arătau surorile sale. Cea mai mică avea aproape nouă ani. Dacă, așa cum se temea, mama ei murise, avea să-i ia locul, să le fie mamă surorilor, să conducă gospodăria — supraveghind gătitul, curățenia, țesutul și cusutul, care erau tot timpul anului treburile femeii, pe care fetele le învățau de la mamele, mătușile și bunicile lor. Ea nu știa nimic despre astfel de lucruri. Când fusese ostatică, familia Noguchi o neglijase. Nu o învățaseră mai nimic; învățase doar să supraviețuiască prin forțele ei în castel, în timp ce alerga de colo-colo, ca o slujnică, servindu-i pe bărbații înarmați. Ei bine, avea să trebuiască să deprindă aceste meșteșuguri practice. Copilul trezea în ea sentimente și instincte pe care nu le mai cunoscuse: acela de a avea grijă de rudele ei. Se gândi la însoțitorii familiei sale, bărbați precum Shoji Kiyoshi și Amano Tenzo, care veniseră cu tatăl ei când o vizitase la castelul Noguchi, și la servitoarele din casă, precum Ayame, de care îi fusese dor aproape la fel de mult ca de mama ei, când fusese luată la vârsta de șapte ani. Mai trăia Ayame? Oare o mai ținea minte pe fata pe care o îngrijise? Kaede se întorcea, măritată și văduvă de ochii lumii, cu încă un bărbat mort pe seama ei, și însărcinată pe deasupra. Cum avea să fie privită în casa părinților săi?

Întârzierea îi enerva și pe bărbați. Știa că erau nerăbdători să termine cu această obligație plictisitoare și să se întoarcă la luptele care reprezentau treaba lor adevărată, viața lor. Voiau să ia parte la victoriile lui Arai asupra Tohanilor în Răsărit, nu departe de acțiunea din Apus, și să aibă grijă de femei.

Arai nu era decât unul dintre ei, se gândi ea, nedumerită. Cum devenise dintr-odată atât de puternic? Ce avea el care îi făcea pe acești bărbați, toți adulți, toți puternici fizic, să vrea să-l urmeze și

să-i dea ascultare? Își aduse iar aminte de cruzimea și iuțimea lui, când tăiase beregata străjerului care o atacase în castelul Noguchi. N-ar fi ezitat să-l ucidă la fel pe vreunul dintre acești bărbați. Totuși nu frica îi făcea să-i dea ascultare. Să fi fost oare un fel de încredere în acea cruzime, în acea voință de a acționa imediat, indiferent dacă era bine sau rău? Ar fi avut ei vreodată încredere, în acel fel, într-o femeie? Ar fi putut ea să-i comande pe bărbați cum făcea el? Le-ar fi plăcut războinicilor precum Shoji și Amano să-i dea ascultare?

Ploaia se opri și ei își continuară drumul. Furtuna risipise și ultimii nori, și urmară zile senine, cerul era uriaș și albastru deasupra piscurilor unde, cu fiecare zi, arțarii apăreau mai roșii. Nopțile se făcură mai răcoroase, amintind deja de înghețul care avea să vină.

Călătoria continua și zilele deveniră mai lungi și obositoare. În cele din urmă, într-o dimineață, Shizuka spuse:

— Asta e ultima trecătoare. Mâine vom fi la Shirakawa.

Coborau o potecă abruptă, acoperită cu un covor de ace de pin atât de gros încât picioarele cailor nu făceau nici un zgomot. Shizuka mergea pe lângă Raku, în timp ce Kaede călărea. Sub pini și cedri era întuneric, dar puțin mai în față soarele străbătea pieziș un crâng de bambuși, aruncând printre frunze o lumină verzuie.

— Ai mai fost pe drumul ăsta? întrebă Kaede.

— De multe ori. Prima dată, cu ani în urmă. Am fost trimisă la Kumamoto să muncesc pentru familia Arai când eram mai tânără decât sunteți dumneavoastră acum. Pe atunci mai trăia seniorul cel bătrân. Își strunea fiii cu o mână de fier, dar cel mare, Daiichi este numele lui de botez, tot găsea căi să ducă slujnicele în pat. Eu i-am rezistat mult timp — pentru fetele care trăiesc în castele nu e ușor, după cum știți. Eram hotărâtă să-l fac să nu mă uite la fel de repede cum le uita pe cele mai multe dintre ele. Și, firește, primeam și instrucțiuni de la familia mea, Muto.

— Așadar, în tot acel timp îl spionai, murmură Kaede.

— Anumiți oameni erau interesați de loialitatea familiei Arai. Mai ales de Daiichi, înainte să se ducă la familia Noguchi.

— Anumiți oameni însemnând Iida?

— Bineînțeles. Era parte din înțelegerea cu clanul Seishuu după Yaegahara. Arai avea rețineri să-l slujească pe Noguchi. Nu-i plăcea Iida și-l considera pe Noguchi trădător, dar a fost silit să se supună.

— Ai lucrat pentru Iida?

— Știți pentru cine lucrez, răspunse încet Shizuka. Întotdeauna, în primul rând pentru familia Muto, pentru Trib. La acea vreme, Iida a angajat mulți din familia Muto.

— N-am să înțeleg niciodată asta, spuse Kaede.

Alianțele din clasa ei erau destul de complicate, cele noi se încheiau prin căsătorie, cele vechi se păstrau prin ostatici, jurămintele de credință erau rupte de insulte, vrajbe neașteptate sau din pur oportunism. Totuși, în comparație cu intrigile Tribului, acestea păreau simple. Îi veni din nou gândul neplăcut că Shizuka a rămas cu ea numai la ordinele familiei Muto.

— Mă spionezi?

Shizuka îi făcu semn cu mâna să tacă. Bărbații călăreau în față și în spate, nu le puteau auzi, se gândi Kaede.

— Mă spionezi?

Shizuka puse mâna pe gâtul calului. Kaede se uită la ea din spate, la ceafa albă de sub părul negru. Avea capul întors într-o parte, așa că nu i se vedea fața. Shizuka ținea pasul cu calul, în timp ce acesta cobora coasta, legănându-și coapsele ca să-și țină echilibrul. Kaede se aplecă în față și încercă să vorbească încet.

— Spune-mi.

Atunci calul tresări și făcu un salt neașteptat. Aplecată cum stătea, Kaede se prăvăli dintr-odată în față.

„Am să cad”, se gândi ea cu uimire, și pământul parcă se năpusti spre ea în timp ce cădea împreună cu Shizuka.

Calul sărea lateral, deoarece căuta să nu calce pe ele. Kaede își dădu seama că tulburarea din jur sporise, că exista un pericol mai mare.

— Shizuka! strigă ea.

— Stați jos, răspunse fata, și o împinse la pământ, dar Kaede se zbătu să se uite.

În față, pe cărare, erau doi bărbați, tâlhari cruzi după înfățișare, cu săbiile trase. Kaede bâjbâi după cuțit, tânji după o sabie sau măcar un par, își aminti de promisiunea ei, totul într-o fracțiune de secundă, înainte să audă sunetul vibrant al unei corzi de arc. O săgeată zbură pe lângă urechile calului, făcându-l să tresară și să lovească iar din copite.

Se auzi un strigăt scurt și unul dintre bărbați căzu la picioarele ei, iar sângele îi șiroia din gât, în locul în care pătrunsese săgeata.

Al doilea bărbat șovăi o clipă. Calul sări într-o parte, făcându-l să-și piardă echilibrul. Își roti sabia lateral, într-o încercare disperată de a o spinteca pe Shizuka, apoi Braț Lung îl luă prin surprindere, parând lovitura cu o viteză aproape supranaturală, și vârful sabiei sale parcă se înfipse singur în beregata atacatorului.

Bărbații din față se întoarseră și dădură fuga înapoi, iar cei din spate se repeziră înainte. Shizuka prinsese calul de căpăstru și-l liniștea.

Braț Lung o ajută pe Kaede să se ridice în picioare.

— Nu vă speriați, doamnă Otori, spuse el, cu accentul său aspru și respirația mirosind puternic a ulei cu piper. Erau doar niște briganzi.

Doar briganzi? se gândi Kaede. Muriseră atât de năprasnic și de sângeros. *Briganzi, poate, dar plătiți de cine?*

Bărbații le luară armele și le traseră la sorți, apoi aruncară cadavrele în tufișuri. Era cu neputință să-ți dai seama dacă vreunul dintre ei anticipase atacul, sau era dezamăgit de eșecul lui. Păreau să-i arate mai mult respect lui Braț Lung, iar Kaede își dădu seama că erau

impresionați de rapiditatea reacției și măiestria lui de a se lupta, dar altfel se purtau de parcă ar fi fost o întâmplare normală, unul dintre riscurile călătoriei. Câțiva dintre ei îi spuseră în glumă Shizukăi că tâlharii o voiau de soție, iar ea răspunse pe același ton, adăugând că pădurea era plină de astfel de bărbați disperați, dar chiar și un tâlhar avea șanse mai mari la ea decât vreunul din escortă.

— Nu l-aș fi ghicit niciodată pe apărătorul tău, spuse mai târziu Kaede. De fapt, a fost chiar pe dos. Pe el îl bănuiam c-o să te omoare cu mâinile lui alea mari.

Shizuka râse.

— E un flăcău foarte deștept și un luptător necruțător. E ușor să-l judeci greșit sau să-l subestimezi. Nu ați fost singura persoană pe care a surprins-o. V-a fost frică în acea clipă?

Kaede încercă să-și aducă aminte.

— Nu, mai cu seamă că n-am avut timp. Îmi doream să fi avut o sabie.

Shizuka spuse:

— Aveți darul curajului.

— Nu-i adevărat. Deseori mi-e frică.

— Nimeni n-ar bănui vreodată, murmură Shizuka.

Ajunseseră la un han dintr-un orășel de la marginea domeniului Shirakawa. Kaede putuse să se îmbăieze în izvorul cald, iar acum era în veșmântul de noapte și aștepta să fie adusă masa de seară. Primirea care i se făcuse la han fusese indiferentă, iar orașul în sine o neliniștea. Se părea că nu prea se găsea mâncare, iar oamenii erau posaci și descurajați.

Avea vânătăi pe o parte de la căzătură, și se temea pentru copil. Era și agitată la gândul întâlnirii cu tatăl ei. Oare avea s-o creadă că se măritase cu seniorul Otori? Nu-și putea imagina furia lui dacă descoperea adevărul.

— În clipa de față nu sunt foarte curajoasă, mărturisi ea.

Shizuka spuse:

— Am să vă masez capul. Arătați istovită.

Dar chiar și când se lăsă pe spate și degetele fetei pe creștetul ei îi dădură un sentiment de plăcere, îndoielile îi sporiră. Își aminti despre ce vorbeau în momentul atacului.

— Mâine veți fi acasă, spuse Shizuka, simțindu-i încordarea. Călătoria e aproape încheiată.

— Shizuka, răspunde-mi sincer. Care e adevăratul motiv pentru care stai cu mine? Ca să mă spionezi? Cine îi folosește acum pe cei din familia Muto?

— În prezent nu ne folosește nimeni. Pieirea lui Iida a creat confuzie în toate Cele Trei Țări. Arai spune că va nimici Tribul. Nu știu încă dacă vorbește serios sau dacă îi va veni mintea la cap și va lucra cu noi. Între timp, unchiul meu, Kenji, care o admiră mult pe doamna Shirakawa, vrea să fie mereu informat despre sănătatea și intențiile ei.

Și despre copilul meu, se gândi Kaede, dar nu o spuse. În schimb, întrebă:

— Intențiile mele?

— Sunteți moștenitoarea unuia dintre cele mai bogate și mai puternice domenii din Apus, Maruyama, precum și a propriei moșii, Shirakawa. Cel cu care vă veți mărita va deveni un jucător de bază în viitorul Celor Trei Țări. În prezent, toată lumea bănuiește că veți păstra alianța cu Arai, întărindu-i poziția în Apus, în timp ce el rezolvă chestiunea Otorilor: destinul dumneavoastră e strâns legat de clanul Otori și, de asemenea, de Țara de Mijloc.

— S-ar putea să nu mă mărit cu nimeni, spuse Kaede, pe jumătate pentru sine.

Iar în cazul ăsta, se gândi ea, *de ce n-aș deveni eu un jucător de bază?*

CAPITOLUL TREI

Zgomotele templului din Terayama, clopotul de la miezul nopții, cântecul monoton al călugărilor mi se stingeau din auz în timp ce-i urmam pe cei doi maeștri, Kikuta Kotaro și Muto Kenji, pe o potecă retrasă, abruptă și năpădită de buruieni, de-a lungul pârâului. Mergeam repede, iar zgomotul apei care se rostogolea ne ascundea pașii. Am vorbit puțin între noi și n-am văzut pe nimeni.

Când am ajuns la Yamagata, aproape se crăpa de ziuă și primii cocoși cântau. Străzile erau pustii, deși interdicția de a ieși a fost ridicată, iar Tohanii nu se mai aflau acolo ca să patruleze pe ele. Am ajuns la o casă de negustor din mijlocul orașului, nu departe de hanul în care stătuserăm în timpul Sărbătorii Morților. Cunoșteam deja strada, de când explorasem orașul noaptea. Parcă trecuse o viață de atunci.

Fiica lui Kenji, Yuki, a deschis poarta ca și cum ne așteptase toată noaptea, cu toate că noi am venit atât de încet încât nu a lătrat nici un câine. Nu a spus nimic, dar am zărit încordarea din privirea pe care mi-a aruncat-o. Fața ei, ochii vii, trupul puternic și grațios mi-au amintit cu multă claritate cumplitele evenimente din Inuyama,

petrecute în noaptea în care a murit Shigeru. Aproape că mă așteptasem să o văd la Terayama, căci ea a fost cea care călătorise zi și noapte să ducă la templu capul lui Shigeru și să dea vestea morții lui. Erau multe lucruri despre care aș fi vrut să o întreb: călătoria sa, răzmerița din Yamagata, răsturnarea Tohanilor. În timp ce tatăl ei și maestrul Kikuta au intrat înainte în casă, eu am zăbovit puțin și am urcat împreună cu ea pe verandă. Lângă ușă ardea o lumină slabă.

Ea a spus:

— Nu mă așteptam să te revăd viu.

— Nu mă așteptam să mai trăiesc. Amintindu-mi de iscusința și cruzimea ei, am adăugat: Îți sunt enorm de îndatorat. Niciodată n-am să te pot răsplăti.

A zâmbit.

— Mi-am plătit propriile datorii prin ceea ce am făcut. Nu-mi datorezi nimic. Dar sper că vom fi prieteni.

Cuvântul nu părea destul de puternic pentru a descrie ceea ce eram deja. Ea îmi adusese sabia lui Shigeru, Yato, și mă ajutase să-l salvez și să-l răzbun: cele mai importante și mai disperate fapte din viața mea. Eram plin de recunoștință și de admirație față de ea.

A dispărut o clipă și s-a întors cu apă. M-am spălat pe picioare, ascultându-i pe cei doi maeștri care vorbeau în casă. Plănuiau să se odihnească două sau trei ceasuri, apoi eu aveam să-mi continui drumul cu Kotaro. Am clătinat obosit din cap. Eram sătul de ascultat.

— Vino, a spus Yuki, și m-a dus în mijlocul casei unde, ca în Inuyama, exista o cameră ascunsă, la fel de îngustă cât culcușul unui țipar.

— Sunt iarăși prizonier? am întrebat uitându-mă în jur la pereții fără ferestre.

— Nu, e numai pentru siguranța ta, să te odihnești câteva ceasuri. Pe urmă vei continua drumul.

— Știu, am auzit.

— Bineînțeles, a zis ea. Am uitat că tu auzi totul.

— Prea multe, am spus, așezându-mă pe salteaua care era deja întinsă pe podea.

— Darurile sunt grele. Dar e mai bine să le ai decât să nu le ai. Am să-ți aduc niște mâncare, și ceaiul e gata.

S-a întors în câteva clipe. Am băut ceaiul, dar de mâncare nu m-am atins.

— Nu e apă caldă pentru baie, a spus ea. Îmi pare rău.

— Am să supraviețuiesc.

Mă îmbăiase deja de două ori. O dată aici, în Yamagata, când nu știam cine era și mă frecase pe spate și îmi masase tâmplele, iar apoi în Inuyama, când abia puteam să merg. Amintirea mă copleși. Privirile ni s-au întâlnit și mi-am dat seama că se gândea la același lucru. Apoi și-a întors capul și a spus încet:

— Te las să dormi.

Am pus cuțitul lângă saltea și m-am strecurat sub cuvertură fără să mă mai dezbrac. M-am gândit la ce spusese Yuki despre daruri. Nu credeam că am să mai fiu vreodată așa de fericit cum fusesem în satul în care mă născusem, Mino — dar atunci eram copil, iar acum satul era distrus și toată familia mea moartă. Știam că nu trebuie să stărui cu gândul asupra trecutului. Fusesem de acord să vin la Trib. Mă doreau atât de tare datorită darurilor mele, și numai alături de ei puteam învăța să dezvolt și să controlez talentele cu care fusesem înzestrat.

M-am gândit la Kaede, pe care o lăsasem dormind în Terayama. M-a cuprins deznădejdea, urmată de resemnare. Nu aveam s-o mai văd niciodată. Trebuia s-o uit. În jurul meu, orașul a început să se trezească încet. În cele din urmă, în timp ce dincolo de uși se făcea lumină, am adormit.

M-am trezit dintr-odată la zgomotul bărbaților și cailor din stradă. Lumina din cameră se schimbase, de parcă soarele străbătuse bolta cerească și ajunsese acum în partea cealaltă a acoperișului, dar nu aveam idee cât dormisem. Un bărbat striga și, ca răspuns, o femeie se plângea, tot mai supărată. Am prins esența vorbelor. Erau oamenii lui Arai, care umblau din casă-n casă, în căutarea mea.

Am dat la o parte cuvertura și am bâjbâit după cuțit. În timp ce-l luam, ușa s-a deschis și Kenji a intrat în liniște în cameră. Peretele fals s-a închis la loc în urma lui. S-a uitat scurt la mine, a clătinat din cap, și s-a așezat cu picioarele încrucișate pe podea, în spațiul micuț dintre saltea și perete.

Am recunoscut glasurile — erau ale bărbaților care fuseseră în Terayama cu Arai. Am auzit-o pe Yuki liniștind-o pe femeia supărată, oferindu-le bărbaților băutură.

— Acum suntem cu toții de aceeași parte, a spus ea și a râs. Credeți că dacă Otori Takeo ar fi fost aici am fi putut să-l ascundem?

Bărbații au băut repede și au plecat. Când zgomotul pașilor s-a stins, Kenji a pufnit pe nas și mi-a aruncat o privire disprețuitoare.

— Nimeni nu poate pretinde că nu a auzit de tine în Yamagata, a spus el. Moartea lui Shigeru a făcut din el un zeu; iar moartea lui Iida te-a transformat în erou. E o poveste după care oamenii se dau în vânt. A pufnit și a adăugat: Să nu ți se urce la cap. Este extrem de supărător. Acum Arai a pus să fii căutat peste tot. Consideră dispariția ta o insultă personală. Noroc că aici nu ești prea cunoscut la față, dar tot va trebui să te deghizăm. Mi-a studiat trăsăturile, încruntându-se. Aerul ăsta al Otorilor... va trebui să-l ascunzi.

A fost întrerupt de un zgomot de afară, în timp ce paravanul era dat deoparte. A intrat Kikuta Kotaro urmat de Akio, tânărul care fusese printre cei care mă capturaseră în Inuyama. Yuki a intrat după ei, aducând ceai.

Maestrul Kikuta m-a salutat cu o mișcare a capului, iar eu m-am înclinat în fața lui.

— Akio a fost în oraș și a auzit veștile.

Akio a căzut în genunchi dinaintea lui Kenji și și-a înclinat ușor capul în fața mea. I-am răspuns la fel. Când el și ceilalți membri ai Tribului mă răpiseră în Inuyama, își dăduseră toată silința să mă rețină fără a-mi face rău. Mă luptasem serios. Voisem să-l ucid. Îl tăiasem. Acum vedeam că încă mai avea la mâna stângă o cicatrice pe jumătate vindecată, roșie și umflată. Nu vorbiserăm mai deloc înainte — mă dojenise pentru lipsa mea de maniere și mă acuzase că încălcasem toate regulile Tribului. Între noi nu existase înțelegere. Acum, când privirile ni s-au întâlnit, i-am simțit ostilitatea profundă.

— Se pare că seniorul Arai este furios că această persoană a plecat fără permisiune și a refuzat o căsătorie pe care seniorul o dorea. Seniorul a dat ordine pentru arestarea acestei persoane și are de gând să investigheze organizația cunoscută drept Tribul, pe care o consideră ilegală și de nedorit. S-a înclinat iar în fața lui Kotaro și a mai spus repede: Îmi pare rău, dar nu știu care urmează să fie numele acestei persoane.

Maestrul a dat din cap, și-a mângâiat bărbia și n-a zis nimic. Vorbiserăm înainte despre asta și-mi spusese să folosesc mai departe numele Takeo, deși, cum s-a exprimat el, nu fusese niciodată un nume al Tribului. Urma să iau acum numele de familie Kikuta? Și care avea să fie cel de botez? Nu voiam să renunț la Takeo, numele pe care mi-l dăduse Shigeru, dar dacă urma să nu mai fiu un Otori, ce drept aveam la el?

— Arai oferă recompense pentru informații, a spus Yuki, punând pe rogojină, în fața fiecăruia dintre noi, câte un bol de ceai.

— Nimeni din Yamagata nu va îndrăzni să dea informații de bunăvoie, a zis Akio. Dacă o va face, va avea de furcă!

— De asta mă temeam, i-a spus Kotaro lui Kenji. Arai nu a avut legături adevărate cu noi, iar acum se teme de puterea noastră.

— Trebuie să-l eliminăm? a întrebat cu înflăcărare Akio. Noi...

Kotaro a făcut o mișcare cu mâna, și tânărul s-a înclinat iar și a tăcut.

— Odată cu dispariția lui Iida situația a devenit deja instabilă. Dacă ar pieri și Arai, cine știe ce anarhie ar izbucni?

Kenji a spus:

— Eu nu-l văd pe Arai ca pe un mare pericol. Amenințări și gălăgie, poate, dar până la urmă atâta tot. Așa cum arată lucrurile acum, el e cea mai bună speranță a noastră de pace. S-a uitat la mine. Asta dorim mai presus de toate. Avem nevoie de puțină ordine, pentru ca munca noastră să prospere.

— Arai se va întoarce la Inuyama și va face din ea capitala lui, a spus Yuki. E mai ușor de apărat și mai aproape de centru decât Kumamoto, și a revendicat toate pământurile lui Iida ca fiind de drept ale lui prin cucerire.

— Hm, a mârâit Kotaro. S-a întors spre mine. Plănuisem ca tu să te întorci în Inuyama cu mine. Am de rezolvat niște probleme acolo în următoarele săptămâni, și ți-ai fi început acolo instruirea. Totuși poate ar fi mai bine dac-ai rămâne aici câteva zile. Te vom duce pe urmă în nord, dincolo de Țara de Mijloc, în altă casă a familiei Kikuta, unde nimeni nu a auzit de Otori Takeo, iar acolo vei începe o nouă viață. Știi să faci jonglerii?

Am clătinat din cap.

— Ai o săptămână să înveți. O să te instruiască Akio. Yuki și câțiva dintre ceilalți actori te vor însoți. Ne vom întâlni în Matsue.

M-am înclinat și n-am spus nimic. Pe sub pleoapele coborâte m-am uitat la Akio. Privea în jos, încruntat, cu o cută adâncă între

sprâncene. Era doar cu trei sau patru ani mai mare decât mine, dar în acea clipă se putea vedea cum avea să arate bătrân. Așadar, era jongler. Îmi părea rău că-l tăiasem la mâna abilă de jongler, dar îmi consideram faptele pe deplin justificate. Totuși între noi exista vrajbă, împreună cu alte sentimente nerezolvate, care mocneau.

Kotaro a spus:

— Kenji, asocierea ta cu seniorul Shigeru te-a făcut să ieși în evidență. Prea mulți oameni știu că asta este principala ta reședință. Arai va pune în mod sigur să fii arestat dacă rămâi aici.

— Am să plec în munți un timp, a răspuns Kenji. O să-i vizitez pe bătrâni, o să stau câtva timp cu copiii.

A zâmbit, semănând iar cu vechiul meu învățător inofensiv.

— Iertați-mă, dar cum se va numi această persoană? a întrebat Akio.

— Deocamdată, poate să ia un nume de actor. În privința numelui său de Trib, depinde...

În spatele vorbelor lui se ascundea un sens pe care eu nu l-am deslușit, însă Akio l-a înțeles foarte clar.

— Tatăl lui a renunțat la Trib! a izbucnit el. Ne-a întors spatele.

— Dar fiul lui a revenit, cu toate darurile familiei Kikuta, a răspuns maestrul. Totuși deocamdată îi ești superior în toate. Takeo, te vei supune lui Akio și vei învăța de le el.

Un zâmbet îi flutura pe buze. Cred că știa ce greu avea să-mi fie. Kenji părea trist, de parcă și el prevedea necazuri.

— Akio are multe talente, a continuat Kotaro. Trebuie să le deprinzi.

A așteptat acceptul meu, apoi le-a spus lui Akio și Yuki să plece. Yuki a umplut din nou bolurile de ceai înainte de a ieși, iar cei doi bărbați mai în vârstă au băut zgomotos. Simțeam miros de mâncare gătită. Parcă trecuseră zile întregi de când nu mai mâncasem. Îmi

părea rău că nu acceptasem bucatele pe care mi le oferise Yuki în noaptea precedentă; eram leșinat de foame.

Kotaro a zis:

— Ți-am spus că eram văr primar cu tatăl tău. Nu ți-am spus că era mai mare decât mine, iar la moartea bunicului nostru ar fi ajuns maestru. Akio e nepotul și moștenitorul meu. Întoarcerea ta ridică probleme în privința moștenirii și a privilegiilor. Cum o să le rezolvăm depinde de purtarea ta în următoarele câteva luni.

Mi-au trebuit câteva clipe să pricep ce voia să spună.

— Akio a fost crescut în Trib, am zis încet. El știe tot ce eu nu știu. Probabil că există mulți alții ca el. N-am nici o dorință să iau locul lui sau al altcuiva.

Kotaro a răspuns:

— Există mulți, și toți sunt mai ascultători, mai instruiți și mai merituoși decât tine. Dar nici unul nu are darul Kikuților de a auzi atât de bine ca tine, și nimeni altcineva n-ar fi putut să intre singur în castelul Yamagata cum ai făcut tu.

Acel episod părea ceva dintr-o viață trecută. Abia dacă mai țineam minte impulsul care mă mânase să mă cațăr pe zidurile castelului și să-i ucid, scăpându-i de chinuri, pe Hiddenii închiși și atârnați în coșuri: fusese prima dată când am ucis. Îmi doream să n-o fi făcut niciodată: dacă fapta mea atât de spectaculoasă n-ar fi atras atenția Tribului asupra mea, poate nu m-ar fi luat înainte să... înainte să... M-am scuturat. Nu avea nici un rost să încerc la nesfârșit să descurc ițele care țesuseră moartea lui Shigeru.

Kotaro a continuat:

— Totuși, acum că am spus asta, trebuie să știi că nu pot să mă port cu tine altfel decât cu ceilalți din generația ta. Nu pot să am favoriți. Indiferent de talentele tale, ele nu ne sunt de folos decât dacă avem și supunerea ta. Nu-i nevoie să-ți aduc aminte că mi-ai făgăduit deja că ne vei da ascultare. Vei rămâne aici o săptămână.

Nu trebuie să ieși din casă sau să lași pe cineva să afle că ești aici. În acea săptămână va trebui să înveți destul ca să treci drept jongler. Ne vom întâlni în Matsue până să vină iarna. Depinde de tine să-ți faci ucenicia cu supunere deplină.

— Cine știe când ne vom revedea, a spus Kenji, privindu-mă cu obișnuitul amestec de afecțiune și exasperare. Munca mea cu tine s-a terminat, a continuat el. Te-am găsit, te-am învățat, te-am ținut în viață și te-am adus înapoi în Trib. Ai să vezi că Akio e mai sever decât mine. A zâmbit larg, arătându-și strungile dintre dinți. Dar Yuki va avea grijă de tine.

Felul în care a spus asta avea ceva care m-a făcut să mă înroșesc. Nu făcuserăm nimic, nici măcar nu ne atinseserăm, însă între noi exista ceva, iar Kenji își dădea seama de asta.

Ambii maeștri s-au ridicat și, rânjind, m-au îmbrățișat. Kenji mi-a dat o palmă peste cap.

— Să faci ce ți se spune, a zis el. Și învață să jonglezi.

Mi-am dorit să fi putut vorbi între patru ochi cu Kenji. Mai erau încă atâtea lucruri nerezolvate între noi. Totuși poate că era mai bine că-și lua la revedere de la mine ca și cum ar fi fost cu adevărat un învățător afectuos, pentru care eram prea mare acum. În plus, după cum aveam să aflu, Tribului nu-i plăcea să piardă vremea cu trecutul și să fie pus față-n față cu el.

După ieșirea lor, odaia părea mai mohorâtă ca niciodată, lipsită de aer și înăbușitoare. Auzeam în casă zgomotele care însoțeau plecarea lor. Nici pomeneală de pregătirile complicate, de lungile momente de rămas-bun ale majorității călătorilor. Kenji și Kotaro au ieșit pur și simplu pe ușă, cărând în mâini tot ce aveau nevoie pentru drum — boccele ușoare, o pereche de sandale de rezervă, câteva prăjituri de orez, asezonate cu prune uscate. M-am gândit la ei și la călătoriile pe care trebuie să le fi făcut, croindu-și drum înainte și înapoi prin Cele Trei Țări și, după câte știam, urmând păienjenișul

mare țesut de Trib din sat în sat, din oraș în oraș. Oriunde mergeau, găseau rude; nu aveau să fie niciodată fără adăpost sau protecție.

Am auzit-o pe Yuki spunând c-o să-i însoțească până la pod și apoi pe femeia care se supărase pe soldați strigând:

— S-aveți grijă de voi!

Pașii s-au stins pe stradă.

Odaia părea și mai deprimantă și izolată. Nu mă puteam închipui închis în ea o săptămână. Aproape fără să-mi dau seama ce fac, plănuiam deja să ies. Nu să evadez. Eram foarte resemnat să rămân alături de Trib. Nu voiam decât să ies. În parte să revăd Yamagata noaptea, în parte să văd dacă sunt în stare.

Nu mult după aceea, am auzit pe cineva apropiindu-se. Ușa glisantă s-a deschis și a intrat o femeie. Ducea o tavă cu mâncare: orez, murături, o bucată mică de pește uscat, un bol cu supă. A îngenuncheat și a pus tava pe podea.

— Poftim, mănâncă, trebuie să fii flămând.

Eram hămesit. Mirosul mâncării m-a amețit. M-am repezit la ea ca un lup. Femeia ședea și se uita la mine în timp ce mâncam.

— Așadar tu ești cel care i-a pricinuit atâtea necazuri bietului meu soț, a spus ea în timp ce pescuiam din bol ultimele boabe de orez.

Soția lui Kenji. I-am aruncat o privire și ochii ni s-au întâlnit. Avea fața netedă, la fel de palidă ca a lui, cu acea asemănare pe care o dobândesc perechile căsătorite de mulți ani. Avea părul încă negru și des, cu doar câteva fire argintii în creștetul capului. Era îndesată și voinică, o orășeancă adevărată, cu mâini pricepute, pătrate, cu degete scurte. Singurul lucru pe care țineam minte că l-a zis Kenji despre ea era că gătea bine și, într-adevăr, mâncarea era delicioasă.

I-am spus-o și, când i-au surâs și ochii, mi-am dat seama pe loc că e mama lui Yuki. Ochii lor aveau aceeași formă și, când zâmbea, expresia era identică.

— Cine-ar fi crezut c-ai să apari după atâția ani! a continuat ea, vorbăreață și mămoasă. L-am cunoscut bine pe Isamu, tatăl tău. Și nimeni n-a știut nimic despre tine până la acel incident cu Shintaro. Zău așa, să-l auzi și să-l păcălești pe cel mai periculos asasin din Cele Trei Țări! Familia Kikuta a fost încântată să descopere că Isamu a lăsat un fiu. Toți am fost. Și încă unul cu asemenea talente!

N-am răspuns. Părea o bătrână inofensivă — însă și Kenji păruse un bătrân inofensiv. Am simțit în mine un ecou slab al neîncrederii pe care o avusesem când l-am văzut prima dată pe Kenji pe strada din Hagi. Am încercat s-o studiez cu discreție, și ea m-a privit țintă. Simțeam că într-un fel mă provoacă, însă nu aveam de gând să răspund până nu aflam mai multe despre ea și talentele sale.

— Cine l-a ucis pe tata? am întrebat.

— Nu s-a aflat niciodată. S-a întâmplat cu mulți ani înainte ca măcar să știm sigur că a murit. Găsise un loc izolat în care să se ascundă.

— L-a omorât cineva din Trib?

Asta a făcut-o să râdă, ceea ce m-a supărat.

— Kenji a spus că n-ai încredere în nimeni. Asta e bine, dar în mine poți să ai încredere.

— Ca și cum aș fi putut să am încredere în el, am mormăit.

— Planul lui Shigeru te-ar fi ucis, a spus ea cu blândețe. Pentru familia Kikuta, pentru întregul Trib este important să rămâi în viață. În ziua de azi se găsește foarte rar o asemenea bogăție de talente.

Am mormăit, încercând să găsesc sub lingușelile ei un înțeles ascuns. A turnat ceai, și l-am băut dintr-o înghițitură. Mă durea capul de la aerul închis din odaie.

— Ești încordat, a spus ea, luându-mi castronul din mâini și punându-l pe tavă.

A împins tava într-o parte și a venit mai aproape de mine. Îngenunchind în spatele meu, a început să-mi maseze gâtul și umerii. Avea degete puternice, flexibile și, în același timp, sensibile. Mi-a

masat spatele și apoi, spunându-mi să închid ochii, a trecut la cap. Senzația era minunată. Aproape că am gemut tare. Mâinile ei păreau să aibă o viață proprie. Mi-am lăsat capul în grija lor, simțindu-l de parcă ar fi plutit, părăsind gâtul.

Apoi am auzit ușa. Am deschis brusc ochii. Încă îi mai simțeam degetele pe cap, însă eram singur în odaie. M-a trecut un fior pe șira spinării. O fi arătat soția lui Kenji inofensivă, dar puterile ei erau probabil la fel de mari ca ale soțului sau fiicei sale.

În plus, îmi luase cuțitul.

Mi s-a dat numele Minoru, dar aproape nimeni nu-mi spunea așa. Când eram singuri, Yuki îmi zicea uneori Takeo, slobozind cuvântul din gură ca și cum își acorda un dar. Akio îmi spunea doar „tu", și întotdeauna pe tonul cu care se adresa celor inferiori. Era îndreptățit s-o facă. Era mai în vârstă decât mine și superior ca instruire și cunoștințe, iar mie mi se poruncise să-i dau ascultare. Totuși asta mă rodea; nu-mi dădusem seama ce mult mă obișnuisem să fiu tratat cu respect, ca războinic Otori și moștenitor al lui Shigeru.

Antrenamentul meu a început în acea după-amiază. Nu știusem că mușchii de la mâini puteau să doară atât de tare. Încheietura dreaptă era încă slabă de la prima mea luptă cu Akio. La sfârșitul zilei, zvâcnea din nou. Am început cu exerciții care fac degetele flexibile și îndemânatice. Chiar și rănit, Akio era mult mai rapid și mai abil decât mine. Ședeam față-n față și mereu mă plesnea peste mâini înainte s-apuc să le mișc.

Era foarte iute; nu-mi venea să cred că nici măcar nu vedeam mișcarea. La început, lovitura a fost doar o atingere ușoară, dar pe măsură ce se lăsa seara și amândoi eram obosiți și frustrați de stângăcia mea, a început să mă lovească serios.

Yuki, care intrase în cameră pentru a fi alături de noi, a spus încet:

— Dacă-i dai peste mâini, o să dureze mai mult.

— Poate-ar trebui să-i dau peste cap, a bombănit Akio.

Data următoare, înainte să apuc să-mi feresc mâinile, mi le-a prins pe amândouă cu dreapta, iar cu stânga m-a plesnit peste obraz. A fost o lovitură adevărată care m-a făcut să-mi dea lacrimile.

— Nu ești foarte curajos fără cuțit, a zis el, eliberându-mi mâinile și pregătindu-le iar de luptă pe ale lui.

Yuki nu a spus nimic. Simțeam mânia fierbând în mine. Faptul că el lovea un nobil Otori mi se părea un lucru de ocară. Odaia ca o temniță, hărțuirea intenționată, indiferența lui Yuki, toate se îmbinau pentru a mă face să-mi pierd controlul. Data următoare, Akio a făcut aceeași mișcare inversând mâinile. Lovitura a fost și mai puternică, făcându-mi capul să zboare pe spate. Am văzut negru în fața ochilor, apoi roșu. Am simțit furia erupând exact cum se întâmplase cu Kenji. M-am repezit la el.

Trecuseră mulți ani de când mă cuprinsese furia și mă făcuse să-mi pierd autocontrolul. Aveam șaptesprezece ani pe atunci. Dar încă mai țin minte senzația eliberării, ca și cum animalul din mine fusese slobozit, iar apoi nu mai știu ce s-a întâmplat, doar că eram atât de orbit de furie încât nu-mi păsa dacă trăiam sau muream, și că eram hotărât să refuz să mai fiu forțat sau terorizat.

După primul moment de surprindere, când îl strângeam de gât pe Akio, cei doi m-au oprit cu ușurință. Yuki a recurs la trucul ei de a-mi apăsa gâtul și, când am început să-mi pierd cunoștința, m-a lovit în stomac mai tare decât aș fi crezut că e cu putință. M-am chircit, vomitând. Akio s-a strecurat de sub mine și mi-a prins brațele la spate.

Ședeam pe rogojină, la fel de aproape ca doi îndrăgostiți, respirând greu. Întregul episod nu durase mai mult de un minut. Nu-mi venea să cred că Yuki mă lovise atât de tare. Crezusem că e de partea mea. M-am uitat la ea cu pică în inimă.

— Asta trebuie să-nveți să te controlezi, a spus ea calmă.

Akio mi-a eliberat brațele și a îngenuncheat gata de antrenament.

— Să începem din nou.

— Să nu mă lovești peste față, am spus.

— Yuki are dreptate, e mai bine să nu-ți dau peste mâini, a răspuns el. Așa că fii mai rapid.

Am jurat în sinea mea să nu-l las să mă mai lovească. Data următoare, deși n-am reușit să-l lovesc peste mâini, mi-am ferit capul și mâinile înainte să apuce să mă atingă. Urmărindu-l cu atenție, am început să sesizez și cea mai slabă intenție de mișcare. În cele din urmă, am reușit să-i ating ușor încheieturile degetelor. N-a spus nimic, a dat din cap ca și cum era mulțumit, dar nu prea, și am trecut la lucrul cu mingile de jonglat.

Astfel se scurgeau orele: trecând mingea dintr-o palmă în cealaltă, din palmă în rogojină și înapoi. La sfârșitul celei de-a doua zile, știam să jonglez cu trei mingi în stilul străvechi, la sfârșitul celei de-a treia zile, cu patru. Akio mai reușea să mă prindă câteodată nepregătit și să mă lovească, dar în general am învățat să evit asta, într-un complicat dans al mingilor și mâinilor.

La sfârșitul celei de-a patra zile, vedeam mingi când închideam ochii, și eram plictisit și fără astâmpăr peste măsură. Unii oameni, și bănuiam că Akio se număra printre ei, își exersau în mod stăruitor aceste aptitudini, pentru că erau obsedați de ele și de dorința să le stăpânească la perfecție. Mi-am dat seama repede că nu mă număram printre ei. Nu vedeam rostul jonglatului. Nu mă interesa. Învățam în cel mai dur mod și din cel mai rău motiv — fiindcă altfel eram bătut. Mă supuneam învățăturii aspre a lui Akio pentru că trebuia, dar o uram, și-l uram și pe el. Întărâtat, am mai avut de două ori aceeași răbufnire de furie, dar așa cum eu învățam să-i

anticipez intențiile, tot așa el și Yuki au ajuns să cunoască semnele și erau pregătiți să mă oprească înainte să fie rănit cineva.

În a patra noapte, după ce casa s-a cufundat în tăcere și toată lumea dormea, m-am hotărât să plec în explorare. Eram plictisit, nu puteam să dorm, tânjeam să respir puțin aer curat, dar mai presus de toate voiam să văd dacă pot ieși. Pentru ca faptul de a da ascultare Tribului să aibă logică, trebuia să aflu dacă pot fi neascultător... Ascultarea forțată părea la fel de lipsită de sens ca jonglatul. La fel de bine ar fi putut să mă lege zi și noapte ca pe un câine, și aș fi mârâit și mușcat la comandă.

Cunoșteam planul casei. Îl schițasem când nu avusesem altceva de făcut decât să ascult. Știam unde dormea fiecare. Yuki și mama ei erau într-o cameră din fundul clădirii, cu alte două femei pe care nu le văzusem, dar le auzisem. Una servea în prăvălie, glumind zgomotos cu clienții, vorbind cu accent local. Yuki îi spunea „mătușică", iar cealaltă era mai degrabă servitoare. Se ocupa de curățenie și de cea mai mare parte a preparării mâncării, era prima care se trezea dimineața, și ultima care se culca noaptea. Vorbea foarte puțin, cu glas coborât și accent nordic. O chema Sadako. Toată lumea din casă o tachina și profita de ea; răspunsurile ei erau întotdeauna liniștite și respectuoase. Consideram că le cunosc pe aceste femei, deși nu dădusem niciodată ochii cu nici una dintre ele.

Akio și ceilalți bărbați, trei la număr, dormeau în pod, deasupra prăvăliei. În fiecare noapte, câte unul dintre ei li se alătura paznicilor din fundul casei. Rândul lui Akio fusese în noaptea dinainte, și suferisem din cauza asta, deoarece insomnia făcuse ca hărțuirea la care mă supunea să fie și mai enervantă. De obicei, înainte ca slujnica să se ducă la culcare, în timp ce lămpile erau încă aprinse, îl auzeam pe câte unul dintre bărbați ajutând-o să închidă ușile și obloanele, iar acestea se închideau cu o serie de bufnituri surde care făceau întotdeauna câinii să latre.

Erau trei câini, fiecare cu glasul lui distinctiv. Același om îi hrănea în fiecare seară, fluierând la ei printre dinți într-un fel anume, pe care-l exersam când eram singur, recunoscător că nimeni altcineva nu avea darul auzului, precum Kikuții.

Ușile din față ale casei erau zăvorâte noaptea, iar porțile din spate păzite, însă o ușă mai mică era lăsată deszăvorâtă. Dădea într-un spațiu îngust dintre casă și zidul exterior, la capătul căruia se afla privata. Eram escortat până acolo de trei sau patru ori pe zi. Fusesem de câteva ori în curte după lăsarea întunericului, pentru a mă îmbăia în cămăruța de baie aflată în curtea din spate, între capătul casei și porți. Deși mă țineau ascuns, asta era, cum spunea Yuki, pentru propria-mi siguranță. Din câte îmi dădeam seama, nimeni nu se aștepta în mod serios să încerc să evadez: nu eram sub pază.

Am stat culcat mult timp, ascultând zgomotele casei. Auzeam respirația femeilor din odaia de jos și pe cea a bărbaților din pod. Dincolo de ziduri, orașul se liniștea treptat. Ajunsesem într-o stare pe care o recunoșteam. Nu o puteam explica, dar îmi era la fel de cunoscută ca propria-mi piele. Nu simțeam nici frică, nici emoție. Creierul mi s-a deconectat. Eram numai ochi și urechi. Timpul s-a modificat și și-a încetinit curgerea. Nu conta cât dura să deschid ușa odăii tainice. Știam că până la urmă am să reușesc, și am s-o fac fără zgomot. Tot așa cum aveam să ajung la ușa exterioară.

Eram lângă aceasta, atent la fiecare sunet din jur, când am auzit pași. Soția lui Kenji s-a sculat, a traversat încăperea în care dormea și s-a îndreptat spre odaia tainică. Ușa s-a deschis, au trecut câteva secunde. A ieșit și, cu lampa în mână, a venit iute, dar nu îngrijorată, spre mine. M-am gândit în treacăt să mă fac invizibil, dar mi-am dat seama că nu avea rost. Aproape sigur m-ar fi dibuit, iar dacă nu, ar fi sculat casa.

Fără să scot un cuvânt, am dat din cap în direcția ușii care dădea în privată și m-am întors în odaia ascunsă. În timp ce treceam pe

lângă bătrână, i-am simțit privirea ațintită asupra mea. N-a spus nici ea nimic, doar a salutat din cap, însă mi-am dat seama că știa că încercam să ies din casă.

Odaia era mai înăbușitoare ca niciodată. Somnul părea acum imposibil. Eram încă adâncit în starea mea de instinct tăcut. Am încercat să-i deslușesc răsuflarea, dar n-am auzit-o. În cele din urmă, m-am convins că trebuie să fi adormit iar. M-am sculat, am deschis încet ușa și am ieșit din odaie. Lampa încă ardea. Soția lui Kenji ședea acolo, lângă ea. Avea ochii închiși, dar i-a deschis și m-a văzut în picioare în fața ei.

— Te duci iar să te ușurezi? a întrebat ea cu glasul ei profund.

— Nu pot să dorm.

— Stai jos. Am să fac un ceai. S-a ridicat în picioare dintr-o mișcare — în ciuda vârstei și a dimensiunilor ei, era la fel de sprintenă ca o fată. Mi-a pus mâna pe umăr și m-a împins cu blândețe pe rogojină. Să nu fugi! m-a avertizat ea cu glas batjocoritor.

M-am așezat, dar fără să gândesc cu adevărat. Tot mai eram înclinat să ajung afară. Am auzit ceainicul sâsâind în timp ce ea sufla în tăciunii aprinși, am auzit clinchetul metalului și al ceramicii. S-a întors cu ceaiul, a îngenuncheat să-l toarne, și mi-a întins un bol pe care m-am aplecat să-l iau. Lumina strălucea între noi. Când am luat bolul, m-am uitat în ochii ei, am văzut hazul și batjocura din ei și am înțeles că înainte mă măgulise: nu credea cu adevărat în talentele mele. Apoi pleoapele i-au tresărit și s-au închis. Am scăpat bolul, am prins-o în timp ce se legăna și am așezat-o pe rogojină, deja cufundată într-un somn adânc.

Ar fi trebuit să fiu îngrozit, dar nu eram. Simțeam doar acea satisfacție rece care însoțește talentele Tribului. Îmi părea rău că nu mă gândisem mai înainte la asta, dar nici nu-mi trecuse prin cap că aș fi avut vreo putere asupra soției maestrului Muto. Eram mai degrabă ușurat că acum nimic nu mai avea să mă oprească să ajung afară.

În timp ce mă strecuram în curte pe ușa laterală, am auzit câinii agitându-se. Am fluierat la ei, ascuțit și încet, astfel încât numai ei și cu mine să auzim. Unul a venit tiptil să mă cerceteze, dând din coadă. Ca toți câinii, m-a plăcut. Am întins mâna. Și-a lăsat capul în palma mea. Luna era jos pe cer, dar dădea destulă lumină ca să-i facă ochii să strălucească. Ne-am uitat unul la altul câteva clipe, apoi a căscat, arătându-și colții mari și albi, s-a culcat la picioarele mele și a adormit.

În minte îmi încolțea gândul: *Un câine e una, soția maestrului Muto e cu totul alta,* dar am ales să nu-i dau ascultare. M-am lăsat pe vine și am mângâiat de câteva ori câinele pe cap, uitându-mă la zid.

Bineînțeles că nu aveam nici arme, nici unelte. Ieșitura acoperișului zidului era lată și atât de înclinată încât, fără gheare de prindere, era cu neputință să ajung sus. În cele din urmă, m-am cățărat pe acoperișul camerei de baie și am sărit de pe acesta. M-am făcut invizibil, m-am furișat pe vârful zidului, îndepărtându-mă de poarta din spate și de străji, și am sărit în stradă chiar înainte de colț. Am stat câteva clipe lipit de perete, ascultând. Am auzit murmurul glasurilor paznicilor. Câinii tăceau, iar întregul oraș părea să doarmă.

Așa cum făcusem înainte, în noaptea când mă cățărasem în castelul Yamagata, mi-am croit drum din stradă în stradă, îndreptându-mă în zigzag spre râu. Sălciile se înălțau nemișcate sub luna care apunea. Crengile se mișcau ușor în vântul de toamnă, cu frunzele deja îngălbenite, una sau două plutind pe apă.

M-am ghemuit la adăpostul lor. Nu știam cine controla acum acest oraș: nobilul pe care îl vizitase Shigeru, aliatul lui Iida, fusese răsturnat împreună cu Tohanii, când orașul izbucnise la vestea morții lui Shigeru, dar era de presupus că Arai instalase un fel de conducător interimar. Nu auzeam nici un zgomot de patrule. M-am uitat la castel, neputând să-mi dau seama dacă fuseseră înlăturate sau nu capetele Hiddenilor pe care îi omorâsem, pentru a-i scăpa de

tortură. Nu-mi venea să dau crezare propriilor mele amintiri: parcă visasem, sau mi se spusese povestea altcuiva care făcuse asta.

Mă gândeam la acea noapte și la cum înotasem pe sub apă, când am auzit pași care se apropiau pe mal: pământul era moale și umed, iar pașii înăbușiți, dar indiferent cine era, se afla foarte aproape. Ar fi trebuit să plec atunci, însă eram curios să văd cine venea la râu la ceasul acela din noapte, și știam că nu o să mă vadă.

Era un bărbat mic de statură și foarte slab: pe întuneric n-am putut să disting nimic altceva. S-a uitat pe furiș în jur și apoi a îngenuncheat la marginea apei, de parcă se ruga. Vântul bătea dinspre râu, aducând izul de apă și nămol, și odată cu el mirosul bărbatului.

Mirosul lui îmi era oarecum cunoscut. Am adulmecat aerul ca un câine, încercând să-mi dau seama de unde îl știu. După câteva clipe, am găsit: mirosea a tăbăcărie. Omul acesta era probabil pielar, prin urmare un proscris. Apoi am înțeles cine era: bărbatul care vorbise cu mine după ce mă cățărasem în castel. Fratele lui fusese unul dintre Hiddenii torturați cărora le adusesem eliberarea morții. Îmi folosisem al doilea sine pe malul râului, iar acest om crezuse că a văzut un înger și împrăștiase zvonul Îngerului din Yamagata. Bănuiam de ce se ruga acolo. Trebuie să fi fost și el Hidden, și poate spera să vadă iar îngerul. Mi-am adus aminte că atunci când l-am văzut prima dată mă gândisem că trebuie să-l ucid, dar nu mă putusem hotărî să o fac. M-am uitat acum la el cu acea afecțiune zbuciumată pe care o ai pentru cineva a cărui viață ai cruțat-o.

Am mai simțit și altceva, un junghi de pierdere și regret după siguranța copilăriei mele, după vorbele și ritualurile care mă alinaseră atunci, părând la fel de eterne ca succesiunea anotimpurilor și trecerea lunii și stelelor pe cer. Fusesem smuls din viața mea printre Hiddeni când Shigeru mă salvase în Mino. De atunci îmi ținusem ascunse originile, nevorbind cu nimeni despre ele, niciodată rugându-mă în văzul lumii. Însă uneori, noaptea, încă mă rugam cu

credința în care am fost crescut, la zeul secret căruia i se închina mama, iar acum simțeam dorința să mă apropii de acest om și să-i vorbesc.

Ca nobil Otori, chiar și ca membru al Tribului, ar fi trebuit să evit un pielar, căci ei măcelăresc animale și sunt considerați spurcați, dar Hiddenii cred că toți oamenii sunt creați egali de zeul secret, și așa fusesem învățat de mama. Totuși o urmă de precauție mă făcea să rămân nevăzut sub sălcii, deși când l-am auzit șoptind rugăciunea m-am pomenit repetând cuvintele împreună cu el.

I-aș fi dat pace — nu eram nebun de tot, deși în noaptea aceea mă purtam ca unul —, dacă n-aș fi auzit zgomotul făcut de niște bărbați pe cel mai apropiat pod. Era o patrulă, probabil oamenii lui Arai, deși nu aveam de unde să știu în mod sigur. S-au oprit pe pod și s-au uitat în jos, la râu.

— E nebunul ăla, l-am auzit pe unul spunând. M-am săturat să-l văd acolo noapte de noapte.

Avea accent local, dar cel care a vorbit apoi părea să fi venit din vest.

— Dați-i o bătaie și-n scurtă vreme n-o să mai vină.

— Am făcut asta. Degeaba.

— Se întoarce să mai primească una, nu-i așa?

— Să-l închidem câteva nopți.

— Hai doar să-l azvârlim în râu.

Au râs. Le-am auzit pașii făcând mai mult zgomot când au luat-o la fugă, pe urmă ceva mai slabi când au trecut pe după un șir de case. Erau încă la o oarecare distanță. Bărbatul de pe mal nu auzise nimic. Nu aveam de gând să stau deoparte și să mă uit cum străjile îl aruncă în râu pe omul meu. Căci deja îmi aparținea mie.

M-am strecurat de sub crengile salciei și am alergat înspre el. L-am bătut pe umăr și, când s-a întors, i-am spus printre dinți:

— Hai, ascunde-te repede!

M-a recunoscut pe dată și, cu un icnet de uimire, s-a aruncat la picioarele mele rugându-se incoerent. Auzeam în depărtare patrula apropiindu-se pe strada care mergea în lungul râului. L-am zgâlțâit pe om, i-am ridicat capul, am dus degetul la buze și, căutând să țin minte să nu-l privesc în ochi, l-am tras la adăpostul sălciilor.

Ar trebui să-l las aici, m-am gândit. *Pot să mă fac invizibil și să evit patrula,* însă atunci i-am auzit dând colțul tropăind și mi-am dat seama că era prea târziu.

Briza încrețea apa și făcea frunzele sălciilor să tremure. În depărtare, un cocoș a cântat, clopotul unui templu a bătut.

— A dispărut! a exclamat un glas, la nici zece pași de noi.

Alt bărbat a înjurat:

— Proscriși împuțiți!

— Ce zici, care sunt mai răi, proscrișii sau Hiddenii?

— Sunt la fel și unii și alții! Asta e cel mai rău.

Am auzit suspinul tăios al unei săbii trase din teacă. Unul dintre soldați a lovit fără milă un pâlc de trestii și apoi chiar salcia. Omul de lângă mine s-a încordat. Tremura, dar nu scotea nici un sunet. Simțeam atât de tare în nări mirosul de piele tăbăcită încât eram sigur că-l vor simți și străjile, însă duhoarea râului trebuie să-l fi mascat.

Mă gândeam că le-aș putea abate atenția de la proscris, apoi să-mi împart sinele și să scap cumva de ei, când o pereche de rațe care dormeau între trestii și-au luat brusc zborul măcăind zgomotos, atingând suprafața apei și spulberând liniștea nopții. Surprinși, bărbații au strigat, apoi s-au luat în râs între ei. Au mai glumit și bombănit puțin, au aruncat cu pietre după rațe, apoi au plecat în direcția opusă celei din care veniseră. Le-am auzit pașii stârnind ecouri prin oraș, pierzându-se în depărtare. L-am luat la ceartă pe bărbat.

— Ce cauți afară la ceasul ăsta din noapte? Te-ar fi aruncat în râu dacă te găseau.

Și-a plecat iar capul la picioarele mele.

— Ridică-te, i-am poruncit. Vorbește cu mine.

S-a îndreptat de spate, s-a uitat în treacăt la fața mea, apoi a lăsat ochii în jos.

— Vin aici noaptea ori de câte ori pot, a mormăit el. Mă rugam la Dumnezeu să vă mai văd o dată. N-am să uit niciodată ce-ați făcut pentru fratele meu, pentru ceilalți. A tăcut o clipă, apoi a șoptit: Credeam că sunteți un înger. Însă oamenii spun că sunteți fiul seniorului Otori. L-ați ucis pe seniorul Iida ca să răzbunați moartea lui. Acum avem un stăpân nou, Arai Daiichi din Kumamoto. Oamenii lui vă caută în tot orașul. M-am gândit că trebuie să știe că sunteți aici. Așa că am venit iar în noaptea asta să vă văd. Indiferent sub ce formă vreți să vă arătați, trebuie să fiți unul dintre îngerii lui Dumnezeu ca să faceți ce-ați făcut.

M-a uimit să-mi aud povestea repetată de acest om. Asta m-a făcut să înțeleg clar pericolul în care eram.

— Du-te acasă. Să nu spui nimănui că m-ai văzut.

M-am pregătit să plec. El părea să nu mă fi auzit. Era aproape într-o stare de exaltare: ochii îi scânteiau, pe buze îi luceau picături de salivă.

— Rămâneți, stăpâne, m-a rugat el insistent. În fiecare noapte vă aduc mâncare și vin. Trebuie să le împărțim, pe urmă trebuie să mă binecuvântați și voi muri fericit.

A luat de jos o mică boccea. Scoțând mâncarea și punând-o pe pământ, între noi, a început să rostească prima rugăciune a Hiddenilor. La auzul cuvintelor cunoscute, m-a trecut un fior și, când omul a terminat, am răspuns încet cu a doua rugăciune. Am făcut împreună semnul peste mâncare și peste noi, și am început să mănânc.

Masa era jalnic de săracă, o turtă de mei cu o urmă de piele de pește afumat în ea, însă avea toate elementele ritualurilor din copilăria mea. Proscrisul a scos o ploscă mică și a turnat din ea într-un bol de lemn. Era o băutură făcută în casă, mult mai proastă ca vinul, și n-am băut decât o gură fiecare, dar mirosul mi-a amintit de casa mea. Simțeam puternic prezența mamei și ochii mă usturau de lacrimi.

— Ești preot? l-am întrebat în șoaptă, curios să aflu cum scăpase de persecuția Tohanilor.

— Fratele meu era preotul nostru. Cel de care v-ați îndurat și l-ați scăpat de chinuri. De la moartea lui, fac ce pot pentru ai noștri — cei care au rămas.

— Au murit mulți sub stăpânirea lui Iida?

— În Răsărit, sute. Părinții mei au fugit aici cu mulți ani în urmă, iar sub stăpânirea Otorilor nu a existat persecuție. Dar în cei zece ani care au trecut de la bătălia de la Yaegahara, nimeni nu a fost în siguranță aici. Acum avem un nou stăpân, Arai: nimeni nu știe dincotro va sări. Se spune că are alte gânduri. S-ar putea să fim lăsați în pace cât se ocupă de Trib. A rostit în șoaptă acest ultim cuvânt, de parcă chiar și numai rostirea lui aducea pedeapsa cerului. Și asta n-ar fi decât dreptate, a continuat el, căci ei sunt ucigașii și asasinii. Ai noștri sunt inofensivi. Nouă ni se interzice să ucidem. Mi-a aruncat o privire de scuză. Desigur, stăpâne, cazul dumneavoastră e diferit.

Nici nu știa cât de diferit, și cât mă înstrăinasem de învățăturile mamei. În depărtare câinii lătrau, cocoșii anunțau venirea zilei. Trebuia să plec, totuși nu-mi venea.

— Nu ți-e frică? l-am întrebat.

— Deseori sunt îngrozit. Nu am darul curajului. Dar viața mea e în mâinile lui Dumnezeu. Are un plan cu mine. El v-a trimis la noi.

— Nu sunt înger, am spus...

— Cum altfel ar cunoaște un Otori rugăciunile noastre? a întrebat el. Cine, în afară de un înger, ar împărți mâncarea cu cineva ca mine?

Știam riscul pe care mi-l asumam, totuși i-am spus:

— Seniorul Shigeru m-a salvat de Iida în Mino.

Nu a fost nevoie să explic. A rămas tăcut o clipă, uluit. Pe urmă a șoptit:

— Mino? Credeam că n-a mai scăpat nimeni viu de acolo. Ce ciudate sunt căile Domnului! Ați fost cruțat pentru un scop măreț. Dacă nu sunteți înger, sunteți însemnat de Cel Tainic.

Am tăgăduit clătinând din cap.

— Sunt ultima ființă. Viața mea nu-mi aparține. Soarta, care m-a îndepărtat de-ai mei, acum m-a îndepărtat și de familia Otori.

N-am vrut să-i spun că devenisem membru al Tribului.

— Aveți nevoie de ajutor? a întrebat el. Vă vom ajuta întotdeauna. Veniți la noi la podul proscrișilor.

— Unde e ăsta?

— Unde tăbăcim pieile, între Yamagata și Tsuwano. Întrebați de Jo-An.

După acea a rostit a treia rugăciune, mulțumind pentru mâncare.

— Trebuie să plec, am spus.

— Mai întâi vreți să mă binecuvântați, stăpâne?

Am pus mâna dreaptă pe capul lui și am început rugăciunea pe care mi-o spunea mama. Nu mă simțeam în largul meu, știind că nu aveam dreptul să rostesc acele cuvinte, dar ele îmi ieșeau ușor din gură. Jo-An mi-a luat mâna și și-a plecat capul până la pământ. Când l-a ridicat iar, eram în capătul străzii. Cerul pălea, aerul zorilor era rece.

M-am furișat înapoi din ușă în ușă. Clopotul templului răsuna. Orașul se trezea, primele obloane erau deschise, iar pe străzi plutea

mirosul fumului din bucătării. Stătusem mult prea mult cu Jo-An. Nu-mi folosisem toată noaptea al doilea sine, însă mă simțeam împărțit în două, de parcă îmi lăsasem adevăratul sine sub salcie cu el. Cel care se întorcea la Trib era fals.

Când am ajuns la casa lui Muto, gândul sâcâitor care nu-mi dăduse pace toată noaptea a ieșit la suprafață. Cum aveam să trec peste acoperișul zidului din stradă? În lumina zorilor, tencuiala albă și olanele cenușii străluceau, sfidându-mă. M-am ghemuit în umbra casei de peste drum, regretându-mi profund nesăbuința și prostia. Îmi pierdusem concentrarea: auzul meu era la fel de fin ca întotdeauna, dar siguranța lăuntrică, instinctul, dispăruse.

Nu puteam să rămân unde eram. Am auzit în depărtare zgomot de pași, tropot de copite. Se apropia un grup de bărbați. Glasurile lor pluteau spre mine. Mi s-a părut că recunosc accentul vestic al oamenilor lui Arai. Știam că, dacă m-ar fi găsit, viața mea alături de Trib s-ar fi terminat — probabil că s-ar fi sfârșit de tot dacă Arai era atât de ofensat cum se spunea.

Nu aveam de ales decât să alerg la poartă și să le strig străjilor să o deschidă, dar când eram pe cale să trec strada, am auzit glasuri dincolo de zid. Akio vorbea încet cu paznicii. S-au auzit un scârțâit și o bufnitură surdă, în timp ce poarta era deszăvorâtă.

Patrula a apărut în capătul îndepărtat al străzii. M-am făcut invizibil, am alergat până la poartă și m-am strecurat înăuntru.

Paznicii nu m-au văzut, însă Akio da, exact cum îmi stricase planurile în Inuyama, când Tribul pusese prima dată mâna pe mine. Mi-a ieșit în cale și m-a prins de ambele brațe.

Mi-am făcut curaj pentru loviturile care eram sigur că aveau să urmeze, însă el nu a pierdut timpul. M-a tras iute spre casă.

Caii patrulei mergeau acum mai repede, venind pe stradă la trap. M-am împiedicat de câine. Acesta a scheunat în somn. Călăreții le-au strigat paznicilor de la poartă:

— Bună dimineața!

— Ce-aveți acolo? a întrebat un paznic.

— Nu e treaba ta.

În timp ce Akio mă trăgea în casă, m-am uitat în urmă. Prin spațiul îngust dintre camera de baie și zid, am văzut doar poarta deschisă și strada.

În urma cailor, doi bărbați care mergeau pe jos târau un captiv. Nu-l vedeam bine, dar îi desluşeam glasul. Îi auzeam rugăciunile. Era proscrisul meu, Jo-An.

Probabil că am făcut un salt spre poartă, căci Akio m-a tras înapoi cu o forță care aproape mi-a dislocat umărul. Apoi m-a lovit lateral în gât, fără să spună nimic. Încăperea s-a învârtit, ameţindu-mă. Tot fără o vorbă m-a tras în camera principală, unde slujnica mătura rogojina. Nu ne-a băgat deloc în seamă.

Akio a strigat spre bucătărie, în timp ce deschidea odaia ascunsă, și m-a împins înăuntru. Soția lui Kenji a intrat și Akio a închis ușa glisantă.

Bătrâna era palidă la față și avea ochii umflați, ca și cum încă se mai lupta cu somnul. I-am simțit furia înainte să vorbească. M-a pălmuit de două ori peste față.

— Nemernicule! Corcitură idioată ce ești! Cum ai îndrăznit să-mi faci asta?

Akio m-a împins pe podea, continuând să-mi țină brațele la spate. Am lăsat capul în jos, supus. Mi se părea că nu avea nici un rost să spun ceva.

— Kenji m-a avertizat că vei încerca să ieși. Nu l-am crezut. De ce-ai făcut-o?

Fiindcă nu am răspuns, a îngenunchiat și ea și mi-a ridicat capul ca să-mi vadă fața. Am continuat să mă uit într-o parte.

— Răspunde-mi! Ești nebun?

— Am ieșit doar ca să văd dacă pot.

A oftat exasperată, la fel ca bărbatul ei.

— Nu-mi place să fiu închis, am mormăit.

— E o nebunie, a spus mânios Akio. E un pericol pentru noi toți. Ar trebui...

Ea l-a întrerupt iute.

— Hotărârea asta poate fi luată numai de maestrul Kikuta. Până atunci, sarcina noastră e să încercăm să-l ținem în viață și să nu cadă în mâinile lui Arai. Mi-a ars iar o scatoalcă peste cap, dar nu prea tare. Cine te-a văzut?

— Nimeni. Doar un proscris.

— Ce proscris?

— Un pielar. Jo-An.

— Jo-An? Nebunul? Cel care a văzut îngerul? A inspirat adânc. Să nu-mi spui că te-a văzut.

— Am stat de vorbă câtva timp, am recunoscut eu.

— Oamenii lui Arai l-au ridicat deja pe proscris, a zis Akio.

— Sper că-ți dai seama ce prost ești, a spus bătrâna.

Am lăsat din nou capul în jos. Mă gândeam la Jo-An, dorindu-mi să-l fi condus acasă — dacă avea așa ceva în Yamagata — întrebându-mă dacă aș putea să-l salvez, voind să știu care era acum planul zeului său cu el. *Deseori sunt îngrozit,* spusese el. Mi se strângea inima de milă și căință.

— Află ce mărturisește proscrisul, i-a spus soția lui Kenji lui Akio.

— Nu mă va trăda, am zis eu.

— Sub tortură, toată lumea trădează, a răspuns el scurt.

— Ar trebui să-ți grăbim călătoria, a spus bătrâna. Poate ar trebui să pleci chiar azi.

Akio era încă în genunchi în spatele meu, ținându-mă de încheieturile mâinilor. Am simțit când a încuviințat din cap.

— Trebuie să fie pedepsit? a întrebat el.

— Nu, trebuie să fie-n stare să călătorească. În plus, cum ar fi fost cazul să-ți dai seama până acum, pedeapsa fizică nu are nici un efect asupra lui. Totuși ai grijă să știe exact ce chinuri îndură proscrisul. O fi el încăpățânat, dar e milos.

— Maeștrii spun că asta este principala lui slăbiciune, a zis Akio.

— Da, dacă n-ar fi asta, am fi putut avea alt Shintaro.

— Inimile miloase pot fi făcute să fie nesimțitoare, a bombănit Akio.

— Mă rog, voi cei din familia Kikuta știți cel mai bine să faceți asta.

Am rămas în genunchi pe podea cât au vorbit despre mine, ca și cum aș fi fost un obiect, un vas pentru vin, pesemne, care se putea dovedi deosebit de frumos, sau pătat și fără valoare.

— Ce urmează acum? a întrebat Akio. Trebuie să fie legat până plecăm?

— Kenji a spus c-ai ales singur să vii la noi, mi-a zis bătrâna. Dacă e adevărat, de ce încerci să fugi?

— M-am întors.

— Ai să mai încerci?

— Nu.

— Ai să te duci la Matsue cu actorii și n-ai să faci nimic care să-i pună în pericol pe ei sau chiar pe tine?

— Da.

S-a gândit o clipă și i-a spus lui Akio să mă lege totuși. După ce m-a legat, s-au dus să facă pregătirile pentru plecarea noastră. A venit servitoarea cu o tavă cu mâncare și ceai și, fără să scoată o vorbă, m-a ajutat să mănânc și să beau. După ce a plecat cu bolurile, nimeni nu s-a mai apropiat de mine. Am ascultat zgomotele casei și mi s-a părut că deslușesc toată asprimea și cruzimea care zăceau sub cântecul ei de fiecare zi. M-a cuprins o mare oboseală.

M-am târât până la saltea, m-am instalat cât de confortabil am putut, m-am gândit cu deznădejde la Jo-An și la propria-mi prostie, și am adormit.

M-am trezit brusc, cu inima bătând ca o tobă, cu gâtul uscat. Îl visasem pe proscris, un vis cumplit în care, de departe, un glas insistent și subțirel ca de țânțar șoptea ceva ce numai eu puteam să aud.

Akio trebuie să fi stat cu fața lipită de partea din afară a peretelui. A descris fiecare amănunt al torturii la care era supus Jo-An de oamenii lui Arai. A vorbit și a tot vorbit rar și monoton, făcându-mi pielea să se încrețească și stomacul să mi se întoarcă pe dos. Când și când, făcea pauze lungi; credeam cu ușurare că s-a terminat, apoi glasul lui începea iar să vorbească.

Nici măcar nu puteam să-mi bag degetele în urechi. Nu exista scăpare. Soția lui Kenji avea dreptate; era cea mai grea pedeapsă pe care ar fi putut să o născocească pentru mine. Îmi doream, mai presus de toate, să-l fi ucis pe proscris când l-am văzut pe malul râului. Mila îmi oprise mâna atunci, dar acea milă avusese rezultate fatale. Moartea lui Jo-An de mâna mea ar fi fost rapidă și ușoară. Acum, din cauza mea, era supus la cazne.

Când în cele din urmă glasul lui Akio s-a stins, am auzit pașii lui Yuki afară. A intrat în odaie cu un bol, o foarfecă și un brici. Slujnica, Sadako, a urmat-o cu un braț de haine, le-a pus pe podea, apoi a ieșit în tăcere. Am auzit-o pe Sadako spunându-i lui Akio că masa de prânz e gata, apoi pe el ridicându-se în picioare și urmând-o în bucătărie. Mirosul de mâncare plutea prin casă, dar nu aveam poftă să mănânc.

— Trebuie să te tund, a spus Yuki.

Încă mai purtam părul în stilul războinicilor, strâns cum insistase Ichiro, fostul meu învățător din casa lui Shigeru, dar bineînțeles, ras pe frunte, iar cel de la spate prins în vârful capului într-un nod.

Nu mai fusese tăiat de multe săptămâni, nici nu mă bărbierisem, deși barba îmi era încă foarte mică.

Yuki m-a dezlegat la mâini și la picioare și m-a pus să stau jos în fața ei.

— Ești un tâmpit, a spus ea, când a început să mă tundă.

N-am răspuns: știam deja asta, dar mai știam și că, probabil, avem să fac din nou același lucru.

— Mama a fost tare supărată. Nu știu ce a mirat-o mai mult: faptul că ai fost în stare s-o adormi, sau că ai îndrăznit s-o faci.

În jurul meu cădeau fire de păr retezat.

— În același timp, era aproape emoționată, a continuat Yuki. Spune că-i amintești de Shintaro când era de vârsta ta.

— L-a cunoscut?

— Am să-ți spun un secret: era moartă după el. S-ar fi căsătorit cu el, dar asta nu i-a convenit Tribului, așa că s-a măritat cu tata, în schimb. Oricum, nu cred c-ar fi suportat să aibă cineva atâta putere asupra ei. Shintaro era un maestru al somnului Kikuta: nimeni nu era în siguranță cu el.

Yuki era însuflețită, mai vorbăreață decât o văzusem vreodată. Îi simțeam mâna tremurând ușor pe gâtul meu, în timp ce foarfeca rece îmi clămpănea prin păr. Mi-am adus aminte de vorbele disprețuitoare ale lui Kenji despre soția lui, de fetele cu care se culcase el. Căsătoria lor era, ca majoritatea celorlalte, o alianță aranjată între familii.

— Dacă s-ar fi măritat cu Shintaro, aș fi fost altcineva, a spus gânditoare Yuki. Nu cred că, în inima ei, a încetat vreodată să-l iubească.

— Cu toate că era un ucigaș?

— Nu era ucigaș! Nu mai mult decât tine.

Ceva din glasul ei mi-a spus că discuția alunecase spre un teren periculos. Yuki mi se părea foarte atrăgătoare. Știam că avea sentimente

puternice pentru mine. Însă nu simțeam pentru ea ce simțisem pentru Kaede, și nu voiam să vorbesc despre iubire.

Am încercat să schimb subiectul.

— Credeam că treaba cu somnul este ceva ce fac numai Kikuții. Shintaro nu era din familia Kuroda?

— Din partea tatălui. Mama lui a fost o Kikuta. Shintaro și tatăl tău erau veri.

Mă înfiora gândul că omul a cărui moarte o pricinuisem, cu care toată lumea spunea că semăn, îmi fusese rudă.

— Ce s-a întâmplat exact în noaptea în care a murit Shintaro? a întrebat curioasă Yuki.

— Am auzit pe cineva cățărându-se în casă. Fereastra de la primul etaj era deschisă, pentru că era cald. Seniorul Shigeru a vrut să-l prindă viu, dar când a pus mâna pe el am căzut toți trei în grădină. Intrusul s-a lovit cu capul de o piatră, dar ne-am gândit că a luat și otravă în momentul căderii. Oricum, a murit fără să-și recapete cunoștința. Tatăl tău a confirmat că era Kuroda Shintaro. Mai târziu am aflat că unchii lui Shigeru, seniorii Otori, îl angajaseră să-l asasineze pe acesta.

— E ciudat că te aflai acolo și nimeni nu știa cine ești, a spus Yuki.

I-am răspuns fără chibzuință, dezarmat poate de amintirile din acea noapte.

— Nu foarte ciudat. Shigeru mă căuta când m-a salvat în Mino. Știa deja de existența mea, și știa că tata fusese asasin.

Seniorul Shigeru îmi spusese asta când stătuserăm de vorbă în Tsuwano. Îl întrebasem dacă din cauza aceasta mă căutase, iar el îmi răspunsese că fusese principalul motiv, dar nu singurul. N-am aflat niciodată care ar fi putut să fie celelalte motive, iar acum nici nu mai aveam să aflu.

Mâinile lui Yuki au rămas nemișcate.

— Tata nu știa asta.

— Nu, a fost lăsat să creadă că Shigeru a acționat din impuls, că mi-a salvat viața și m-a adus cu el în Hagi absolut întâmplător.

— Nu e cu putință!

Zelul ei mi-a stârnit prea târziu bănuielile.

— Ce mai contează acum? am întrebat.

— Cum a aflat seniorul Otori ceva ce nici chiar Tribul nu bănuise? Ce ți-a mai spus?

— Mi-a spus multe lucruri, am răspuns enervat. El și Ichiro m-au învățat aproape tot ce știu.

— Mă referеam la Trib!

Am clătinat din cap ca și cum nu înțelegeam.

— Nimic. Nu știu nimic despre Trib în afară de ce m-a învățat tatăl tău și ce am aflat aici.

S-a uitat lung la mine. Am evitat să o privesc direct.

— Mai sunt multe de învățat, a spus în cele din urmă. Te pot învăța pe drum. Și-a trecut mâinile peste părul meu tuns scurt și s-a ridicat dintr-o mișcare, ca mama ei. Pune-ți astea. Am să-ți aduc ceva de mâncare.

— Nu mi-e foame, am zis, întinzându-mă și luând hainele.

Cândva în culori vii, se decoloraseră și acum erau un portocaliu și un maro lipsite de strălucire. M-am întrebat cine le purtase și ce i se întâmplase pe drum acelei persoane.

— Ne așteaptă multe ceasuri de călătorie, a spus Yuki. S-ar putea să nu mai mâncăm azi. Să faci tot ce spunem eu și cu Akio. Dacă-ți spunem să fierbi mizeria de sub unghiile noastre și să o bei, așa să faci. Dacă-ți ziceam să mănânci, mănâncă. Și să nu faci nimic altceva. Noi am învățat genul ăsta de ascultare când eram copii. Tu trebuie să-l înveți acum.

Mi-a venit să o întreb dacă fusese ascultătoare când îmi adusese în Innuyama sabia lui Shigeru, pe Yato, dar părea mai înțelept să nu

spun nimic. M-am îmbrăcat cu hainele de actor, iar când s-a întors Yuki cu mâncarea am mâncat fără să cârtesc.

S-a uitat la mine în tăcere, iar când am terminat a zis:

— Proscrisul e mort.

Voia să-mi împietrească inima. Nu m-am uitat la ea, nici nu am răspuns.

— Nu a spus nimic despre tine, a continuat ea. Nu știam că un proscris poate avea atâta curaj. Nu a avut otravă ca să scape de chinuri. Totuși nu a spus nimic.

I-am mulțumit în inima mea lui Jo-An, le-am mulțumit Hiddenilor care își iau secretele cu ei... unde? În paradis? În altă viață? În focul ce amuțește, în mormântul tăcut? Îmi venea să mă rog pentru el, în felul alor noștri. Sau să aprind pentru el lumânări și tămâie, cum mă învățaseră Ichiro și Chiyo, în casa lui Shigeru din Hagi. M-am gândit la Jo-An intrând singur în beznă. Ce aveau să facă ai lui fără el?

— Te rogi vreodată? am întrebat-o pe Yuki.

— Bineînțeles, a spus ea, mirată.

— La cine?

— La Cel Luminat, sub toate formele lui. Zeii muntelui, ai pădurii, ai râului: toți cei vechi. Azi-dimineață am dus orez și flori la sanctuarul de la pod, pentru a cere să ne fie binecuvântată călătoria. Mă bucur că plecăm astăzi. E o zi bună de călătorit, toate semnele sunt favorabile. S-a uitat la mine, ca și cum cântărea cele spuse de amândoi, apoi a clătinat din cap. Să nu mai întrebi astfel de lucruri. Te face să pari foarte diferit. Nimeni n-ar întreba asta.

— Nimeni nu a trăit viața mea.

— Acum faci parte din Trib. Încearcă să te porți ca atare.

A scos din mânecă un săculeț și mi l-a dat.

— Poftim. Akio a spus să-ți dau astea.

L-am deschis și am băgat mâna în el, apoi am răsturnat conținutul. Cinci mingi de jongler, netede și tari, umplute cu boabe de orez, au căzut pe podea. Oricât nu puteam să sufăr jonglatul, mi-a fost cu neputință să nu le iau de jos și să jonglez. Cu trei în mâna dreaptă și două în stânga, m-am ridicat în picioare. Mingile și hainele de actor mă transformaseră deja în altcineva.

— Te cheamă Minoru, a spus Yuki. Astea ți-au fost date de tatăl tău. Akio e fratele tău mai mare, eu sunt sora ta.

— Nu prea semănăm, am zis, aruncând mingile în sus.

— O să ajungem să semănăm destul, a răspuns Yuki. Tata a spus că poți să-ți schimbi trăsăturile într-o oarecare măsură.

— Ce s-a-ntâmplat cu tatăl nostru?

Mingile se învârteau și se întorceau în mâinile mele, în formă de cerc, de fântână...

— A murit.

— Convenabil.

M-a ignorat.

— Mergem la Matsue, la festivalul de toamnă. O să dureze cinci sau șase zile, în funcție de vreme. Oamenii lui Arai sunt încă pe urmele tale, dar principala căutare de aici s-a terminat. Arai a plecat deja la Inuyama. Noi mergem în direcția opusă. Avem case sigure în care să tragem noaptea. Dar drumul e al nimănui. Dacă întâlnim vreo patrulă, va trebui să dovedești cine ești.

Am scăpat o minge și m-am aplecat să o ridic.

— N-ai voie să le scapi, a zis Yuki. Nimeni de vârsta ta nu le scapă. Tata a mai spus că știi să imiți bine. Să nu ne pui pe vreunul dintre noi în pericol.

Am ieșit pe ușa din spate. Soția lui Kenji a venit să ne ureze drum bun. M-a cercetat din cap până-n picioare, mi-a verificat hainele și părul.

— Sper să ne întâlnim iar, a spus ea, dar știindu-ți nesăbuința nu mă prea aștept la asta.

M-am înclinat în fața ei fără o vorbă. Akio era deja în curte cu o cotigă ca aceea în care fusesem înghesuit în Inuyama. Mi-a spus să intru în ea și m-am cățărat înăuntru printre picioroange și costume. Yuki mi-a înmânat cuțitul meu. M-am bucurat să-l revăd și l-am ascuns în haine.

Akio a ridicat mânerele cotigii și a început să împingă. Am traversat orașul, hurducăit, pe semiîntuneric, ascultând zgomotele și vorbele actorilor. Am recunoscut glasul celeilalte fete din Inuyama, Keiko. Cu noi mai era încă un bărbat: îi auzisem vocea în casă, dar nu dădusem ochii cu el.

Când ultimele case au rămas mult în urmă, Akio s-a oprit, a deschis laterala cotigii și mi-a spus să mă dau jos. Era cam a doua jumătate a orei Capricornului și era încă foarte cald, în ciuda începutului toamnei. Akio era lac de sudoare. Își scosese majoritatea hainelor ca să împingă cotiga. Acum vedeam ce puternic era: mai înalt decât mine și mult mai musculus. S-a dus să bea din pârâul care curgea lângă drum, și și-a dat cu apă pe cap și pe față. Yuki, Keiko și bărbatul mai în vârstă stăteau pe vine la marginea drumului. L-aș fi recunoscut cu greu pe vreunul dintre ei. Se transformaseră complet într-o trupă de actori care își câștigau cu greu traiul, mergând din oraș în oraș, trăind din istețimea și talentele lor, veșnic la un pas de a muri de foame, sau de a fi uciși.

Bărbatul mi-a rânjit, arătându-și gingiile cu dinți lipsă. Avea o față slabă, expresivă și ușor sinistră. Keiko m-a ignorat. La fel ca Akio, avea pe una dintre mâini o cicatrice pe jumătate vindecată, de la cuțitul meu.

Am tras adânc aer în piept. Chiar și așa cald, era mult mai bine decât în odaia în care fusesem închis, sau în cotiga înăbușitoare. În spatele nostru se întindea orașul Yamagata, cu castelul alb pe

fundalul munților încă verzi și împăduriți, cu pete de culoare ici-colo, unde frunzele începuseră să se îngălbenească. Și lanurile de orez deveneau aurii. Curând avea să fie vremea secerișului. La sud-vest, vedeam coasta abruptă a Terayamei, dar acoperișurile templului erau ascunse în spatele cedrilor. Dincolo se întindeau lanțurile muntoase, albăstrii în depărtare, sclipind în ceața după-amiezii. I-am spus în gând adio lui Shigeru, nevenindu-mi să plec și să rup ultima legătură cu el și cu viața mea de membru Otori.

Akio mi-a dat o lovitură pe umăr.

— Nu mai visa ca un imbecil, a spus el, cu un accent și într-un dialect mai aspre. E rândul tău să-mpingi.

Până la lăsarea serii, ajunsesem să nutresc cea mai profundă ură față de acea cotigă. Era grea și abia se urnea, îmi făcea bășici la mâini și îmi încorda spatele. Era greu de împins la deal, căci roțile se poticneau în gropi și șanțuri, și trebuia să ne opintim toți s-o scoatem, dar era și mai greu să te ții de ea la vale. I-aș fi dat bucuros drumul să se ducă rostogolindu-se în pădure. Mă gândeam cu dor la calul meu, Raku.

Bărbatul mai în vârstă, Kazuo, mergea alături de mine, ajutându-mă să-mi pun la punct accentul și spunându-mi vorbele din limbajul intim al actorilor, pe care trebuia să le știu. Kenji mă învățase deja câteva cuvinte din jargonul tainic al Tribului, însă unele erau noi pentru mine. L-am imitat, cum îl imitasem pe Ichiro, învățătorul meu din casa lui Shigeru Otori, într-un fel de a învăța foarte diferit, și am încercat să mă cred Minoru.

Spre sfârșitul zilei, când lumina începea să scadă, am coborât o pantă spre un sat. Drumul a devenit mai bun, fără hârtoape. Un bărbat care mergea acasă ne-a spus bună seara.

Simțeam miros de fum și de mâncare gătită. Peste tot în jur se auzeau zgomotele satului la sfârșitul zilei: clipocitul apei când fermierii se spălau, copiii jucându-se și încăierându-se, femeile bârfind

în timp ce găteau, trosnetul focurilor, pocnetul lemnelor sparte cu toporul, clopotul sanctuarului, întreaga țesătură a vieții în care crescusem.

Și am mai prins ceva: zăngănitul unui căpăstru, lovitura înăbușită a unor picioare de cal.

— E o patrulă în față, i-am spus lui Kazuo.

A ridicat mâna ca să ne oprim, și i-a zis încet lui Akio:

— Minoru spune că e o patrulă.

Akio s-a uitat la mine cu ochii mijiți, căci lumina soarelui care apunea îi bătea în față.

— Ai auzit-o tu?

— Aud cai. Ce altceva să fie?

A dat din cap și a ridicat din umeri ca pentru a spune: *Acum sau altă dată e totuna.*

— Treci la cotigă.

În timp ce luam locul lui Akio, Kazuo a început să cânte tare un cântec comic. Avea o voce frumoasă, care răsuna în aerul nemișcat al serii. Yuki a băgat mâna în cotigă și a scos o tobă mică pe care i-a aruncat-o lui Akio. Prinzând-o, el a început să bată ritmul cântecului. Yuki a mai scos un instrument cu o singură strună, pe care o ciupea în timp ce mergea alături de noi. Keiko învârtea niște măciuci ca acelea care îmi captivaseră atenția în Inuyama.

Cântând și jucând, am cotit și am ajuns la patrulă. Instalaseră o barieră de bambus chiar înainte de primele case ale satului. Erau în jur de nouă sau zece bărbați, cei mai mulți ședeau pe pământ și mâncau. Aveau pe surtuce însemnul lui Arai, ursul; steagurile cu soarele care apunea, ale alianței Seishuu, fuseseră ridicate pe mal. Patru cai păşteau lângă ele.

O ceată de copii se învârteau pe acolo, iar când ne-au văzut au luat-o la fugă spre noi, țipând și chicotind. Kazao și-a întrerupt

cântecul pentru a le spune câteva ghicitori, apoi le-a strigat cu obrăznicie soldaților:

— Ce se-ntâmplă, flăcăi?

Comandantul lor s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de noi. Toți ne-am aruncat imediat la pământ.

— Ridicați-vă, a spus el. De unde veniți?

Avea o față pătrățoasă, cu sprâncene groase, o gură subțire și maxilare încleștate. Și-a șters cu dosul mâinii orezul de pe buze.

— De la Yamagata, a răspuns Akio, apoi i-a dat toba lui Yuki și a întins o tăbliță de lemn.

Pe ea erau înscrise denumirea breslei, numele noastre, și autorizația de la oraș. Comandantul s-a uitat îndelung la ea, descifrându-ne numele și apoi uitându-se pe rând la fiecare dintre noi, cercetându-ne fețele. Keiko învârtea măciucile. Bărbații o urmăreau cu interes. În ceea ce-i privea, saltimbancele erau la fel ca prostituatele. Unul dintre ei i-a făcut o propunere în bătaie de joc; ea a râs.

M-am rezemat de cotigă și mi-am șters fața de sudoare.

— Minoru ce face? a întrebat comandantul, înapoindu-i tăblița lui Akio.

— Fratele meu mai mic? E jongler. E îndeletnicirea familiei.

— Să-l vedem, a spus comandantul, și buzele lui subțiri schițară un soi de zâmbet.

Akio nu a șovăit nici o clipă.

— Hei, frățioare! Arată-i stăpânului!

Mi-am șters mâinile pe banda de cap și m-am legat la frunte cu ea. Am luat mingile din săculeț, le-am cântărit în palmă, și într-o clipă am devenit Minoru. Asta era viața mea. Nu cunoscusem niciodată alta: drumul, satul cel nou, bănuielile, privirile ostile. Am uitat de oboseală, de durerea de cap și de bășicile din palme. Eram Minoru și făceam ce învățasem de când începusem să merg în picioare.

Mingile zburau prin aer. Mai întâi am jonglat cu patru, apoi cu cinci. Tocmai terminasem a doua secvență a fântânii când Akio mi-a făcut semn cu capul. Am lăsat mingile să zboare în direcția lui. Le-a prins fără efort, aruncând tăblița în aer odată cu ele. Pe urmă mi le-a trimis înapoi. Muchia ascuțită a tăbliței m-a lovit în palma bășicată. M-am înfuriat pe el, întrebându-mă ce intenții avea: să mă facă de râs? Să mă trădeze? Am pierdut ritmul. Tăblița și mingile au căzut în țărână.

Comandantului i-a pierit zâmbetul de pe față. A făcut un pas înainte. În clipa aceea, mi-a venit un gând nebunesc: să mă predau, să mă las la mila lui Arai, să scap de Trib înainte să fie prea târziu.

Akio a venit spre mine parcă zburând.

— Tâmpitule! a urlat el, arzându-mi o palmă peste ureche. Tatăl nostru s-ar răsuci-n mormânt!

De îndată ce a ridicat mâna asupra mea, am fost sigur că nu mă va da de gol. Ar fi fost inimaginabil ca un actor să lovească un războinic Otori. Lovitura m-a transformat iar în Minoru, cum nimic altceva n-ar fi reușit să o facă.

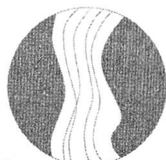
— Iartă-mă, frate, am spus ridicând mingile și tăblița.

Le-am învârtit în aer, fără să le mai scap, până când comandantul a râs și ne-a făcut semn să ne continuăm drumul.

— Veniți să ne vedeți diseară! le-a strigat Keiko soldaților.

— Da, diseară, au răspuns ei.

Kazuo a început iar să cânte, Yuki să bată toba. I-am aruncat lui Akio tăblița și am pus mingile la loc. Erau pătate de sânge. Am apucat mânerele cotigii. Bariera a fost ridicată și am intrat în sat.

CAPITOLUL PATRU

Kaede porni la drum în ultima zi a călătoriei spre casă, într-o dimineață perfectă de toamnă, cu cer senin și aer răcoros și limpede ca apa de izvor. Ceața atârna în văi și deasupra râului, argintind pânzele de păianjeni și lujerii viței sălbatice. Însă chiar înainte de amiază, vremea începu să se schimbe. Cerul se acoperi de nori dinspre nord-vest și bătea vântul. Se întunecă devreme și, până să vină seara, începu să plouă.

Lanurile de orez, grădinile de legume și livezile fuseseră devastate de furtuni. Satele păreau pe jumătate pustii, iar puținii oameni pe care îi întâlnea se uitau ursuz la ea, înclinându-se numai când erau amenințați de străji, dar și atunci în silă. Nu știa dacă o recunoșteau sau nu; nu voia să zăbovească printre ei, însă nu putea să nu se întrebe de ce stricăciunea nu era reparată, de ce oamenii nu munceau pe câmp ca să salveze ce se mai putea din recoltă.

Inima ei se manifesta ciudat. Uneori își încetinea ritmul presimțind ceva rău, dându-i o stare de leșin, ca apoi s-o ia la goană, bătând nebunește de frică și emoție. Milele care mai rămăseseră de parcurs

păreau fără sfârșit, și totuși se împuținau mult prea repede sub copitele cailor. Se temea mai presus de toate de ce o aștepta acasă.

Vedea mereu priveliști care i se păreau cunoscute, și inima îi sărea în gât, dar când în cele din urmă ajunseră la grădina înconjurată de ziduri și la porțile casei părinților ei nu le recunoscu deloc. Sigur aici era casa ei? Atât de mică și nici măcar fortificată și păzită. Porțile erau larg deschise. Când Raku intră pe ele, Kaede nu se putu abține să nu icnească.

Shizuka descălecase deja. Ridică privirea.

— Ce este, doamnă?

— Grădina! exclamă Kaede. Ce-a pățit?

Furtunile năprasnice lăsaseră urme peste tot. Un pin smuls din rădăcini zăcea de-a curmezișul pârâului. În cădere, făcuse praf un felinar de piatră. Pe Kaede o străfulgeră o amintire: felinarul, de curând ridicat, o lumină arzând în el, seară, Sărbătoarea Morților poate: o lampă plutea pe râu în jos și ea simțea pe păr mâna mamei sale.

Se uită, incapabilă să înțeleagă, la grădina distrusă. Era limpede că de multe luni nimeni nu mai îngrijise tufele și mușchiul, nu mai curățase heleșteiele și nu mai tunsese copacii. Asta era casa ei, unul dintre domeniile importante ale Apusului? Ce se întâmplase cu odinioară puternica Shirakawa?

Calul coborî capul și și-l frecă de piciorul din față. Necheză, nervos și obosit, așteptându-se ca acum că se opriseră să fie deșeuat și hrănit.

— Unde sunt paznicii? întrebă Kaede. Unde sunt toți ai casei?

Bărbatul căruia îi spunea Cicatrice, căpitanul escortei, se duse călare până la verandă, se aplecă și strigă:

— Hei! E cineva înăuntru?

— Să nu intri, îi strigă ea. Așteaptă-mă. Am să intru eu prima.

Braț Lung stătea în picioare lângă capul lui Raku, ținând căpăstrul. Kaede alunecă de pe cal în brațele Shizukăi. Ploaia se

transformase într-o burniță fină, slabă, care le acoperea cu mărgele părul și hainele. Gărzile miroseau urât a umezeală și putregai, a pământ acru și frunze moarte. Kaede simți că imaginea casei copilăriei, păstrată intactă și strălucitoare în inima ei timp de opt ani îndelungați, era de nesuportat, iar apoi dispăru pentru totdeauna.

Braț Lung îi dădu căpăstrul unuia dintre soldații pedeștri și, trăgându-și sabia, se duse în fața lui Kaede. Shizuka îi urmă.

Când Kaede își scoase sandalele pe verandă, senzația lemnului sub picioare îi fu vag cunoscută. Însă nu recunoscu deloc mirosul casei. Era o locuință de străini.

Înăuntru se auzi o mișcare bruscă și Braț Lung sări din umbră în față. Un glas de fată strigă speriat. Bărbatul trase fata pe verandă.

— Dă-i drumul! porunci furioasă Kaede. Cum îndrăznești s-o atingi?

— Nu face decât să vă apere, murmură Shizuka, dar Kaede nu o asculta. Se apropie de fată, o luă de mâini și se uită la chipul ei. Avea aproape aceeași înălțime ca și Kaede, o față blajină și ochii căprui-deschis, ca ai tatălui lor.

— Ai? Sunt sora ta, Kaede. Nu mă mai ții minte?

Fata se uită la ea. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Soră? Ești chiar tu? Preț de o clipă, cu lumina bătându-ți din spate... am crezut că ești mama.

Kaede își luă sora în brațe și simți lacrimile izvorându-i.

— A murit, nu-i așa?

— Acum două luni și ceva. Ultimele ei vorbe au fost despre tine. Îi era dor să te vadă, dar vestea căsătoriei tale i-a adus pacea. Glasul lui Ai tremură, și fata se retrase din îmbrățișarea lui Kaede. De ce ai venit aici? Unde e soțul tău?

— N-ați primit nici o veste din Inuyama?

— Anul ăsta ne-au bătut taifunurile. Mulți oameni au murit, iar recolta a fost distrusă. Am auzit foarte puține lucruri — numai

zvonuri despre război. După ultima furtună, a trecut pe aici o armată, dar n-am prea înțeles pentru cine lupta sau de ce.

— Armata lui Arai?

— Erau din alianța Seishuu din Maruyama și mai de la sud. Mergeau să i se alăture lui Arai împotriva Tohanilor. Tata a fost revoltat, deoarece se considera aliat al seniorului Iida. A încercat să-i împiedice să treacă pe aici. I-a așteptat în apropiere de Grotele Sacre. Ei au încercat să discute cu el, însă el i-a atacat.

— Tata s-a luptat cu ei? A murit?

— Nu, a fost înfrânt, desigur, și cei mai mulți dintre oamenii lui au fost uciși, însă el trăiește. Îl consideră pe Arai trădător și parvenit. La urma urmei, când ai plecat tu ostatică, îi jurase credință lui Noguchi.

— Familia Noguchi a fost răsturnată de la putere, eu nu mai sunt ostatică, și sunt aliată cu Arai, spuse Kaede.

Sora ei făcu ochii mari.

— Nu înțeleg. Nu înțeleg nimic. Păru să-și dea seama pentru prima dată de prezența Shizukăi și a bărbatului de afară. Făcu un gest neajutorat. Iartă-mă, trebuie să fii istovită. Ai făcut drum lung până aici. Bărbații sigur sunt flămânzi. Se încruntă, semănând dintr-odată cu un copil. Ce să fac? Șopti ea. Avem foarte puține să-ți oferim.

— N-au mai rămas servitori?

— I-am trimis să se ascundă în pădure când am auzit caii. Cred că se vor întoarce înainte de căderea nopții.

— Shizuka, spuse Kaede, du-te în bucătărie și vezi ce găsești. Pregătește mâncare și băutură pentru bărbați. Pot să se odihnească aici la noapte. O să am nevoie de cel puțin zece să rămână cu mine. Arătă spre Braț Lung. Să-i aleagă el. Ceilalți trebuie să se întoarcă la Inuyama. Dacă fac vreun rău alor mei sau bunurilor mele, vor răspunde cu viața lor.

Shizuka se înclină.

— Doamnă.

— Am să-ți arăt drumul, spuse Ai și o conduse pe Shizuka spre partea din spate a casei.

— Cum te cheamă? îl întrebă Kaede pe Braț Lung.

Acesta căzu în genunchi dinaintea ei.

— Kondo, doamnă.

— Faci parte dintre oamenii seniorului Arai?

— Mama mea era din alianța Seishuu. Tatăl meu, dacă pot să vă încredințez secretele mele, era membru al Tribului. M-am luptat cu oamenii lui Arai la Kushimoto, și am fost rugat să intru în slujba lui.

Kaede se uită la el. Nu era tânăr. Avea părul înspicat, pielea de pe gât ridată. Se întrebă ce trecut avusese, ce muncă făcuse pentru Trib, cât de mult putea să se încreadă în el. Însă avea nevoie de un bărbat să se ocupe de soldați și de cai, și să apere casa; Kondo o salvase pe Shizuka, era temut și respectat de ceilalți oameni ai lui Arai, și avea talentele de luptător care îi trebuiau ei.

— S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău câteva săptămâni, spuse ea. Pot să mă bizui pe tine?

Atunci el se uită la ea. În întunericul ce se lăsa, ea nu-i putea distinge expresia. Dinții lui albi sclipiră când zâmbi, iar când vorbi, glasul lui avea o notă de sinceritate, chiar devoțiune.

— Doamna Otori se poate bizui pe mine atâta timp cât are nevoie.

— Atunci jură, spuse Kaede, simțind că roșește deoarece simula o autoritate pe care nu știa dacă o are.

Ridurile de la ochii lui se încrețiră pentru o clipă. Atinse rogojina cu fruntea și jură credință față de ea și de familia sa, însă ei i se păru că distinge o notă de ironie în glasul lui. *Cei din Trib se prefac întotdeauna,* se gândi ea, înfiorată. *Mai mult, nu răspund decât față de ei înșiși.*

— Du-te și alege zece oameni în care poți să ai încredere, spuse ea. Vezi câtă hrană e pentru cai și dacă în grajduri e loc destul.

— Doamnă Otori, răspunse el, și ei i se păru din nou că deslușește ironie în glasul lui. Se întrebă cât știa, cât îi spusese Shizuka.

După câteva clipe, Ai se întoarse, o luă pe Kaede de mână și întrebă încet:

— Să-i spun tatei?

— Unde e? În ce stare e? A fost rănit?

— A fost ușor rănit. Dar nu din cauza rănii... Moartea mamei, pierderea atâtor oameni... uneori mintea lui pare s-o ia razna, parcă nu știe unde se află. Vorbește cu stafii și năluci.

— De ce nu și-a luat viața?

— A vrut s-o facă la început, când a fost adus înapoi. Glasul lui Ai se întrerupse de tot și începu să plângă. L-am împiedicat. Am fost foarte slabă. Hana și cu mine ne-am agățat de el și l-am implorat să nu ne părăsească. I-am luat armele. Își întoarse spre Kaede fața brăzdată de lacrimi. E numai vina mea. Trebuia să am mai mult curaj. Trebuia să-l ajut să moară, iar apoi să o ucid pe Hana și să mă sinucid, așa cum ar fi trebuit să facă o fiică de războinic. Dar n-am putut. N-am putut să iau viața Hanei, și nici s-o las singură. Așa că trăim în rușine, și asta-l înnebunește pe tata.

Kaede se gândi: și eu ar fi trebuit să mă omor de îndată ce am auzit că seniorul Shigeru a fost trădat. Dar n-am făcut-o. În schimb, l-am ucis pe Iida. O atinse pe Ai pe obrazul ud de lacrimi.

— Iartă-mă, șopti Ai. Am fost foarte slabă.

— Ba nu, răspunse Kaede. De ce trebuia să mori? Sora ei avea doar treisprezece ani, nu comisese nici o crimă. De ce ar alege vreuna dintre noi moartea? Vom trăi. Unde e acum Hana?

— Am trimis-o în pădure cu femeile.

Până acum, Kaede rareori simțise compasiune. Acum i se trezi în suflet, dureroasă. Își aduse aminte cum venise la ea Zeița Albă. Atotmilostiva o consolase, îi promisese că Takeo o să se întoarcă la ea. Însă odată cu promisiunea zeiței veni și dorința de compasiune,

de a trăi pentru a avea grijă de surorile ei, de oamenii ei, de copilul ei nenăscut. Auzea afară glasul lui Kondo dând ordine, strigătele de răspuns ale bărbaților. Un cal necheză și altul răspunse. Ploaia se întețise, bătând într-un ritm care i se părea cunoscut.

— Trebuie să-l văd pe tata, spuse ea. Pe urmă trebuie să le dăm de mâncare bărbaților. O să vrea cineva din sat să dea o mână de ajutor?

— Chiar înainte să moară mama, fermierii au trimis o delegație. Se plângeau de taxa pe orez, de starea canalelor și a câmpurilor, de pierderea recoltei. Tata s-a înfuriat. A refuzat până și să stea de vorbă cu ei. Ayame i-a convins să ne lase în pace, fiindcă mama era bolnavă. De atunci totul e încurcat. Sătenilor le e frică de tata — spun că e blestemat.

— Dar vecinii noștri?

— Îl avem pe seniorul Fujiwara. Îl vizita pe tata când și când.

— Nu-mi aduc aminte de el. Ce fel de om e?

— E ciudat. Foarte elegant și rece. E de familie foarte bună, se spune, și a trăit în capitală.

— În Inuyama?

— Nu, în capitala adevărată, unde trăiește împăratul.

— Așadar, e nobil?

— Cred că da. Vorbește altfel decât oamenii de pe aici. Nu-l înțeleg mai deloc. Pare un om foarte învățat. Tatei îi plăcea să discute cu el despre istorie și clasici.

— Ei bine, dacă mai trece pe la tata, poate că am să-i cer sfatul.

Kaede tăcu o clipă. Se lupta cu oboseala. O dureau membrele și își simțea burta grea. Dorea să se întindă și să doarmă. Și undeva în sinea ei, se simțea vinovată că nu era mai îndurerată. Nu că n-ar fi mâhnit-o moartea mamei și umilirea tatălui, însă în sufletul ei nu mai rămăsese loc pentru durere, și nici nu mai avea energie să sufere.

Se uită prin cameră. Chiar și în lumina slabă a asfințitului vedea că rogojina e veche, pereții sunt pătați de apă, paravanele rupte. Ai îi urmări privirea.

— Mi-e rușine, șopti ea. Au fost atâtea de făcut. Iar eu nu știu să fac mare lucru.

— Aproape că-mi amintesc cum era înainte, spuse Kaede. Casa avea o strălucire.

— Mama o făcea așa, zise Ai, înăbușindu-și un hohot de plâns.

— O vom face să arate iarăși așa, promise Kaede.

Dinspre bucătărie se auzi deodată cineva cântând. Kaede recunoscu glasul Shizukăi, iar cântecul era cel pe care îl auzise prima dată când o cunoscuse, balada despre sat și pin.

Cum de are curajul să cânte acum? se gândi ea, iar apoi Shizuka intră repede cu câte o lampă în fiecare mână.

— Le-am găsit în bucătărie, spuse ea, și din fericire focul mai ardea încă. Orezul și orzul sunt la fiert. Kondo a trimis oameni în sat să cumpere ce găsesc. Iar femeile din casă s-au întors.

— Sora noastră e cu ele, zise Ai, scoțând un oftat de ușurare.

— Da, a adus un braț de ierburi și ciuperci pe care ține morțiș să le gătească.

Ai se îmbujoră.

— S-a sălbăticit pe jumătate, începu ea să explice.

— Vreau s-o văd, spuse Kaede. Pe urmă trebuie să mă duci la tata.

Ai ieși, Kaede auzi o mică ceartă în bucătărie, iar după câteva secunde Ai se întoarse însoțită de o fată de vreo nouă ani.

— Aceasta e sora noastră cea mare, Kaede. A plecat de acasă când tu erai bebeluș, îi spuse Ai Hanei, iar apoi o îmboldi: Salut-o cum se cuvine pe sora ta cea mare.

— Bine ai venit acasă, șopti Hana, apoi căzu în genunchi și se înclină în fața lui Kaede.

Kaede îngenunche, o luă de mâini și o ridică. O privi în față.

— Când am plecat de acasă, eram mai mică decât ești tu acum, spuse ea, cercetând ochii frumoși, osatura perfectă de sub rotunjimile copilărești.

— Seamănă cu dumneavoastră, doamnă, zise Shizuka.

— Sper să fie mai fericită, răspunse Kaede și, trăgând-o pe Hana spre ea, o îmbrățișă. Simți trupul subțire începând să tremure și își dădu seama că fata plângea.

— Mama! Vreau la mama!

Ochii lui Kaede se umplură de lacrimi.

— Taci, Hana, nu plânge, surioară. Ai încercă să o liniștească. Îmi pare rău, îi spuse ea lui Kaede. Încă mai jelește după mama. N-a fost învățată să se poarte.

Ei bine, va învăța, cum a trebuit și eu să învăț, se gândi Kaede. *Va învăța să nu-și arate sentimentele, să accepte că viața e făcută din pierdere și suferință, să plângă pe ascuns, dacă totuși plânge.*

— Vino, zise Shizuka, luând-o pe Hana de mână. Trebuie să-mi arăți cum să gătesc ciupercile. Nu le cunosc pe astea de pe-aici.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Kaede peste capul copilei, și zâmbetul ei era cald și vesel.

— Femeia ta e minunată, spuse Ai după plecarea lor. De când e cu tine?

— A venit la mine acum câteva luni, chiar înainte de plecarea mea din castelul Noguchi, răspunse Kaede.

Cele două surori rămaseră îngenuncheate pe podea, neștiind ce să-și spună. Acum ploua tare, apa șiroind din jgheaburi ca o perdea de săgeți din oțel. Se făcuse aproape întuneric. Kaede se gândi: *Nu pot să-i spun lui Ai că însuși seniorul Arai mi-a trimis-o pe Shizuka, lucru care a făcut parte din conspirația de răsturnare a lui Iida, sau că Shizuka este membră a Tribului. Nu pot să-i spun nimic. E foarte tânără, nu a fost niciodată plecată din Shirakawa, nu cunoaște deloc lumea.*

— Cred c-ar trebui să mergem la tata, zise ea.

Dar în acea clipă, îi auzi glasul strigând într-o parte îndepărtată a casei.

— Ai! Ayame! Pașii lui se apropiară. Se tânguia încetișor. Ah, au plecat toate și m-au părăsit! Femeile astea nu sunt bune de nimic!

Intră în cameră și se opri brusc când o văzu pe Kaede.

— Cine e? Avem musafiri? Cine a venit la ceasul ăsta din noapte, pe ploaie?

Ai se ridică și se duse la el.

— E Kaede — fiica ta cea mare. S-a întors. E în siguranță.

— Kaede? Făcu un pas spre ea.

Ea nu se ridică, ci rămânând pe loc, se înclină adânc, atingând podeaua cu fruntea.

Ai își ajută tatăl să îngenuncheze în fața lui Kaede.

— Ridică-te, ridică-te, spuse el nerăbdător. Să vedem partea cea mai rea a fiecăruia.

— Tată? întrebă ea, ridicând capul.

— Sunt un om făcut de ocară, zise el. Ar fi trebuit să mor. N-am murit. Acum sunt gol pe dinăuntru, viu doar în parte. Uită-te la mine, fiica mea.

Era drept că suferise schimbări îngrozitoare. Fusese întotdeauna un om demn și foarte stăpân pe el. Acum, din el rămăsese doar o coajă. O tăietură pe jumătate vindecată îi brăzda chipul de la tâmplă la urechea stângă: părul fusese ras de pe rană. Era nebărbierit, cu picioarele goale și chimonoul pătat.

— Ce-ai pățit? întrebă ea, străduindu-se să alunge supărarea din glas.

Venise în căutarea unui refugiu, a căminului pierdut al copilăriei, după care jelise opt ani, doar pentru a-l găsi aproape distrus.

Tatăl ei făcu un gest obosit.

— Ce contează? Totul e pierdut, distrus. Întoarcerea ta este lovitura finală. Ce s-a-ntâmplat cu căsătoria ta cu seniorul Otori? Să nu-mi spui c-a murit.

— Nu din vina mea, răspunse ea cu amărăciune. L-a omorât Iida.

Buzele lui se strânseră și fața îi păli.

— Noi n-am auzit nimic aici.

— Și Iida a murit, continuă ea. Forțele lui Arai au cucerit Inuyama. Tohanii au fost răsturnați de la putere.

Pomenirea numelui lui Arai îl tulbură vizibil.

— Trădătorul ăla! bombăni el, uitându-se în întuneric, ca și cum ar fi văzut niște stafii acolo. L-a înfrânt pe Iida? După un moment de tăcere, continuă: Se pare că am fost încă o dată de partea celor învinși. Probabil că familia mea e blestemată. Pentru prima dată mă bucur că nu am fii care să mă moștenească. Shirakawa poate să dispară, neregretată de nimeni.

— Ai trei fiice! zise Kaede, îmboldită de mânie.

— Și fiica mea cea mare e blestemată, aducând moartea oricărui bărbat care are legătură cu ea.

— Iida a pricinuit moartea seniorului Otori! A fost de la început un complot. Căsătoria mea era menită să-l aducă în Inuyama și în mâinile lui Iida.

Ploaia răpăia tare pe acoperiș, revărsându-se din jgheaburi. Shizuka intră în tăcere cu alte lămpi, le puse pe podea și îngenunche în spatele lui Kaede. *Trebuie să mă stăpânesc,* se gândi Kaede. *Nu trebuie să-i spun totul.*

El se uită la ea, nedumerit.

— Așadar, ești măritată sau nu?

Inima ei o luă la galop. Nu își mințise niciodată tatăl. Acum descoperi că nu poate să vorbească. Întoarse capul într-o parte, ca și cum ar fi fost copleșită de durere.

Shizuka șopti:

— Pot să vorbesc, senior Shirakawa?

— Ea cine e? o întrebă el pe Kaede.

— E slujnica mea. A venit la mine în castelul Noguchi.

El dădu din cap în direcția Shizukăi.

— Ce ai de spus?

— Doamna Shirakawa și seniorul Otori s-au căsătorit în taină la Terayama, zise Shizuka încet. Ruda dumneavoastră a fost martoră, dar și ea a murit în Inuyama, împreună cu fiica ei.

— Maruyama Naomi a murit? Domeniul va trece acum în mâinile familiei fiicei sale vitrege. Am putea la fel de bine să le predăm și Shirakawa.

— Eu sunt moștenitoarea ei, spuse Kaede. Mi-a încredințat totul mie.

El râse scurt, trist.

— Și-au disputat ani de zile domeniul. Soțul e văr cu Iida, și e sprijinit de mulți, atât din tabăra Tohanilor, cât și din alianța Seishuu. Ești nebună dacă-ți închipui că te vor lăsa să moștenești.

Kaede o simți pe Shizuka mișcându-se ușor în spatele ei. Tatăl său era primul bărbat dintre mulți, dintr-o armată, dintr-un întreg clan, poate chiar din toate Cele Trei Țări, care încerca să-i pună bețe în roate.

— Cu toate astea, am de gând s-o moștenesc.

— Va trebui să te lupți pentru asta, spuse el cu dispreț.

— Atunci, mă voi lupta.

Rămaseră câteva clipe în tăcere, în încăperea întunecată, în timp ce ploaia cădea în grădină.

— Ne-au rămas puțini oameni, spuse tatăl ei, cu glas amar. Familia Otori va face ceva pentru tine? Presupun că trebuie să te recăsătorești. Ți-au propus pe cineva?

— E prea devreme să mă gândesc la asta, răspunse Kaede. Sunt încă în doliu. Inspiră atât de adânc încât fu sigură că el o auzise. Cred că sunt însărcinată.

Ochii lui se întoarseră la ea, privind-o atent în întuneric.

— Shigeru ți-a dăruit un copil?

Ea confirmă dând din cap, neîndrăznind să vorbească.

— Măi să fie! spuse el, dintr-odată nepotrivit de jovial. Trebuie să sărbătorim! O fi murit un bărbat, dar sămânța lui trăiește. O realizare extraordinară!

Discutaseră cu glasuri coborâte, dar acum el strigă surprinzător de tare:

— Ayame!

Kaede tresări fără să vrea. Înțelegea că mintea lui slăbea, pendulând între luciditate și întuneric. Lucrul acesta o înspăimântă, dar încercă să lase la o parte frica. Atâta timp cât o credea deocamdată, avea să facă față la tot ce urma.

Ayame intră și îngenunche dinaintea lui Kaede.

— Bine ați venit acasă, doamnă. Iertați-ne pentru această primire tristă.

Kaede se sculă, o luă de mâini și o ridică în picioare. Se îmbrățișară. Femeia masivă, neîmblânzită, pe care o ținea minte Kaede, se transformase într-una neînsemnată, aproape bătrână. Totuși i se păru că-i recunoaște mirosul: el îi trezi brusc amintiri din copilărie.

— Du-te și adu vin, porunci tatăl lui Kaede. Vreau să beau în cinstea nepotului meu.

Kaede simți un fior de groază, ca și cum faptul că-i dăduse copilului o identitate falsă făcea ca și viața lui să fie falsă.

— E încă prea devreme, zise ea cu glas coborât. Să nu sărbătorim încă.

— Kaede! exclamă Ayame, spunându-i pe nume ca unui copil. Nu spune astfel de lucruri, nu sfida soarta.

— Adu vin, zise cu glas puternic tatăl lui Kaede. Și închide obloanele. De ce stăm aici în frig?

În timp ce Ayame porni spre verandă, auziră zgomot de pași, și Kondo strigă:

— Doamnă Otori!

Shizuka se duse la ușă și vorbi cu el.

— Spune-i să vină sus, zise Kaede.

Kondo păși pe podeaua de lemn și îngenunche la intrare. Kaede îi văzu privirea iute cercetând încăperea, privire care, într-o clipă, reținea configurația casei și-i cântărea pe oamenii din ea. Kondo i se adresă ei, nu tatălui său.

— Am reușit să fac rost de niște mâncare din sat. Am ales oamenii pe care i-ați cerut. A apărut un tânăr, Amano Tenzo: el îngrijește caii. O să văd ca oamenii să primească acum ceva de mâncare, și o să pun străji la noapte.

— Mulțumesc. Vorbim dimineață.

Kondo se înclină iar și plecă în tăcere.

— Cine e flăcăul ăsta? întrebă tatăl ei. De ce n-a vorbit cu mine ca să-mi ceară părerea sau permisiunea?

— Lucrează pentru mine, răspunse Kaede.

— Dacă e unul dintre oamenii lui Arai, n-are ce căuta în casa asta.

— Ți-am spus, lucrează pentru mine. Kaede începu să-și piardă răbdarea. Acum suntem în alianță cu seniorul Arai. El controlează cea mai mare parte a Celor Trei Țări. E stăpânul nostru. Trebuie să accepți acest lucru, tată. Iida a murit și totul s-a schimbat.

— Asta înseamnă că fiicele au voie să le vorbească astfel taților lor?

— Ayame, spuse Kaede, du-l pe tata în camera lui. Va mânca acolo în seara asta.

Tatăl ei începu să protesteze. Ea ridică glasul la el pentru prima dată în viața ei.

— Sunt obosită, tată. Vom sta de vorbă mâine.

Ayame îi aruncă o privire pe care ea o ignoră.

— Fă ce ți-am spus, zise ea cu răceală și, după o clipă, femeia se supuse și-l scoase din încăpere pe tatăl lui Kaede.

— Trebuie să mâncați, doamnă, spuse Shizuka. Stați jos, am să vă aduc ceva.

— Ai grijă ca toată lumea să primească mâncare, zise Kaede. Și acum închide obloanele.

Mai târziu, stătea întinsă și asculta ploaia. Familia și oamenii ei erau adăpostiți, hrăniți de bine de rău, în siguranță, dacă putea să aibă încredere în Kondo. Se gândi la evenimentele zilei, la problemele de care trebuia să se ocupe: tatăl ei, Hana, neglijatul domeniu Shirakawa, disputatul domeniu Maruyama: cum avea să pretindă și să păstreze ce era al ei?

Măcar de-aș fi fost bărbat, se gândi ea. *Ce ușor ar fi fost! Dacă aș fi fost fiul tatei, ce n-ar fi făcut el pentru mine?*

Știa că are cruzimea unui bărbat. Când era încă ostatică în castelul Noguchi, înjunghiase un străjer fără să gândească, însă pe Iida îl omorâse în mod deliberat. Ar fi ucis din nou decât să lase vreun bărbat s-o zdrobească. Gândurile îi zburară la doamna Maruyama. *Aș vrea să te fi cunoscut mai bine,* se gândi ea. *Aș vrea să fi putut învăța mai multe de la tine. Îmi pare rău pentru durerea pe care ți-am pricinuit-o. Măcar de-am fi putut să vorbim liber.* Avu impresia că vede în fața ei chipul frumos, și că-i aude iar glasul. *Îți încredințez ție pământul și oamenii mei. Ai grijă de ei.*

O să am, promise ea. *Voi învăța să am.* O deprima că știa atât de puține lucruri, însă faptul acesta se putea remedia. Era hotărâtă să învețe cum trebuie condus domeniul, să le vorbească fermierilor, să-i antreneze pe bărbați să ducă bătălii, tot ceea ce un fiu ar fi fost

învățat de la naștere. *Tata va trebui să mă-nvețe,* se gândi ea. *Asta-l va face să se gândească și la altceva în afară de el.*

Simți o emoție, teamă sau rușine, sau poate și una și alta. Oare ce se întâmpla cu ea? Se purta nefiresc? Fusese vrăjită sau blestemată? Era sigură că nici o femeie n-ar fi gândit vreodată ca ea acum. În afară de doamna Maruyama. Hotărâtă să-și țină promisiunea făcută rudei sale, adormi în cele din urmă.

În dimineața următoare, le ură drum bun oamenilor lui Arai, îndemnându-i să plece cât mai repede. Erau fericiți să plece, nerăbdători să se întoarcă la campaniile din Răsărit, înainte de venirea iernii. Kaede era la fel de dornică să scape de ei, temându-se că n-o să-și poată permite să le dea de mâncare nici măcar încă o noapte. După aceea, puse femeile din gospodărie să înceapă curățenia în casă și să repare stricăciunile din grădină. Rușinată, Ayame îi mărturisi că nu aveau cu ce să plătească muncitori. Majoritatea comorilor Shirakawa și toți banii dispăruseră.

— Atunci, trebuie să ne descurcăm singure, spuse Kaede și, când munca era în plină desfășurare, se duse la grajduri cu Kondo.

Un tânăr o salută cu respect, dar nu putu să-și ascundă plăcerea. Era Amano Tenzo, care-l însoțise pe tatăl ei la castelul Noguchi, și pe care-l știa de când erau amândoi copii. Acum avea în jur de douăzeci de ani.

— Ăsta e un cal frumos, spuse el aducându-l pe Raku și punând șaua pe el.

— A fost un dar de la fiul seniorului Shigeru, zise ea, mângâind gâtul calului.

Amano zâmbi larg.

— Caii Otorilor sunt renumiți pentru robustețea și înțelepciunea lor. Se spune că sunt alergați în lunci și sunt zămisliți de spiritul râului. Cu voia dumneavoastră, o să ducem iepele noastre la el și la anul o să avem mânji de-ai lui.

Ei îi plăcu felul în care i se adresa direct și-i vorbea despre astfel de lucruri. Zona grajdurilor era într-o stare mai bună decât majoritatea pământurilor, curată și bine întreținută, deși, în afară de Raku, armăsarul roib al lui Amano, și patru cai care le aparțineau lui Kondo și oamenilor lui, nu mai aveau decât trei cai de război, toți bătrâni și unul dintre ei șchiop. De streșini erau prinse cranii de cal, și vântul gemea prin orbitele lor goale. Kaede știa că erau puse acolo ca să apere și să liniștească animalele de dedesubt, dar în prezent caii morți erau mai mulți decât cei vii.

— Da, ne mai trebuie cai, spuse ea. Câte iepe avem?

— Deocamdată, doar două sau trei.

— Putem să mai facem rost până să vină iarna?

El se întristă.

— Războiul, foametea... anul ăsta a fost dezastruos pentru Shirakawa.

— Trebuie să-mi arăți ce e mai rău, spuse ea. Să încălecăm și să mergem.

Raku ținea capul sus și urechile ciulite în față. Părea să privească și să asculte. Necheză ușor la apropierea ei, dar continuă să se uite în zare.

— Îi e dor de cineva — de stăpânul lui, cred, zise Amano. Nu vă faceți griji. Se va obișnui cu noi și va trece peste asta.

Ea bătu ușor gâtul sur al calului. *Și mie mi-e dor de el,* spuse ea în gând. Oare va trece vreodată vreunul dintre noi peste asta? Simți întărindu-se legătura dintre ea și cal.

Ieși călare în fiecare dimineață, explorându-și domeniul, însoțită de Kondo și Amano. După câteva zile, la ușă apăru un bărbat mai în vârstă și fu întâmpinat de slujnice cu lacrimi de bucurie. Era Shoji Kiyoshi, șeful suitei tatălui ei, care fusese rănit și crezut mort. Cunoștințele lui despre domeniu, sate și fermieri erau vaste. Kaede își dădu repede seama că putea să învețe multe de la el. La început

el râse de ea, găsind că e ciudat și puțin comic ca pe o fată să o intereseze astfel de lucruri, dar ușurința cu care prindea ea învățăturile și memoria ei îl uimiră. Începu să discute problemele cu ea și, cu toate că nu o părăsi niciodată sentimentul că el nu era de acord cu ea, Kaede simți că poate să aibă încredere în el.

Pe tatăl ei nu-l interesa administrarea de zi cu zi a moșiei, și Kaede bănui că fusese nepăsător, chiar nedrept, deși părea neloial să gândească asta. El își petrecea zilele citind și scriind în odăile lui. Ea se ducea la el în fiecare după-amiază, se așeza și-l urmărea cu răbdare. El se uita mult timp pe fereastră, în grădina în care Ayame și slujnicele munceau fără odihnă, și nu spunea nimic, însă uneori mormăia pentru sine, plângându-se de soarta lui.

Ea îl imploră să o învețe.

— Tratează-mă ca și cum aș fi fiul tău, însă el refuza să o ia în serios.

— O soție trebuie să fie supusă și, dacă e cu putință, frumoasă. Bărbații nu vor femei care gândesc ca ei.

— Ar trebui să aibă mereu cu cine să vorbească, spuse ea.

— Bărbații nu vorbesc cu nevestele lor, ci între ei, i-o întoarse el. Oricum, tu nu ai soț. Ai face mai bine să te recăsătorești.

— N-am să mă mărit cu nimeni, spuse ea. De-asta trebuie să-nvăț. Trebuie să fac singură toate lucrurile pe care un soț le-ar face în locul meu.

— Bineînțeles că te vei mărita, răspunse el, scurt. Se va aranja ceva.

Dar, spre ușurarea ei, el nu făcu nici un efort în direcția asta.

Ea continuă să stea cu el în fiecare zi, îngenunchind alături, în timp ce el pregătea tușul și pensulele, urmărind fiecare trăsătură de penel. Știa să citească și să scrie frumos, ca femeile, dar tatăl ei scria în stilul bărbaților, formele literelor fiind la fel de solide și impenetrabile ca gratiile închisorii.

Ea se uita cu răbdare, până când, într-o zi, el îi dădu pensula și-i spuse să scrie *bărbat, femeie* și *copil.*

Pentru că era stângace de felul ei, luă pensula în mâna stângă, dar, văzându-l încruntându-se, o mută în dreapta. Folosirea mâinii drepte însemna că trebuia să depună mai mult efort. Scrisese cu îndrăzneală, copiindu-i mișcările brațului. El se uită mult timp la rezultat.

— Scrii ca un bărbat, spuse în cele din urmă.

— Închipuiește-ți că sunt.

Ea îi simți ochii ațintiți asupra ei și ridică privirea. El se uita la ea de parcă o cunoștea, de parcă-l speria și-l fascina în același timp, ca un animal exotic.

— Ar fi interesant de văzut dacă o fată poate fi învățată, spuse el. Întrucât nu am fii și nici nu voi mai avea vreodată.

Glasul i se stinse și se uită în zare cu ochii pustii. Era pentru prima dată când făcea aluzie, chiar și subtil, la moartea mamei sale.

De atunci înainte, tatăl lui Kaede o învăță tot ce ar fi știut deja, dacă s-ar fi născut băiat. Ayame dezaprobă cu tărie acest lucru; la fel și majoritatea celor din casă și bărbații, mai ales Shoji, dar Kaede nu-i băgă în seamă. Prindea repede, deși o mare parte din ce învăță o umplu de disperare.

— Tot ce-mi spune tata este de ce bărbații conduc lumea, i se plânse ea Shizukăi. Fiecare text, fiecare lege explică și justifică dominația lor.

— Așa e lumea, răspunse Shizuka.

Erau culcate alături, șușotind în întuneric. Ai, Hana și celelalte femei dormeau în camera învecinată. Noaptea era liniștită, aerul rece.

— Nu toată lumea crede asta. Poate există alte țări în care lumea gândește altfel. Chiar și aici sunt oameni care îndrăznesc să gândească altfel. Doamna Maruyama, de pildă... Kaede coborî și mai mult glasul. Hiddenii...

— Ce știți despre Hiddeni? întrebă Shizuka, râzând încetișor.

— Tu mi-ai vorbit despre ei, cu mult timp în urmă, când ai venit la mine în castelul Noguchi. Mi-ai spus că ei cred că toți oamenii sunt creați egali de către zeul lor. Țin minte că atunci m-am gândit că și tu, și ei trebuie să fiți nebuni. Dar acum, când aflu că până și Cel Luminat le vorbește de rău pe femei — sau cel puțin preoții și călugării lui o fac — mă-ntreb de ce trebuie să fie așa?

— La ce vă așteptați? întrebă Shizuka. Bărbații sunt cei care scriu istoria și textele sacre. Chiar și poezie. Nu puteți schimba felul în care e făcută lumea. Trebuie să-nvățați să lucrați în ea.

— Există femei scriitoare, zise Kaede. Țin minte că am auzit poveștile lor în castelul Noguchi. Dar tata spune că nu trebuie să le citesc, c-o să-mi corupă mintea.

Uneori se gândea că tatăl ei îi alegea lucrări de citit pur și simplu pentru că în ele se spuneau lucruri foarte crude despre femei, însă pe urmă își zicea că poate nu existau altele. Îi displăcea mai ales Kung Fu Tzu, pe care tatăl ei îl admira enorm. Într-o după-amiază, scria gândurile înțeleptului după dictarea tatălui ei, când sosi un oaspete.

În noaptea dinainte, vremea se schimbase. Aerul era umed și rece. Fumul și ceața atârnau în văi. În grădină, de pe ultimele crizanteme picura apa. Femeile își petrecuseră ultimele săptămâni pregătind hainele de iarnă, iar Kaede era recunoscătoare pentru veșmintele matlasate pe care le purta acum pe sub chimonouri. Își simțea mâinile și picioarele reci în timp ce scria și citea. În scurtă vreme, trebuia să se îngrijească de mangaluri... se temea de sosirea iernii pentru care încă nu erau pregătiți.

Ayame veni într-un suflet la ușă și spuse cu un glas alarmat:

— A sosit seniorul Fujiwara, domnule.

— Eu am să plec, spuse Kaede, puse pensula jos și se ridică.

— Ba nu, rămâi. Îi va face plăcere să te cunoască. Nu încape îndoială c-a venit să audă ce vești ai adus din Răsărit.

Tatăl ei se duse la ușă și ieși să-și întâmpine oaspetele. Se întoarse și-i făcu semn lui Kaede să se apropie, apoi căzu în genunchi.

Curtea era plină de bărbați călare și alți însoțitori. Seniorul Fujiwara cobora dintr-un palanchin, care fusese așezat lângă piatra uriașă și plată, transportată în grădină special în acel scop — Kaede își aminti acea zi din copilărie. Se minună în treacăt că cineva călătorea de plăcere, și speră cu un sentiment de vinovăție că bărbații își aduseseră mâncare. Pe urmă căzu în genunchi, iar unul dintre însoțitori desfăcu sandalele nobilului și acesta intră desculț în casă.

Reuși să se uite la el înainte să-și plece ochii. Era înalt și zvelt, cu fața albă, parcă sculptată ca o mască, și fruntea anormal de lată. Hainele lui aveau culori terne, dar erau elegante și făcute din țesături alese. Emana un parfum seducător, care sugera îndrăzneală și originalitate. El îi întoarse cu grație plecăciunea tatălui ei, și-i răspunse la salut într-un limbaj curtenitor, bombastic.

Kaede rămase nemișcată când el trecu pe lângă ea și intră în cameră, iar parfumul lui îi umplu nările.

— Fiica mea cea mare, zise tatăl ei într-o doară, urmându-și oaspetele. Otori Kaede.

— Doamna Otori, îl auzi ea spunând, și apoi: Aș vrea s-o văd.

— Intră, fiica mea, spuse iritat tatăl ei, și ea intră în genunchi.

— Senior Fujiwara, murmură ea.

— E foarte frumoasă, observă nobilul. Să-i văd fața.

Ea ridică ochii și-i întâlni privirea.

— Splendidă.

În ochii lui înguști și cercetători, văzu admirație, dar nu și dorință. Lucrul acesta o miră și zâmbi ușor, neatentă. El păru la fel de surprins și linia severă a gurii i se îndulci.

— N-am vrut să vă deranjez, se scuză el, uitându-se cu luare-aminte la instrumentele de scris și la pergamente. Cuprins de curiozitate, ridică o sprânceană și întrebă: O lecție?

— O, nimic, răspunse tatăl ei stânjenit. O prosteală de fată. O să mă credeți un tată foarte indulgent.

— Dimpotrivă, sunt fascinat. Ridică pergamentul pe care scrisese ea. Îmi dați voie?

— Vă rog, vă rog, spuse tatăl ei.

— Un scris foarte frumos. N-ai crede că e de fată.

Kaede simți că roșește. I se reamintea încă o dată de îndrăzneala ei de a învăța treburi bărbătești.

— Îți place Kung Fu Tzu? o întrebă direct seniorul Fujiwara, zăpăcind-o și mai tare.

— Mă tem că nu sunt prea sigură, răspunse ea. Pare să nu se sinchisească de mine.

— Fiico! o mustră tatăl ei, dar buzele lui Fujiwara schițară iarăși ceva ce semăna a zâmbet.

— Kung Fu Tzu n-ar fi putut prevedea o cunoștință atât de apropiată, răspunse el voios. Ai sosit de curând de la Inuyama, cred. Trebuie să mărturisesc că vizita mea se datorează în parte faptului că vreau să aflu ce vești sunt.

— Am venit acum aproape o lună, răspunse ea. Nu direct de la Inuyama, ci de la Terayama, unde e îngropat seniorul Otori.

— Soțul tău? Nu auzisem. Condoleanțele mele.

Privirea lui îi cercetă silueta. *Nu-i scapă nimic,* se gândi ea. *Are ochi de vultur.*

— Iida i-a pricinuit moartea, spuse ea încet. Și a fost omorât la rândul lui de clanul Otori.

Fujiwara continuă să-și exprime compătimirea, iar ea povesti pe scurt despre Arai și situația din Inuyama, însă sub vorbele lui formale și meșteșugite i se păru că discerne dorința de a ști mai multe. Asta o tulbură puțin, dar în același timp o atrase. Simți că i-ar putea spune orice, că nimic nu l-ar uimi, și o măguli interesul lui evident pentru ea.

— Acest Arai e cel care a jurat supunere familiei Noguchi, spuse tatăl ei, revenind cu mânie la principala lui supărare. Din cauza trădării lui, m-am pomenit luptându-mă pe pământul meu cu bărbați din clanul Seishuu — unii dintre ei rude cu mine. Am fost trădat și învins.

— Tată! Kaede încercă să-l facă să tacă.

Nu era treaba seniorului Fujiwara, și cu cât se vorbea mai puțin despre rușine, cu atât mai bine.

Nobilul mulțumi pentru destăinuire, înclinându-se ușor.

— Seniorul Shirakawa a fost rănit, cred.

— Prea ușor, răspunse el. Mai bine aș fi fost ucis. Ar fi trebuit să-mi iau viața, dar fiicele mele mi-au slăbit voința.

Kaede nu dorea să mai audă nimic despre asta. Din fericire, îi întrerupse Ayame care aduse ceai și bucățele de aluat de fasole îndulcit. Kaede îi servi pe bărbați și apoi se scuză, lăsându-i să mai vorbească. Ochii lui Fujiwara o urmăriră când plecă, și ea se pomeni sperând că o să mai stea de vorbă cu el, dar fără ca tatăl ei să fie de față.

Nu putea sugera direct o astfel de întâlnire, dar din când în când încerca să se gândească la moduri de a o face să aibă loc. Oricum, câteva zile mai târziu, tatăl ei îi spuse că nobilul trimisese un mesaj în care o invita să-i facă o vizită, pentru a-i vedea colecția de tablouri și alte comori.

— I-ai stârnit într-un fel interesul, zise el, cam mirat.

Mulțumită, deși întrucâtva neliniștită, Kaede îi spuse Shizukăi să se ducă la grajduri pentru a-l ruga pe Amano să-l pregătească pe Raku și s-o însoțească la reședința lui Fujiwara, care era la distanță de mai bine de-o oră.

— Trebuie să mergeți cu palanchinul, spuse cu fermitate Shizuka.

— De ce?

— Seniorul Fujiwara e de la curte. E nobil. Nu puteți să vă duceți în vizită la el călare, ca un războinic. Shizuka părea serioasă, dar apoi strică efectul chicotind și adăugând: Dac-ați fi băiat și ați călări pe Raku, probabil că nu v-ar mai lăsa să plecați! Însă trebuie să-l impresionați ca femeie; trebuie să vă prezentați perfect. Se uită critic la Kaede. Fără îndoială, o să vă considere prea înaltă.

— Mi-a spus deja că sunt frumoasă, replică înțepată Kaede.

— Nu trebuie să vă găsească vreun cusur. Ca o pictură de Sesshū. Atunci va simți dorința să vă adauge la colecția lui.

— Nu vreau să fac parte din colecția lui! exclamă Kaede.

— Dar *ce* vreți? Glasul Shizukăi redevenise serios.

Kaede răspunse la fel de serios:

— Vreau să-mi refac pământul și să revendic ce este al meu. Vreau să am putere ca bărbații.

— Atunci aveți nevoie de un aliat, răspunse Shizuka. Dacă e să fie seniorul Fujiwara, trebuie să apăreți perfectă dinaintea lui. Trimiteți-i un mesaj c-ați visat urât și că ziua pare de rău augur. Spuneți-i că veți fi la el poimâine. Așa mai câștigăm timp.

Mesajul fu expediat și Kaede se lăsă pe mâna Shizukăi. Părul îi fu spălat, sprâncenele pensate, pielea frecată cu tărâțe, masată cu loțiuni și iarăși frecată. Shizuka luă la mână toate veșmintele din casă și alese pentru Kaede câteva chimonouri de-ale mamei sale. Nu erau noi, dar din materiale de calitate, iar culorile — gri ca aripa de porumbel și roșu ca floarea de mac — scoteau în evidență pielea de fildeș a lui Kaede și reflexele negre-albăstrui din părul ei.

— Sunteți cu siguranță destul de frumoasă pentru a-i stârni interesul, zise Shizuka, însă trebuie să-i stârniți și curiozitatea. Nu-i spuneți prea multe. Cred că e un bărbat care adoră secretele. Dacă-i împărtășiți secretele dumneavoastră, aveți grijă să le plătească pe măsură.

Odată cu primele înghețuri, nopțile deveniseră reci, dar zilele erau senine. Munții din jurul casei sale străluceau de arțari și oțetari, care păreau la fel de roșii ca flăcările pe fundalul cedrilor de un verde-închis și al cerului albastru. Sarcina îi ascuțise simțurile și, când Kaede coborî din palanchin în grădina reședinței Fujiwara, frumusețea din fața ei o emoționă profund. Era o zi perfectă de toamnă, care avea să dispară foarte curând, gonită de vânturile năprasnice care aveau să vină urlând din munți.

Casa era mai mare decât a ei, și într-o stare mult mai bună. Apa curgea prin grădină prelingându-se pe pietre vechi, iar în heleșteie înotau leneș crapi roșii și aurii. Munții păreau că se înalță direct din grădină, iar o cascadă îndepărtată îi răspundea pârâului, reflectându-l totodată. Doi vulturi mari pluteau pe cerul fără nori.

Un tânăr o întâmpină la scară și o conduse pe o verandă întinsă spre încăperea principală, în care ședea deja seniorul Fujiwara. Kaede intră și se lăsă în genunchi, atingând podeaua cu fruntea. Rogojina era nouă, de un verde-deschis încă proaspăt, cu miros înțepător.

Shizuka rămase afară, îngenuncheată pe podeaua de lemn. În încăpere era liniște. Kaede așteptă ca el să vorbească, dându-și seama că o studia, și încercă să vadă cât mai mult din cameră fără să-și miște ochii sau capul. Se simți ușurată când el i se adresă în cele din urmă și o rugă să se ridice.

— Sunt foarte mulțumit că ai putut să vii, spuse el.

Schimbară formule de politețe, ea păstrându-și glasul coborât și dulce, el vorbind într-un limbaj atât de elevat încât uneori ea doar bănuia înțelesul cuvintelor. Speră că, dacă vorbea cât mai puțin, el avea să o găsească enigmatică în loc de plicticoasă.

Tânărul se întoarse cu cele trebuincioase ceaiului, și Fujiwara însuși îl prepară, amestecând praful verde în apa fiartă și aburindă. Bolurile erau din lut neprelucrat, de culoare roz-maro, încântând și ochiul, și mâna. Ea îl răsuci pe al ei, admirându-l.

— E din Hagi, spuse el. Din orașul natal al seniorului Otori. Bolurile astea sunt preferatele mele. După o clipă, continuă: Vrei să mergi acolo?

Bineînțeles că aș merge, se gândi repede Kaede. *Dacă ar fi fost cu adevărat soțul meu, și copilul pe care îl port în pântece ar fi fost al lui, m-aș fi dus acasă la el, la familia lui.*

— Nu pot, răspunse ea simplu, ridicând ochii.

Ca întotdeauna, amintirea morții lui Shigeru și rolul pe care îl jucase în ea și în actul răzbunării aproape că o făcură să plângă, întunecându-i ochii și făcându-i să strălucească.

— Întotdeauna există motive, spuse el cu tristețe. Situația mea, de pildă. Fiul meu, mormântul soției mele sunt în capitală. Poate că n-ai auzit că mie însumi mi s-a cerut să plec. Scrierile mele l-au nemulțumit pe regent. După exilarea mea, orașul a suferit două cutremure mari și o serie de incendii. Credința generală a fost că Cerul și-a manifestat nemulțumirea față de nedreptatea cu care a fost tratat un cărturar inofensiv. S-au înălțat rugăciuni și am fost implorat să mă întorc, dar deocamdată viața de aici mă mulțumește și găsesc motive să nu mă supun numaidecât, deși până la urmă va trebui s-o fac.

— Seniorul Shigeru a devenit zeu, spuse ea. Sute de oameni se duc în fiecare zi să se roage la mormântul lui din Terayama.

— Din nefericire pentru noi toți, seniorul Shigeru e totuși mort, iar eu sunt încă foarte viu. Pentru mine e prea devreme să devin zeu.

Îi povestise ceva despre el, iar acum ea se simți îndemnată să facă la fel.

— Unchii lui au vrut ca el să moară, spuse ea. De asta nu vreau să merg la ei.

— Nu știu mai nimic despre clanul Otori, în afară de faptul că produc o ceramică frumoasă în Hagi. Au reputația că se țin în umbră. Sunt de neînțeles, cred. Și au niște legături vechi cu familia

imperială. Glasul lui era degajat, aproape zeflemitor, dar se schimbă puțin când continuă. Recăpătă acea notă de trăire intensă pe care ea o remarcase mai înainte. Iartă-mă că mă amestec, dar cum a murit seniorul Shigeru?

Ea vorbise atât de puțin despre îngrozitoarele evenimente din Inuyama încât acum simțea nevoia de a-și despovăra sufletul în fața lui, însă când el se aplecă înainte, îi simți din nou dorința, nu de ea, ci de a ști ce îndurase.

— Nu pot să vorbesc despre asta, spuse ea cu glas coborât. Voia să-l facă să plătească pentru a afla secretele ei. E prea dureros.

— Ah!

Fujiwara se uită la bolul din mână. Kaede își permise să-l studieze — oasele sculptate ale feței, gura senzuală, degetele lungi și fine. El puse bolul pe rogojină și se uită la ea. Ea îi susținu în mod voit privirea, lăsă ochii să i se umple de lacrimi, apoi se uită într-o parte.

— Poate într-o zi..., spuse ea încetișor.

Rămaseră tăcuți și nemișcați mai multe minute.

— Îmi stârnești curiozitatea, zise el în cele din urmă. Foarte puține femei o fac. Hai să-ți arăt casa mea modestă, colecția mea sărăcăcioasă.

Ea puse bolul pe podea și se ridică grațioasă. El îi urmări fiecare mișcare, dar fără dorința hulpavă a altor bărbați. Kaede își dădu seama ce voise să spună Shizuka. Dacă acest nobil o admira, avea să-și dorească să o adauge la colecția lui. Ce preț ar fi plătit pentru ea și ce ar fi putut ea să ceară?

Shizuka se înclină până la podea când ei trecură pe lângă ea, și tânărul apăru iar din umbră. Avea oase fine și era delicat ca o fată.

— Mamoru, zise Fujiwara, doamna Otori a avut bunăvoința să consimtă să se uite la piesele mele jalnice. Vino cu noi.

În timp ce tânărul se înclina în fața ei, Fujiwara spuse:

— Trebuie să înveți de la ea. Studiaz-o. Este un exemplar perfect.

Kaede îi urmă în mijlocul casei, unde era o curte și o scenă.

— Mamoru e actor, spuse Fujiwara. Joacă roluri de femei. Îmi place să pun în scenă drame în acest spațiu mic.

Scena într-adevăr nu era mare, dar splendidă. Stâlpi simpli din lemn susțineau acoperișul cu ornamente sculptate, iar pe decorul din spate era pictat un pin răsucit.

— Trebuie să vii la un spectacol, zise Fujiwara. Suntem pe cale să începem repetițiile la *Atsumori*. Așteptăm să sosească flautistul. Dar înainte de asta vom juca *Bătătorul*. Mamoru poate să învețe multe de la tine și aș vrea să-ți știu părerea despre interpretarea lui.

Cum ea nu spuse nimic, el continuă:

— Îți place teatrul?

— Am văzut câteva piese când eram la seniorul Noguchi, răspunse ea. Dar nu mă prea pricep.

— Tatăl tău mi-a spus c-ai fost ostatică la familia Noguchi.

— De la vârsta de șapte ani.

— Ce viață ciudată duc femeile! spuse el, iar pe ea o străbătu un fior.

De la teatru se duseră într-o altă sală de primire, care dădea într-o grădină mai mică. Soarele se revărsa în ea, și Kaede fu recunoscătoare pentru căldura lui. Însă soarele era deja jos deasupra munților și în curând piscurile lor aveau să-l ascundă, iar umbrele lor crestate aveau să acopere văile. Nu-și putu stăpâni un fior.

— Adu un mangal, porunci Fujiwara. Doamnei Otori îi este frig.

Mamoru dispăru îndată și se întoarse cu un bărbat mult mai în vârstă, care căra un mangal mic, cu tăciuni aprinși.

— Așază-te lângă el, spuse Fujiwara. În perioada asta a anului e ușor să răcești.

Mamoru ieși iar din încăpere, tot fără nici un cuvânt, cu mișcări grațioase, respectuoase și neauzite. Când se întoarse, ducea un mic cufăr din lemn de Paulownia, pe care îl puse cu grijă pe podea. Ieși

din cameră și se mai întoarse de trei ori, aducând de fiecare dată un cufăr sau o cutie. Erau din esențe diferite de lemn, ulm japonez, chiparos, cireș, lăcuite astfel încât culoarea și fibra aminteau de viața lungă a copacului, de coasta pe care crescuse, de anotimpurile calde și reci, de ploaia și vântul pe care le îndurase.

Fujiwara le deschise pe rând. Înăuntru erau legături, obiecte înfășurate în mai multe straturi de pânză. Învelitorile erau frumoase, deși vizibil foarte vechi: mătăsuri din cea mai fină țesătură și în cele mai delicate culori, dar ce se afla în aceste pânze întrecea cu mult tot ce văzuse vreodată Kaede. El dezveli fiecare obiect, îl puse pe podea dinaintea ei și o invită să-l ridice, să-l mângâie cu degetele, să-l atingă cu buzele sau cu fruntea, căci de multe ori senzația pricinuită de atingerea obiectului și mirosul lui sunt la fel de importante ca aspectul. După aceea, înfășura iar și punea la loc obiectul înainte de a-l arăta pe următorul.

— Mă uit rar la ele, spuse el, cu iubire în glas. Fiecare privire nedemnă care cade pe ele le scade valoarea. Pentru mine, chiar și gestul de a le dezveli este un act erotic. Să mă bucur de ele împreună cu cineva a cărui privire le sporește valoarea în loc să le-o scadă este una dintre cele mai mari plăceri ale mele, însă foarte rare.

Kaede nu rosti nici un cuvânt, deoarece nu știa nimic despre valoarea sau legenda obiectelor din fața ei: bolul de ceai din aceeași ceramică roz-maro, fragil și rezistent în același timp, figurina de jad a Celui Luminat, așezat în floarea de lotus, cutia aurită, care era simplă și complicată totodată. Se uita pur și simplu și i se părea că și acele lucruri frumoase aveau ochi și se uitau la ea.

Mamoru nu rămase să se uite la obiecte, ci după mult timp — sau așa i se păru lui Kaede, pentru care timpul se oprise — se întoarse cu o cutie mare și plată. Fujiwara scoase o pictură: un peisaj de iarnă cu două ciori în prim-plan, negre pe fundalul zăpezii.

— Ah, Sesshū! șopti ea, vorbind pentru prima dată.

— De fapt, nu e Sesshū, ci unul dintre maeștrii lui, o corectă Fujiwara. Copilul nu poate să-și învețe părintele, se spune, dar în cazul lui Sesshū trebuie să admitem că elevul și-a întrecut învățătorul.

— Nu e o zicală care spune că albastrul vopselei e mai intens decât albastrul florii?

— Bănuiesc că ești de acord cu asta.

— Dacă nici copilul, nici elevul n-ar fi mai deștepți, nimic nu s-ar mai schimba vreodată.

— Și cei mai mulți oameni ar fi foarte mulțumiți!

— Numai cei care au putere, spuse Kaede. Ei vor să-și păstreze puterea și poziția, în timp ce alții văd acea putere și o doresc. E în firea tuturor oamenilor să fie ambițioși și astfel sunt înfăptuite schimbările. Cei tineri îi răstoarnă pe cei bătrâni.

— E în firea femeilor să fie ambițioase?

— Nimeni nu-și bate capul să le întrebe. Ochii ei se întoarseră la pictură. Două ciori, rățoiul și rața, cerbul și căprioara — întotdeauna sunt pictați împreună, întotdeauna perechi.

— Asta urmărește natura, spuse Fujiwara. În definitiv, este una dintre cele cinci relații ale lui Kung Fu Tzen.

— Și singura deschisă femeilor. El ne vede numai ca soții.

— Asta sunt femeile.

— Dar oare o femeie nu poate fi conducător sau prieten? Ochii ei îi întâlniră pe ai lui.

— Ești foarte îndrăzneață pentru o fată, răspunse el, aproape râzând.

Ea se înroși și se uită iar la pictură.

— Terayama e renumită pentru tablourile de Sesshū, spuse Fujiwara. Le-ai văzut acolo?

— Da, seniorul Otori a vrut ca seniorul Takeo să le vadă și să le copieze.

— Un frate mai mic?

— Fiul lui adoptiv.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Kaede era să discute cu Fujiwara despre Takeo. Încercă să găsească altceva de spus, dar toate gândurile o părăsiră în afară de amintirea picturii cu pasărea de munte, pe care i-o dăruise Takeo.

— Presupun că el a înfăptuit răzbunarea. Trebuie să fie foarte curajos. Mă îndoiesc că fiul meu ar face atâtea pentru mine.

— A fost întotdeauna foarte tăcut, spuse ea, dorind să vorbească despre el, totuși temându-se să o facă. N-ai fi zis că e deosebit de curajos. Îi plăcea să deseneze și să picteze. S-a dovedit a fi neînfricat.

Își auzi glasul și se opri brusc — sigur el îi citea toate gândurile.

— Ah! spuse Fujiwara și se uită iar îndelung la pictură. Nu trebuie să mă amestec în treburile tale, continuă el în cele din urmă, privind-o din nou. Dar de bună seamă te vei mărita cu fiul seniorului Shigeru.

— Există alte considerente, spuse ea, încercând să pară degajată. Am aici și la Maruyama pământ pe care trebuie să-l revendic. Dacă mă duc să stau ascunsă la familia Otori, în Hagi, s-ar putea să pierd toate astea.

— Mi se pare că ai multe secrete pentru o persoană atât de tânără, murmură el. Sper să le aud într-o bună zi.

Soarele luneca înspre munți. Umbrele cedrilor uriași începură să se întindă către casă.

— Se face târziu, spuse el. Îmi pare rău că te pierd, dar cred că trebuie să te trimit pe drumul tău. Vei reveni curând.

Înfășură pictura și o puse la loc. Ea simți mirosul slab al lemnului și al frunzelor de virnanț puse în cutie ca să alunge insectele.

— Vă mulțumesc din inimă, zise ea când se ridicară.

Mamoru se întorsese în liniște în cameră și acum se înclină adânc când ea trecu pe lângă el.

— Uită-te la ea, Mamoru, spuse Fujiwara. Uită-te cum merge, cum îți răspunde la plecăciune. Dacă poți să prinzi asta, poți zice că ești actor.

Își luară rămas-bun, iar seniorul Fujiwara ieși pe verandă pentru a o vedea urcată în palanchin și trimise o escortă să o însoțească.

— V-ați descurcat bine, îi spuse Shizuka la întoarcerea acasă. I-ați stârnit curiozitatea.

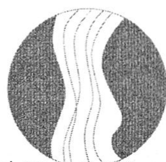
— Mă disprețuiește, zise Kaede.

Se simțea epuizată de pe urma întâlnirii.

— Disprețuiește femeile, dar pe dumneavoastră vă vede ca pe ceva diferit.

— Ceva nefiresc.

— Poate, spuse Shizuka, râzând. Sau ca pe ceva unic și rar pe care nu-l mai are nimeni.

CAPITOLUL CINCI

A doua zi, Fujiwara îi trimise daruri, cu invitația de a lua parte la interpretarea unei piese la lumina lunii pline. Kaede despachetă două chimonouri, unul vechi și sobru, brodat frumos cu fazani și ierburi de toamnă, cu verde și auriu pe mătase de culoarea fildeșului, celălalt nou, se părea, și mai viu colorat, cu bujori albaștri și purpurii pe un roz pal.

Hana și Ai veniră să le admire. Seniorul Fujiwara trimisese și mâncare, prepeliță și pește proaspăt, curmale și turte din făină de fasole. Hana, veșnic flămândă ca toți ceilalți, fu foarte impresionată.

— Să nu te atingi de ele, o certă Kaede. Ești murdară pe mâini.

Mâinile Hanei erau pătate de la adunatul castanelor, dar nu-i plăcea deloc să fie dojenită. Își duse mâinile la spate și se uită supărată la sora ei mai mare.

— Hana, spuse Kaede, căutând să fie blândă. Du-te la Ayame să te spele pe mâini și pe urmă poți să te uiți.

Relația lui Kaede cu sora ei cea mică era încă agitată. În sinea ei era de părere că Hana fusese răsfățată de Ai și Ayame. Își dori să-și poată convinge tatăl să o învețe și pe Hana, considerând că fata

avea nevoie de disciplină și provocări în viața ei. Ar fi vrut să se ocupe ea însăși de asta, însă nu avea nici timp, nici răbdare. În lungile luni de iarnă, avea altceva la care să se gândească.

— Am să mă duc la ea, zise Ai.

— E foarte îndărătnică, îi spuse Kaede Shizukăi. Ce-o să se aleagă de ea când e atât de frumoasă și atât de încăpățânată?

Shizuka îi aruncă o privire amuzată, dar nu spuse nimic.

— Ce e? întrebă Kaede. Ce vrei să spui?

— Seamănă cu dumneavoastră, doamnă, murmură Shizuka.

— Ai mai spus-o. Totuși e mai norocoasă decât mine.

Kaede tăcu, gândindu-se la diferența dintre ele. La vârsta Hanei, ea era singură de mai bine de doi ani în castelul Noguchi. Poate că o invidia pe sora ei, și din cauza asta nu avea răbdare cu ea. Dar Hana chiar era de nestăpânit.

Oftă, uitându-se la chimonourile frumoase, dorind să simtă pe piele mătasea moale. Îi spuse Shizukăi să aducă o oglindă și ridică chimonoul mai vechi la înălțimea feței, ca să vadă contrastul dintre culori și păr. Era mai impresionată de daruri decât lăsa să se vadă. Interesul seniorului Fujiwara o măgulea. Îi spusese că-i stârnea curiozitatea; în aceeași măsură i-o stârnea și el pe a ei.

Când se duse împreună cu tatăl ei, Shizuka și Ai la seniorul Fujiwara la spectacol, își puse chimonoul mai vechi, deoarece părea mai potrivit pentru sfârșitul de toamnă. Urmau să rămână peste noapte acolo, căci piesa avea să țină până târziu, sub lună plină. Hana, dorind cu disperare să fie și ea invitată, se bosumflă când plecară și nu vru să iasă pentru a-și lua la revedere... Kaede ar fi vrut să fi rămas și tatăl ei acasă. Purtarea lui imprevizibilă o îngrijora și se temea că s-ar putea face și mai tare de râs în societate. Dar el, foarte măgulit de invitație, nu vru să se lase convins să nu meargă.

Mai mulți actori, printre care și Mamoru, interpretară *Bătătorul*. Piesa o tulbură profund pe Kaede. În timpul scurtei sale vizite,

Mamoru o studiase mai mult decât își dăduse ea seama. Acum se vedea înfățișată, își vedea mișcările, își auzea glasul șoptind *Vânturile toamnei vorbesc despre iubirea rătăcită*, în timp ce soția înnebunea încet, așteptând întoarcerea soțului.

Strălucirea lunii, atingerea vântului. Cuvintele corului pătrundeau în ea ca un ac în carne.

Chiciura care strălucește în lumina slabă îngheață inima, în timp ce bătătorul bate și vânturile nopții gem.

Ochii i se umplură de lacrimi. Toată singurătatea și dorul femeii de pe scenă, o femeie modelată după ea, păreau să fie cu adevărat ale ei. Ba chiar o ajutase în acea săptămână pe Ayame să bată chimonourile de mătase cu bătătorul, pentru a le înmuia și a le reda culoarea. Tatăl ei comentase pe seama asta, spunând că bătaia repetată a bătătorului era unul dintre cele mai evocatoare zgomote ale toamnei. Drama o lăsă fără apărare. Îi era dureros de dor de Takeo. Dacă nu putea să-l aibă, avea să moară. Totuși, chiar în timp ce inima ei plesnea, își aminti că trebuie să trăiască de dragul copilului. Și, pentru prima dată, îl simți mișcându-se în ea.

Deasupra scenei, strălucitoarea lună a celei de a zecea luni își revărsa lumina rece. Fumul din mangaluri se înălța spre cer. Bătaia slabă a tobelor amuți. Micul grup de spectatori era vrăjit de frumusețea lunii și de emoțiile puternice manifestate în fața lui.

După aceea Shizuka și Ai se întoarseră în camera lor, dar, spre mirarea lui Kaede, seniorul Fujiwara o rugă să rămână în compania bărbaților, în timp ce beau vin și mâncau feluri exotice, ciuperci, crabi de uscat, castane murate și calmari micuți, transportați de pe coastă în gheață și paie. Actorii li se alăturară, lăsându-și măștile deoparte. Seniorul Fujiwara îi lăudă și le oferi daruri. Mai târziu, când vinul dezlegă limbile și nivelul zgomotului crescu, îi spuse încet lui Kaede:

— Mă bucur că tatăl tău a venit cu tine. E bolnav, cred.

— Sunteți foarte bun cu el, răspunse ea. Înțelegerea și considerația dumneavoastră înseamnă mult pentru noi.

Nu i se părea potrivit să discute cu el despre starea minții tatălui ei, însă Fujiwara insistă.

— Are des stări depresive?

— Din când în când e cam instabil. Moartea mamei, războiul...

Kaede se uită la tatăl ei care vorbea însuflețit cu unul dintre actori. Ochii îi străluceau și părea cu adevărat cam nebun.

— Sper să apelezi la mine dacă vei avea vreodată nevoie de ajutor.

Ea se înclină în liniște, conștientă de marea onoare pe care i-o făcea el și derutată de atenția lui. Niciodată nu mai stătuse în felul acesta, într-o cameră plină de bărbați, și simțea că n-ar fi trebuit să fie acolo, însă nu știa cum să plece. El schimbă cu iscusință subiectul.

— Ce părere ai despre Mamoru? Cred că a învățat multe de la tine.

Ea nu răspunse imediat, ci-și mută privirea de la tatăl ei la tânărul actor, care își ieșise din rolul de femeie, păstrând totuși urme din el, din ea.

— Ce pot să spun? zise ea în cele din urmă. Mi se pare strălucitor.

— Dar...? întrebă el.

— Voi ne furați totul.

Voise să spună asta pe un ton lejer, însă glasul ei sună aspru chiar și în urechile sale.

— *Voi?* repetă el, ușor mirat.

— Bărbații. Le luați totul femeilor. Până și durerea — aceea pe care ne-o pricinuiți — o furați și o prezentați ca fiind a voastră.

Ochii lui întunecați îi cercetară fața.

— N-am văzut niciodată o interpretare mai convingătoare sau mai emoționantă decât a lui Mamoru.

— De ce rolurile de femei nu sunt jucate de femei?

— Ce idee ciudată! răspunse el. Crezi c-ați fi mai autentice pentru că-ți închipui că aceste emoții vă sunt cunoscute. Dar geniul unui actor constă în abilitatea lui de a crea emoții pe care nu le cunoaște bine.

— Nu ne lăsați nimic, spuse Kaede.

— Vă dăm copiii noștri. Oare nu e ăsta un schimb cinstit?

Ea simți din nou că ochii lui vedeau prin ea. *Mi-e antipatic,* se gândi ea, *chiar dacă mă intrigă. N-o să mai am de-a face cu el, indiferent ce spune Shizuka.*

— Te-am ofensat, zise el, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Sunt prea neînsemnată pentru ca seniorul Fujiwara să se preocupe de mine, răspunse ea. Sentimentele mele n-au nici o importanță.

— Mă interesează foarte mult sentimentele tale: sunt întotdeauna foarte originale și surprinzătoare.

Kaede nu răspunse. După o clipă, el continuă:

— Trebuie să vii să vezi următoarea noastră piesă. O să fie *Atsumori.* Așteptăm doar sosirea flautistului. E bun prieten cu Mamoru, și trebuie să pice în orice zi. Cunoști povestea?

— Da, răspunse ea, gândindu-se la tragedie.

Mai târziu, când era culcată în camera de oaspeți alături de Ai și Shizuka, încă se mai gândea la ea: tânărul foarte frumos și talentat la muzică, războinicul crud care îl ucide și-i ia capul, iar apoi, cuprins de remușcări, se călugărește, căutând pacea Celui Luminat. Medită la fantoma lui Atsumori, strigând din umbră: *Roagă-te pentru mine, să-mi fie eliberat spiritul.*

Freamătul necunoscut, emoțiile stârnite de piesă, ora târzie, toate o nelinișteau. Gândindu-se la Atsumori, la flautist, plutea între somn și trezire, și i se părea că aude în grădină notele unui flaut.

Asta îi amintea de ceva. Liniștită de muzică, era pe cale să adoarmă, când își aduse aminte.

Se trezi numaidecât. Era aceeași melodie pe care o auzise în Terayama. Tânărul călugăr care le arătase picturile — sigur cântase aceleași note, atât de încărcate de dor și suferință.

Dădu la o parte cuvertura și se ridică fără zgomot, împinse în lături paravanul de hârtie și ascultă. Auzi un ciocănit ușor, scârțâitul unei uși care se deschidea, vocea lui Mamoru, glasul flautistului. În capătul culoarului, lampa din mâna unui servitor le lumină scurt fețele. Nu visa. Era el.

Shizuka șopti în spatele ei:

— E totul în regulă?

Kaede închise paravanul și îngenunche lângă ea.

— E unul dintre călugării din Terayama.

— Aici?

— El e flautistul așteptat.

— Makoto, spuse Shizuka.

— N-am știut niciodată cum îl cheamă. Oare o să-și aducă aminte de mine?

— Cum să uite? răspunse Shizuka. Vom pleca devreme. Trebuie să vă prefaceți că sunteți bolnavă. Nu trebuie sa vă vadă pe neașteptate. Încercați să dormiți puțin. Vă trezesc când se crapă de ziuă.

Kaede se culcă, dar somnul întârzia să vină. În cele din urmă ațipi, iar când se trezi, în spatele obloanelor era lumină și Shizuka stătea în genunchi lângă ea.

Se întrebă dacă era cu putință să plece pe furiș. În casă era deja agitație. Auzea cum se deschideau obloanele. Tatăl ei se trezea întotdeauna devreme. Nu putea să plece fără să-i spună măcar lui.

— Du-te la tata și spune-i că sunt bolnavă și trebuie să plec acasă. Roagă-l să mă scuze în fața seniorului Fujiwara.

Shizuka se întoarse după câteva minute.

— Seniorul Shirakawa nu dorește deloc să plecați. Vrea să știe dacă vă simțiți destul de bine ca să mergeți la el.

— Unde e?

— În camera care dă în grădină. Am cerut să vi se aducă ceai, sunteți foarte palidă.

— Ajută-mă să mă îmbrac, spuse Kaede.

Chiar se simțea sfârșită și bolnavă. Ceaiul o mai învioră puțin. Ai era trează acum, întinsă sub cuvertură, fața ei blajină având bujori în obraji și ochi întunecați de la somn, ca de păpușă.

— Ce e, Kaede? Ce s-a întâmplat?

— Sunt bolnavă. Trebuie să plec acasă.

— Am să vin cu tine.

Ai dădu la o parte cuvertura.

— Ar fi mai bine să rămâi cu tata, îi spuse Kaede. Și cere-i scuze în numele meu seniorului Fujiwara.

Îngenunche deodată și își mângâie sora pe păr.

— Rămâi pentru mine, se rugă ea.

— Nu cred că seniorul Fujiwara a observat măcar că exist, spuse Ai. Tu ești cea care l-a fermecat.

Păsările închise în coliviile din grădină ciripeau zgomotos. *O să-mi descopere minciuna, și n-o să vrea să mă mai vadă,* se gândi Kaede, dar nu de reacția nobilului îi era teamă, ci de a tatălui ei.

— Slujnicele mi-au spus că seniorul Fujiwara doarme până târziu, șopti Shizuka. Mergeți să vorbiți cu tatăl dumneavoastră. Am cerut să fie adus palanchinul.

Kaede dădu din cap, fără o vorbă. Păși pe lemnul lustruit al verandei. Ce frumos erau puse scândurile! În timp ce se îndrepta spre camera în care era tatăl ei, zărea scene din grădină: un felinar de piatră, încadrat de ultimele frunze roșii de arțar, soarele scânteind pe apa liniștită a unui heleșteu, străfulgerarea de galben și negru a păsărilor cu cozi lungi, cocoțate pe stinghii.

Tatăl ei ședea și se uita în grădină. Lui Kaede i se făcu milă de el. Prietenia seniorului Fujiwara însemna foarte mult pentru el.

În heleșteu un bâtlan aștepta, nemișcat ca o statuie.

Ea se lăsă în genunchi și așteptă ca tatăl ei să vorbească.

— Ce e prostia asta, Kaede? Lipsa ta de maniere este de necrezut!

— Iartă-mă, nu mă simt bine, murmură ea. Fiindcă el nu răspunse, ea ridică puțin glasul: Sunt bolnavă, tată. Am să mă duc acasă.

El tot nu spuse nimic, de parcă dacă o ignora, ea ar fi plecat. Bâtlanul se înălță cu o bătaie bruscă din aripi. Doi tineri intrară în grădină, să admire păsările din colivii.

Kaede se uită prin cameră, căutând un paravan sau ceva după care să se poată ascunde, dar nu era nimic.

— Bună dimineața! strigă vesel tatăl ei.

Bărbații se întoarseră să-i răspundă la salut. Mamoru o văzu. Pentru o clipă, ea crezu că el o să plece din grădină fără să o abordeze, însă felul în care se purtase cu ea seniorul Fujiwara în noaptea precedentă, când o inclusese în grupul bărbaților, trebuie să-i fi dat curaj. Se apropie împreună cu celălalt bărbat și începu prezentările. Kaede se înclină adânc, sperând să-și ascundă fața. Mamoru rosti numele călugărului, Kubo Makoto, și al templului din Terayama. Se înclină și Makoto.

Mamoru spuse:

— Seniorul Shirakawa și fiica lui, doamna Otori.

Tânărul nu-și putu stăpâni reacția. Păli și se uită la fața ei. O recunoscu și, în aceeași clipă, vorbi:

— Doamna Otori? V-ați căsătorit până la urmă cu seniorul Takeo? E aici cu dumneavoastră?

Urmă un moment de tăcere. Apoi tatăl lui Kaede spuse:

— Soțul fiicei mele a fost seniorul Otori Shigeru.

Makoto deschise gura ca pentru a nega, se gândi mai bine și se înclină fără să vorbească.

Tatăl lui Kaede se aplecă.

— Ești din Terayama? Nu știai că acolo a avut loc căsătoria?

Makoto nu răspunse. Tatăl ei îi spuse fără a-și întoarce capul:

— Lasă-ne singuri.

Kaede fu mândră de cât de sigur îi era glasul când vorbi.

— Am să plec acasă. Te rog să-i prezinți scuzele mele seniorului Fujiwara.

El nu-i răspunse. *O să mă omoare,* se gândi ea. Se înclină în fața celor doi bărbați, le văzu stânjeneala și tulburarea. În timp ce se îndepărta, străduindu-se să nu se grăbească și să nu miște capul, un val de emoție începu să i se răspândească în pântec. Înțelese că întotdeauna avea să fie obiectul acelor priviri stânjenite, al acelui dispreț. Intensitatea senzației o făcu să icnească. O cuprinse o deznădejde fără margini. *Mai bine să mor,* se gândi ea. *Dar cum rămâne cu copilul meu și al lui Takeo? Trebuie să moară odată cu mine?*

Shizuka o aștepta în capătul verandei.

— Acum putem să plecăm, doamnă. Kondo va veni cu noi.

Kaede îl lăsă pe bărbat să o urce în palanchin. Se simți ușurată să se vadă înăuntru, în semiîntunericul unde nimeni nu putea să-i vadă chipul. *Tatăl meu nu se va mai uita niciodată la fața mea,* se gândi ea. *Își va întoarce ochii de la mine chiar și atunci când mă va ucide.*

Când ajunse acasă, își scoase chimonoul pe care i-l dăruise Fujiwara și-l împături cu grijă. Își puse unul dintre chimonourile vechi ale mamei sale, iar pe dedesubt un veșmânt matlasat. Era înghețată până în măduva oaselor și nu voia să tremure.

— Te-ai întors! Hana intră în fugă în cameră. Unde e Ai?

— A mai rămas puțin la seniorul Fujiwara.

— Tu de ce te-ai întors? întrebă copila.

— Nu mă simțeam bine. Acum mi-a trecut. Dintr-un impuls, Kaede spuse: Am să-ți dau ție chimonoul, cel de toamnă care ți-a plăcut așa de mult. Trebuie să-l pui bine și să ai grijă de el, până ai să fii destul de mare să-l porți.

— Nu-l mai vrei?

— Vreau să fie al tău, să te gândești la mine când îl porți și să te rogi pentru mine.

Hana se uită la ea cu ochi pătrunzători.

— Unde te duci? Cum Kaede nu răspunse, continuă: Să nu pleci iar, soră mai mare!

— N-o să-ți pese, spuse Kaede, încercând să o necăjească. N-ai să-mi simți lipsa.

Spre spaima ei, Hana începu să plângă în hohote, apoi să țipe:

— Ba am să-ți simt lipsa! Nu mă părăsi! Nu mă părăsi!

Ayame veni în fugă.

— Ce mai e, Hana? Nu trebuie să fii necuviincioasă cu sora ta.

Shizuka intră în cameră.

— Tatăl dumneavoastră e la vad, o anunță ea. A venit singur, călare.

— Ayame, spuse Kaede. Scoate-o pe Hana afară. Du-o în pădure. Ia cu tine toți servitorii. Nu vreau să rămână nimeni în casă.

— Dar, doamnă Kaede, e foarte devreme și e încă foarte frig.

— Te rog să faci cum spun, stărui Kaede.

Hana plângea și mai tare când Ayame o scoase din cameră.

— E atât de neastâmpărată din cauza durerii, zise Shizuka.

— Mă tem că sunt nevoită să-i pricinuiesc și mai multă! exclamă Kaede. Dar nu trebuie să fie aici.

Se ridică și se duse la cufărul mic în care își ținea câteva lucruri. Scoase din el cuțitul, îl cântări în mâna stângă, cea care nu-i era îngăduit să o folosească. În scurtă vreme, pentru nimeni nu avea să mai conteze ce mână folosise.

— Cum e mai bine, în beregată sau în inimă?

— Nu sunteți nevoită să faceți asta, spuse încet Shizuka. Putem să fugim. Tribul vă va ascunde. Gândiți-vă la copil.

— Nu pot să fug! Pe Kaede o surprinse tăria glasului ei.

— Atunci, lăsați-mă să vă dau otravă. Moartea va fi rapidă și nedureroasă. O să adormiți pur și simplu și n-o să vă mai...

Kaede îi tăie vorba.

— Sunt fiică de războinic. Nu mi-e frică de moarte. Tu știi mai bine decât oricine de câte ori m-am gândit să-mi iau viața. Mai întâi trebuie să-i cer tatei iertare, pe urmă o să folosesc cuțitul pentru a-mi curma zilele. Te întreb doar cum e mai bine?

Shizuka veni aproape de ea.

— Puneți vârful aici, pe partea laterală a gâtului. Înfigeți-l pieziș și trageți în sus. Astfel artera va fi tăiată. Glasul Shizukăi tremură, iar Kaede văzu că avea lacrimi în ochi. Nu faceți asta, șopti Shizuka. Nu disperați încă.

Kaede mută cuțitul în mâna dreaptă. Auzi strigătele gărzilor, tropăitul copitelor în timp ce tatăl ei intra pe poartă. Îl auzi pe Kondo întâmpinându-l.

Se uită în grădină. O străfulgeră o amintire de când era mică și alerga pe toată veranda de la tatăl la mama ei și înapoi. *E prima dată când îmi aduc aminte de asta*, se gândi ea și șopti în surdină: *Mamă! Mamă!*

Tatăl ei păși pe verandă. Când intră pe ușă, Kaede și Shizuka se lăsară în genunchi, cu fruntea la podea.

— Fiica mea, spuse el, cu glasul nesigur și slab.

Ea ridică privirea și observă că avea fața brăzdată de lacrimi, iar buzele îi tremurau. Îi fusese frică de mânia lui, însă acum îi văzu nebunia și asta o înspăimântă mai tare.

— Iartă-mă, șopti ea.

— Acum trebuie să mă omor. Se așeză greoi în fața ei, scoțându-și pumnalul de la cingătoare. Privi îndelung lama pumnalului. Trimite după Shoji, continuă el în cele din urmă. Trebuie să mă ajute. Spune-i omului tău să se ducă acasă la el și să-l aducă.

Cum ea nu răspunse, el strigă brusc:

— Spune-i!

— Mă duc eu, șopti Shizuka.

Se târî în genunchi până la marginea verandei; Kaede o auzi vorbind cu Kondo, însă bărbatul nu plecă. Urcă în schimb pe verandă, și Kaede își dădu seama că aștepta chiar lângă ușă.

Tatăl ei făcu un gest brusc spre ea. Kaede nu se putu stăpâni să nu tresară, gândindu-se că avea să o lovească. El spuse:

— Nu a existat nici o căsătorie!

— Iartă-mă, zise ea din nou. Te-am făcut de rușine. Sunt gata să mor.

— Dar există un copil?

Se uită la ea ca la o viperă care avea să muște în orice clipă.

— Da, există un copil.

— Cine e tatăl? Sau nu știi? A fost unul dintre mulți?

— Acum nu mai are nici o importanță, răspunse ea. Copilul va muri odată cu mine.

Se gândi: *Înfige cuțitul piezis și trage-l în sus.* Însă simți mâinile micuțe ale copilului ținându-se bine de mușchii ei, împiedicând-o.

— Da, da, trebuie să-ți iei viața. Glasul lui se înălță, ascuțit. Și surorile tale trebuie să se sinucidă. Asta e ultima mea poruncă pentru voi. Astfel familia Shirakawa va dispărea, nu înainte de vreme. Iar eu n-am să-l mai aștept pe Shoji. Trebuie s-o fac singur. Va fi ultimul meu act de onoare.

Își dezlegă cingătoarea de la brâu și își desfăcu chimonoul, dezgolindu-și trupul.

— Să nu întorci capul, îi spuse el lui Kaede. Trebuie să te uiți. Tu ești cea care m-a împins să fac asta.

Puse vârful pumnalului pe pielea lăsată, zbârcită și trase adânc aer în piept.

Lui Kaede nu-i venea să creadă că se întâmpla asta. Îi văzu degetele strângându-se pe mâner și fața schimonosită. Tatăl ei scoase un strigăt sălbatic și pumnalul îi căzu din mâini. Dar nu curgea sânge, nu era nici o rană. După alte strigăte ascuțite, începu să plângă sfâșietor.

— Nu pot s-o fac, se tângui el. Tot curajul meu a dispărut. M-ai secătuit, femeie fără inimă ce ești. Mi-ai luat onoarea și bărbăția. Nu ești fiica mea, ci un demon! Tuturor bărbaților le aduci moartea; ești blestemată. Întinse mâinile și o înhăță, trăgând-o de veșminte. Să te văd! strigă el. Să văd ce doresc alți bărbați! Adu-mi moartea așa cum le-ai adus-o altora.

— Nu! țipă ea, luptându-se cu el, încercând să-i dea mâinile la o parte. Tată, nu!

— Îmi spui tată? Nu sunt tatăl tău. Copiii mei adevărați sunt fiii pe care nu i-am avut niciodată; fiii cărora le-ați luat locul tu și surorile tale blestemate. Puterile voastre demonice trebuie să-i fi ucis în pântecul mamei voastre!

Nebunia îi dădea forță. Kaede își simți veșmintele trase de pe umeri și mâinile lui pe pielea ei. Nu putea folosi cuțitul; nu putea să scape de tatăl ei. În timp ce se lupta cu el, chimonoul îi alunecă până la brâu, dezgolind-o. Părul i se desfăcu și-i căzu pe umerii goi.

— Ești frumoasă! strigă el. Recunosc. Te-am dorit. În timp ce te învățam, te doream cu pasiune. A fost pedeapsa mea pentru că am mers împotriva firii. M-ai corupt de tot. Acum, adu-mi moartea!

— Dă-mi drumul, tată! strigă ea, străduindu-se să rămână calmă, sperând să-l convingă. Vino-ți în fire! Dacă trebuie să murim, s-o facem cu demnitate.

Însă în fața nebuniei lui, toate vorbele păreau slabe și lipsite de sens. Tatăl său avea ochii umezi, buzele îi tremurau. Puse mâna pe cuțitul ei și-l azvârli în cealaltă parte a camerei, îi apucă ambele încheieturi cu mâna stângă și o trase spre el. Băgă mâna dreaptă sub părul ei, îl dădu la o parte și, aplecându-se, își lipi buzele de ceafa ei.

Kaede fu cuprinsă de groază și repulsie, apoi de furie. Se pregătise să moară, conform codului aspru al clasei sale, pentru a salva onoarea familiei. Însă tatăl ei, care o instruise cu atâta rigiditate în acel cod, care-i vorbise cu atâta stăruință despre superioritatea sexului său, capitulase în fața nebuniei, dezvăluind ce zăcea sub regulile stricte de conduită ale clasei războinicilor: poftele carnale și egoismul bărbaților. Furia trezi la viață puterea pe care știa că o are în ea și își aduse aminte că dormise în gheață. Îi strigă Zeiței Albe: *Ajută-mă!*

Își auzi propriul glas — „Ajută-mă! Ajută-mă!" — și chiar în timp ce striga, strânsoarea tatălui ei slăbi. *Și-a venit în fire,* se gândi ea, împingându-l la o parte. Se ridică în picioare, își înfășură chimonoul în jurul corpului, își legă iar cingătoarea și, aproape fără să se gândească, se duse împleticit în cealaltă parte a camerei. Plângea în hohote de șoc și furie.

Se întoarse și-l văzu pe Kondo îngenuncheat în fața tatălui ei, care ședea pe jumătate ridicat, sprijinit, se gândi ea la început, de Shizuka. Apoi își dădu seama că ochii lui erau goi. Kondo împlântă cuțitul în burta tatălui ei și tăie în cruce. Se auzi un zgomot ușor, scârbos, și sângele țâșni șuierând și gâlgâind.

Shizuka dădu drumul gâtului bărbatului, iar acesta căzu în față. Kondo îi puse cuțitul în mâna dreaptă.

Lui Kaede i se întoarse stomacul pe dos și se chirci, vomitând. Shizuka veni la ea, fără nici o expresie pe chip.

— S-a terminat.

— Seniorul Shirakawa și-a pierdut mințile, zise Kondo. Și și-a luat viața. A avut multe accese de nebunie și de multe ori a spus că o s-o facă. A murit onorabil și cu mult curaj.

Se ridică și o privi țintă. Urmă o clipă în care ea ar fi putut să cheme gărzile, să-i denunțe pe amândoi și să pună să fie executați, însă clipa trecu și ea nu spuse nimic. Știa că nu avea să dezvăluie niciodată crima.

Kondo zâmbi vag și continuă:

— Doamnă Otori, trebuie să le cereți bărbaților supunere. Trebuie să fiți puternică. Altfel, oricare dintre ei va pune mâna pe domeniul dumneavoastră și vă va uzurpa.

— Eram pe cale să mă omor, spuse ea încetișor. Dar se pare că acum nu mai e nevoie.

— Nu e nevoie, consimți el. Atâta timp cât sunteți puternică.

— Trebuie să trăiți de dragul copilului, o îndemnă Shizuka. Nimănui nu-i va păsa cine e tatăl, dacă sunteți destul de puternică. Însă acum trebuie să treceți la fapte. Kondo, adună cât mai repede oamenii.

Kaede o lăsă pe Shizuka să o ducă în odăile femeilor, să o spele și să-i schimbe hainele. Era încă amețită de șoc, dar se agăță de conștiința propriei puteri. Tatăl ei era mort, iar ea vie. El voise să moară; pentru ea nu era deloc greu să pretindă că el chiar își luase viața și murise cu onoare, dorință pe care și-o exprimase de multe ori. Într-adevăr, se gândi ea cu amărăciune, îi respecta dorința și-i proteja numele. Totuși nu avea să-i asculte ultima poruncă. Nu avea să-și curme zilele, și nici să le lase pe surorile ei să o facă.

Kondo chemase gărzile și trimise băieți în sat să-i aducă pe bărbații care trăiau la ferme. Într-un ceas se adunară cei mai mulți dintre membrii suitei tatălui ei. Femeile scoseseră hainele de doliu pe care le puseseră bine după moartea mamei sale, de la care nu trecuse multă vreme, și fuseseră chemați preoții. Soarele era sus pe

cer și topea gheața. Aerul mirosea a fum și ace de pin. Acum că primul șoc trecuse, Kaede era animată de un simțământ pe care nu-l înțelegea mai deloc, o nevoie puternică de a apăra ce era al ei, de a-și proteja surorile și gospodăria, de a avea grijă ca nimic din ce-i aparținea să nu fie furat sau pierdut. Orice bărbat putea să-i ia moșia și n-ar fi șovăit, dacă ea ar fi dat cel mai mic semn de slăbiciune. Văzuse cruzimea de neînchipuit care zăcea sub înfățișarea voioasă a Shizukăi și cea ironică a lui Kondo. Acea cruzime îi salvase viața și avea să o îmbine cu propria cruzime.

Își aminti de hotărârea pe care o văzuse la Arai, care îi făcea pe oameni să-l urmeze, care adusese cea mai mare parte a Celor Trei Țări sub stăpânirea lui. Ea trebuia să dea dovadă acum de aceeași hotărâre. Arai avea să respecte alianța lor, însă dacă altcineva i-ar fi luat ei locul, ce l-ar mai fi oprit să pornească război? Era hotărâtă să nu îngăduie ca oamenii ei să fie nimiciți, ca surorile ei să fie luate ostatice.

Moartea încă îi mai dădea târcoale, dar acest spirit nou și aprig din ea nu-i îngăduia să se lase pradă acesteia. *Sunt cu adevărat posedată*, se gândi ea în timp ce ieșea pe verandă pentru a le vorbi bărbaților adunați în grădină. *Ce puțini sunt!* își zise, amintindu-și de mulțimile pe care tatăl ei le conducea când ea era copil. Zece erau oameni de-ai lui Arai, pe care îi alesese Kondo, iar restul de douăzeci și ceva erau cei care încă mai slujeau familia Shirakawa. Îi știa pe toți pe nume, avusese grijă, de când se întorsese, să le cunoască poziția și câte ceva despre caracterul lor.

Shoji ajunsese primul și se prosternase dinaintea cadavrului tatălui ei. Pe fața lui se mai vedeau încă urmele lacrimilor. Acum stătea în picioare la dreapta ei, iar Kondo la stânga. Vedea respectul pe care i-l arăta Kondo bărbatului mai în vârstă și știa că era o prefăcătorie, ca aproape tot ce făcea el. *Totuși l-a ucis pe tata pentru mine*, se gândi ea. *Acum e legat de mine. Dar care e prețul pe care mi-l va cere în schimb?*

Bărbații îngenuncheară dinaintea ei, cu capetele plecate, iar apoi se așezară pe călcâie când ea vorbi.

— Seniorul Shirakawa și-a luat viața, spuse ea. A fost alegerea lui și, lăsând la o parte durerea, trebuie să-i respect și să-i cinstesc fapta. Tatăl meu a dorit ca eu să fiu moștenitoarea lui. De aceea a început să mă pregătească de parcă aș fi fost fiul lui. Am de gând să-i îndeplinesc dorințele. Se opri o clipă, amintindu-și ultimele lui vorbe pentru ea, atât de diferite: *M-ai corupt de tot. Acum adu-mi moartea.* Dar nu se clinti. Pentru bărbații care o priveau, părea să radieze o mare putere, care-i lumina ochii și-i făcea glasul irezistibil. Le cer oamenilor tatălui meu să-mi jure credință așa cum i-au jurat lui. Întrucât eu și seniorul Arai suntem aliați, mă aștept ca aceia dintre voi care-l slujesc pe el să continue să mă slujească. Vă ofer în schimb protecție și avansare. Am de gând să consolidez Shirakawa, iar anul viitor să preiau pământurile de la Maruyama, care mi-au fost promise. Tatăl meu va fi îngropat mâine.

Shoji fu primul care îngenunche dinaintea ei. Urmă Kondo, deși purtarea lui o descurajă iar. *Joacă teatru,* se gândi ea. *Credința nu înseamnă nimic pentru el. Face parte din Trib. Oare ce planuri au cu mine despre care nu știu nimic? Pot să am încredere în ei? Ce o să fac dacă descopăr că nu pot să mă încred în Shizuka?*

Inima îi tremura de frică, deși nici unul dintre bărbații înșirați în fața ei n-ar fi bănuit. Primi jurământul lor de credință, uitându-se cu luare-aminte la fiecare, reținându-le caracteristicile, hainele, armura și armele. Erau în mare parte prost echipați, cu zalele armurii rupte și roase, coifurile crăpate și îndoite, însă toți aveau arcuri și săbii, și știa că majoritatea aveau cai.

Îngenuncheară în fața ei, în afară de doi. Unul, un bărbat uriaș, Hirogawa, spuse cu glas tare:

— Am tot respectul pentru Înălțimea Voastră, dar n-am slujit niciodată o femeie și sunt prea bătrân ca să încep acum.

Făcu o plecăciune superficială și se îndreptă spre poartă cu un mers țanțoș care o înfurie. Un bărbat mai scund, Nakao, îl urmă fără o vorbă, fără să se încline măcar.

Kondo se uită la ea.

— Doamnă Otori?

— Ucide-i, spuse ea, știind că trebuia să fie necruțătoare și că era timpul să înceapă acum.

El se mișcă mai repede decât ar fi crezut ea că e cu putință, ucigându-l pe Nakao înainte ca acesta să-și dea seama ce se petrecea. Hirogawa se întoarse în poartă și trase sabia.

— Ți-ai încălcat jurământul de credință și trebuie să mori! îi strigă Kondo.

Uriașul râse.

— Nici măcar nu ești din Shirakawa. Cine o să te bage-n seamă?

Ținea sabia cu ambele mâini, gata să lovească. Kondo făcu repede un pas înainte. Când lovitura lui Hirogawa căzu, Kondo o pară cu o forță neașteptată, mânuind sabia ca pe un topor. Apoi o înfipse în pântecele neprotejat al lui Hirogawa, folosind-o de data asta mai mult ca pe un brici. În timp ce Hirogawa se clătină în față, Kondo făcu un pas la dreapta și trecu în spatele lui. Răsucindu-se, lovi de sus în jos, spintecând spatele bărbatului de la umăr până la șold.

Kondo nu se uită la muribunzi, ci se întoarse cu fața spre ceilalți și spuse:

— O slujesc pe doamna Otori Kaede, moștenitoarea Shirakawei și a Maruyamei. Mai e cineva aici care nu vrea s-o slujească la fel de credincios ca mine?

Nu se mișcă nimeni. Lui Kaede i se păru că vede mânie pe fața lui Shoji, însă acesta își strânse buzele și nu spuse nimic.

Ca recunoaștere a faptului că-l slujiseră în trecut pe tatăl ei, Kaede le dădu voie familiilor bărbaților morți să ia cadavrele și să le îngroape,

însă din cauză că aceștia nu i se supuseseră, îi spuse lui Kondo să le izgonească servitorii din casă și să le ia pământurile.

— Nu aveați de ales, îi spuse Shizuka. Dacă i-ați fi lăsat în viață, ar fi pricinuit agitație aici sau s-ar fi alăturat dușmanilor dumneavoastră.

— Cine sunt dușmanii mei? întrebă Kaede.

Era seara târziu. Ședeau în camera ei preferată. Obloanele erau închise, dar mangalurile abia încălzeau aerul rece al nopții. Kaede se înfășură mai bine în chimonourile matlasate. Din camera principală, se auzea cântarea preoților, care privegheau mortul.

— Fiica vitregă a doamnei Maruyama e măritată cu un văr al seniorului Iida, Nariaki. Ei vor fi principalii dumneavoastră rivali în revendicarea domeniului.

— Dar cei mai mulți din clanul Seisshu îi urăsc pe Tohani, răspunse Kaede. Cred că voi fi bine primită de ei. La urma urmelor, eu sunt moștenitoarea de drept, cea mai apropiată rudă de sânge a doamnei Maruyama.

— Nimeni nu vă pune la îndoială dreptul legal, răspunse Shizuka. Dar va trebui să luptați pentru a vă obține moștenirea. De ce nu vă mulțumiți cu domeniul de aici, din Shirakawa?

— Bărbații pe care-i am sunt foarte puțini și echipați jalnic, răspunse gânditoare Kaede. Doar ca să păstrez Shirakawa voi avea nevoie de o mică armată. Cu resursele pe care le am aici nu-mi pot permite una. Voi avea nevoie de bogățiile Maruyamei. Când se termină perioada de doliu, trebuie să trimiți pe cineva la principalul însoțitor al doamnei Naomi, Sugita Haruki. Îl cunoști; ne-am întâlnit cu el în drum spre Tsuwano. Să sperăm că mai răspunde încă de domeniu.

— Eu trebuie să trimit pe cineva?

— Tu sau Kondo. Un spion de-al vostru.

— Vreți să angajați Tribul? întrebă uimită Shizuka.

— Te-am angajat deja pe tine. Acum vreau să mă folosesc de talentele voastre.

Voia să afle mai multe lucruri de la Shizuka, dar era istovită și simțea o apăsare în burtă și în uter. *Am să vorbesc cu ea într-una din zilele următoare, dar acum trebuie să mă întind,* își spuse ea.

O durea spatele; când în sfârșit ajunse în pat, nu-și găsi liniștea, iar somnul nu vru să vină. Avusese o zi îngrozitoare și era încă în viață, dar acum că plânsetele și cântarea preoților încetaseră și în casă se așternuse liniștea, o cuprinse un puternic sentiment de groază. Cuvintele tatălui ei îi răsunau în urechi. În fața ochilor îi apărură chipul lui și cele ale bărbaților morți. Se temu că stafiile lor au să-i smulgă copilul lui Takeo. În cele din urmă, adormi cu brațele petrecute în jurul burții.

Visă că tatăl ei o ataca. El trase pumnalul de la cingătoare, însă în loc să-l înfigă în propria burtă, se apropie de ea, o apucă de ceafă și împlântă adânc pumnalul în ea. Simți o durere înfiorătoare și se trezi țipând. Durerea reveni, ritmic. Avea deja picioarele pline de sânge.

Înmormântarea tatălui ei avu loc fără ea. Copilul îi alunecă din uter ca un țipar, urmat de sângele ei. Apoi veni febra, făcând-o să vadă roșu și să aiureze, chinuind-o cu năluciri hidoase.

Shizuka și Ayame fierseră toate ierburile pe care le știau, apoi, de disperare, aprinseră tămâie și bătură gonguri, ca să gonească duhurile rele care o posedau, și chemară preoți și o fată-spirit ca să le alunge.

După trei zile, se părea că nimic nu avea să o salveze. Ai nu plecă o clipă de lângă ea. Nici chiar Hana nu mai avea lacrimi. Pe la ceasul Capricornului, Shizuka se dusese afară să aducă apă proaspătă, când unul dintre bărbații care păzeau casa îi strigă:

— Vin oaspeți! Bărbați pe cai și două palanchine. Seniorul Fujiwara, cred.

— El nu trebuie să intre, spuse ea. Casa e pângărită de sânge și de moarte.

Purtătorii palanchinelor le puseră jos în fața porții, și ea căzu în genunchi când Fujiwara se uită afară.

— Senior Fujiwara, iertați-mă. Nu se poate să intrați.

— Mi s-a spus că doamna Otori e grav bolnavă, răspunse el. Să vorbim în grădină.

Ea rămase îngenuncheată când el trecu pe lângă ea, apoi se ridică și-l urmă în chioșcul de lângă pârâu. El le făcu semn servitorilor să plece, apoi se întoarse spre Shizuka.

— Cât de grav e?

— Nu cred că va mai trăi până mâine, răspunse Shizuka încet. Noi am încercat totul.

— Am adus doctorul meu, spuse Fujiwara. Arată-i unde să meargă și pe urmă vino înapoi.

Shizuka se înclină și se întoarse la poartă unde doctorul, un bărbat scund, între două vârste, cu un aer blajin și inteligent, ieșea din al doilea palanchin. Îl duse în încăperea unde zăcea Kaede, și inima i se strânse la vederea pielii palide și a ochilor cu privirea rătăcită. Respirația îi era rapidă și slabă, și din când în când Kaede scotea un țipăt ascuțit, cu neputință de spus dacă de frică sau de durere.

Când se întoarse, seniorul Fujiwara stătea în picioare privind spre capătul grădinii, unde pârâul curgea peste pietre. Aerul începea să se răcească, iar zgomotul cascadei era deprimant și stingher. Shizuka îngenunche din nou și așteptă ca el să vorbească.

— Ishida e foarte priceput, spuse el. Să nu renunți încă la speranță.

— Bunătatea seniorului Fujiwara este fără margini, murmură ea.

În mintea ei avea doar fața palidă a lui Kaede și ochii ei rătăciți. Dorea să se întoarcă la ea, dar nu putea să plece fără permisiunea nobilului.

— Nu sunt un om bun, răspunse el. Sunt motivat în principal de propriile-mi dorințe, de egoism. Sunt crud din fire. Se uită scurt la ea și întrebă: De când o slujești pe doamna Shirakawa? Nu ești de prin părțile astea?

— Am fost trimisă la ea în primăvară, cât încă era la castelul Noguchi.

— Cine te-a trimis?

— Seniorul Arai.

— Chiar așa? Și-i dai raportul?

— Ce vrea să spună seniorul Fujiwara?

— Ai ceva neobișnuit la o servitoare. Mă întreb dacă nu ești vreo spioană.

— Seniorul Fujiwara are o părere prea bună despre aptitudinile mele, răspunse Shizuka.

— Sper să n-ai niciodată motiv să-mi stârnești cruzimea.

Ea desluși amenințarea din spatele vorbelor lui și nu spuse nimic.

El continuă de parcă ar fi vorbit pentru sine:

— Persoana ei, viața ei m-au înduioșat într-un fel pe care nu l-am mai simțit. Credeam că nu mai pot de mult să trăiesc emoții noi. Nu voi lăsa pe nimeni sau nimic — nici chiar moartea — să mi-o ia.

— Toți cei care o văd sunt vrăjiți de ea, șopti Shizuka, dar soarta a fost neobișnuit de crudă cu ea.

— Aș vrea să-i cunosc adevărata viață, spuse el. Știu că are multe secrete. Recenta tragedie a morții tatălui ei este încă unul, presupun. Sper că-mi vei povesti tu într-o zi, dacă ea nu poate. Glasul i se frânse. Ideea că așa o frumusețe ar putea să piară îmi străpunge sufletul, continuă el. Shizukăi i se păru că aude falsitate în vocea lui, dar ochii îi erau plini de lacrimi. Dacă trăiește, mă voi căsători cu

ea, mai zise el. Așa o voi avea întotdeauna alături de mine. Acum poți să pleci. Dar vrei să-i spui asta?

— Senior Fujiwara.

Shizuka atinse pământul cu fruntea și se retrase cu spatele.

Dacă trăiește...

CAPITOLUL ȘASE

Matsue era un oraș nordic, rece și auster. Am sosit la mijlocul toamnei, când vântul dinspre uscat vuia peste o mare întunecată ca smoala. Odată ce începea ninsoarea, Matsue, la fel ca Hagi, avea să fie izolat de restul țării timp de trei luni. Era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a învăța ce trebuia să învăț.

O săptămână merseserăm din zori până seara, urmând drumul de coastă. Nu ploua, însă cerul era deseori plumburiu, și fiecare zi era mai scurtă și mai rece decât cea de dinainte. Ne-am oprit în multe sate și le-am arătat copiilor scamatorii, jonglerii cu măciuci și jocuri cu coarda, pe care le știau Yuki și Keiko. Noaptea găseam mereu adăpost la negustori care făceau parte din rețeaua Tribului. Eu stăteam treaz până târziu, ascultând conversațiile purtate în șoaptă și simțind mirosul de bere sau de produse din soia. O visam pe Kaede, îmi era tare dor de ea și uneori, când eram singur, scoteam scrisoarea lui Shigeru și citeam ultimele lui cuvinte, în care mă însărcina să-i răzbun moartea și să am grijă de doamna Shirakawa. Luasem în mod conștient hotărârea să mă duc la Trib, dar, chiar și în acele prime zile, înainte să adorm, mă asaltau imagini cu unchii

lui, rămași nepedepsiți în Hagi, și cu Yato, sabia lui, care dormea în Terayama.

La vremea când am ajuns în Matsue, eu și Yuki eram amanți. A fost ceva inevitabil, deși nu din voința mea. Pe drum eram veșnic conștient de prezența sa, simțurile mele vibrau la glasul, la parfumul ei. Însă eram prea nesigur de viitorul meu, de poziția mea în cadrul grupului, prea prudent și circumspect ca să fac vreo mișcare spre ea. Era evident că și Akio o găsea atrăgătoare. Se simțea mai bine cu ea decât cu oricine, îi căuta compania, mergea alături de ea pe drum, ședea lângă ea la masă. Nu voiam să-mi atrag și mai mult dușmănia lui.

Poziția lui Yuki în cadrul grupului era neclară. Ținea seama de părerea lui Akio și-l trata întotdeauna cu respect, totuși părea egală cu el ca statut și, după cum aveam motive să știu, talentele ei erau mai mari. Keiko era clar mai jos în rang, poate dintr-o familie mai neînsemnată sau dintr-o ramură colaterală. Ea continua să mă ignore, însă manifesta o loialitate oarbă față de Akio. Cât despre bărbatul mai în vârstă, Kazuo, toată lumea îl trata ca pe un amestec între servitor și unchi. Avea multe talente practice, printre care furtul.

Akio era Kikuta și după tată, și după mamă. Îmi era văr de-al doilea și avea aceeași formă a mâinilor. Talentele lui fizice erau uluitoare: avea cele mai rapide reflexe pe care le văzusem vreodată la cineva, și sărea atât de sus încât parcă zbura, însă în afară de capacitatea lui de a folosi invizibilitatea și cel de-al doilea sine, și de dexteritatea cu care jongla, nu moștenise nici unul dintre darurile mai neobișnuite ale Kikuților. Yuki mi-a spus asta într-o zi când mergeam înaintea celorlalți, la o oarecare distanță.

— Maeștrii se tem că darurile pier. Fiecare generație pare să aibă mai puține. Mi-a aruncat o privire piezișă și a adăugat: De-asta e atât de important pentru noi să te păstrăm.

Mama ei spusese același lucru și aș fi vrut să aud mai multe, însă Akio mi-a strigat că e rândul meu să împing cotiga. Am văzut gelozia de pe chipul lui în timp ce mă îndreptam spre el. Îi înțelegeam foarte bine și gelozia, și ostilitatea față de mine. Îi era fanatic de loial Tribului, deoarece crescuse cu învățăturile și modul de viață ale membrilor lui; nu puteam să nu-mi dau seama că apariția mea bruscă putea foarte bine să-i zădărnicească multe ambiții și speranțe. Dar faptul că-i înțelegeam antipatia nu o făcea deloc mai ușor de suportat, și nici nu mă făcea să-l plac.

Am luat de la el mânerele cotigii, fără să spun nimic. S-a dus fuga înainte pentru a merge alături de Yuki, vorbindu-i în șoaptă, uitând, ca de atâtea ori, că eu pot să aud fiecare cuvânt. Se obișnuise să-mi spună Câinele, și porecla avea destul adevăr în ea ca să dăinuie. După cum am mai zis, am o asemănare cu câinii, aud lucrurile pe care le aud ei și știu cum e să fii fără grai.

— Ce-i spuneai Câinelui? a întrebat-o el.

— Îi dădeam lecții, a răspuns ea cu nonșalanță. Are multe lucruri de-nvățat.

Însă s-a dovedit că lucrul pe care știa să-l predea cel mai bine era arta iubirii.

Pe drum, atât Yuki, cât și Keiko își luau rolul de prostituate, dacă era nevoie. La fel făceau mulți alții din Trib, bărbați și femei, fără să aibă cineva o părere proastă despre ei pentru asta. Era pur și simplu un rol ca oricare altul, la care apoi renunțau. Bineînțeles că clanurile aveau idei total diferite despre virginitatea mireselor și fidelitatea soților. Bărbații puteau să facă ce voiau; femeile era de așteptat să fie caste. Învățăturile cu care crescusem se aflau undeva între cele două: Hiddenii trebuie să fie puri în ce privește dorința fizică, însă în practică își iartă unul altuia greșelile.

În cea de-a patra noapte, am tras la o familie înstărită dintr-un sat mare. În ciuda faptului că furtunile lăsaseră în urmă foamete în

întreaga zonă, gazdele aveau multe provizii și au fost generoase. Negustorul ne-a oferit femei, slujnice din gospodăria lui, iar Akio și Kazuo au acceptat. Eu am inventat o scuză, lucru care a stârnit un val de tachinări, dar nu s-a insistat. Mai târziu, când fetele au venit în cameră și s-au culcat cu ceilalți bărbați, mi-am dus salteaua pe verandă și am dârdâit sub stele. Dorința, jindul după Kaede, după orice femeie în acea clipă, ca să fiu cinstit, mă chinuia. Ușa s-a deschis și una dintre fetele din gospodărie, am crezut eu, a ieșit pe verandă. Când a închis ușa după ea, i-am simțit parfumul și i-am recunoscut mersul.

Yuki a îngenuncheat lângă mine. Am întins mâna și am tras-o alături. Avea deja cingătoarea dezlegată, chimonoul desfăcut. Țin minte că i-am fost extrem de recunoscător. Mi-a desfăcut hainele, ușurându-mi mult situația — prea mult: am fost prea rapid. M-a dojenit pentru nerăbdarea mea, promițându-mi să mă învețe. Și m-a învățat.

În dimineața următoare, Akio m-a privit cercetător.

— Te-ai răzgândit azi-noapte?

M-am întrebat ce știa, dacă ne auzise prin paravanele subțiri, sau dacă doar bănuia.

— Una dintre fete a venit la mine. Mi s-a părut nepoliticos s-o refuz, am răspuns.

A mormăit și a lăsat baltă subiectul, dar ne-a urmărit cu atenție pe Yuki și pe mine, deși nu ne-am spus nimic unul altuia, de parcă știa că se întâmplase ceva între noi. Mă gândeam întruna la ea, oscilând între exaltare și disperare, exaltare pentru că actul iubirii cu ea era nespus de minunat, disperare pentru că nu era Kaede, și ceea ce am făcut împreună mă lega și mai strâns de Trib.

N-am putut să nu-mi amintesc vorbele lui Kenji când a plecat: *Bine că Yuki o să fie prin preajmă să stea cu ochii pe tine.* Știuse că o să se întâmple asta. Oare pusese totul la cale cu ea, o instruise? Oare

Akio știa fiindcă i se spusese? Eram plin de presimțiri rele și nu aveam încredere în Yuki, însă asta nu mă împiedica să mă duc la ea, ori de câte ori aveam prilejul. Ea, mult mai deșteaptă în astfel de probleme, avea grijă ca prilejul să apară des. Iar gelozia lui Akio era cu fiecare zi tot mai evidentă.

Astfel micul nostru grup a ajuns la Matsue, unit pe dinafară și în armonie, dar în realitate sfâșiat de trăiri intense pe care, ca adevărați membri ai Tribului, le ascundeam unul de celălalt și de cei din exterior.

Am tras tot la o casă de negustor, din familia Kikuta, o locuință care mirosea a soia fermentată, aluat și sos. Stăpânul, Gosaburo, era fratele cel mic al lui Kotaro și văr primar cu tata. Nu mai trebuia să fim discreți. Ne aflam acum mult în afara Celor Trei Țări, Arai nu ne mai putea atinge și, în Matsue, clanul local — Yoshida — nu se certa cu Tribul, găsindu-i pe membrii acestuia folositori la cămătărie, spionaj și asasinat. Aici am aflat vești despre Arai, care era ocupat să supună Răsăritul și Țara de Mijloc, să încheie alianțe, să înăbușe ambuscadele de la granițe și să-și instaleze administrația. Am auzit primele zvonuri despre campania lui împotriva Tribului și intențiile de a-și curăța pământurile de membrii lui, zvonuri care au stârnit mult haz și batjocură.

Nu voi așterne pe hârtie detaliile antrenării mele. Scopul ei era să-mi împietrească inima și să-mi insufle cruzime. Dar chiar și acum, după mulți ani, amintirea asprimii și cruzimii mă face să tresar și să vreau să-mi întorc privirea. Erau vremuri crude: poate că Cerul era supărat, poate că oamenii erau stăpâniți de diavoli, poate că atunci când forțele binelui slăbesc, brutalitatea, cu flerul ei pentru putregai, năvălește. Tribul, cel mai crud dintre cruzi, înflorea.

Nu eram singurul membru al Tribului care era antrenat. Mai erau și alți băieți, majoritatea mult mai tineri, toți născuți Kikuta și crescuți în familie. Singurul mai apropiat de vârsta mea era un tânăr solid,

cu o față veselă, cu care făceam deseori pereche. Îl chema Hajime, și deși nu abătea în mod direct furia lui Akio de la mine — ar fi fost un gest de neascultare inimaginabilă să o facă fățiș — de multe ori reușea să o îndepărteze. Avea ceva care-mi plăcea, deși n-aș merge până într-acolo încât să spun că aveam încredere în el. Talentele lui de luptător erau mult mai mari decât ale mele. Era atlet și destul de puternic ca să tragă cu arcurile uriașe ale celor mai buni arcași, dar în ceea ce privește aptitudinile cu care ești mai degrabă dăruit decât deprins, nici el și nici unul dintre ceilalți nu făceau nici pe departe ce puteam să fac eu. Abia acum am început să-mi dau seama ce extraordinare erau aceste aptitudini. Puteam să mă fac invizibil minute în șir, chiar și în holul cu pereți albi și goi; uneori nu mă vedea nici chiar Akio. Puteam să mă împart în două în timp ce luptam și să mă uit din cealaltă parte a camerei cum adversarul meu se lua la trântă cu cel de-al doilea sine al meu. Puteam să mă mișc fără zgomot în timp ce auzul meu devenea și mai ascuțit, iar băieții mai mici au învățat repede să nu mă privească în ochi. Îi adormisem pe toți într-o împrejurare sau alta. Învățam încetul cu încetul să controlez această aptitudine în timp ce exersam pe ei. Când mă uitam în ochii lor, vedeam slăbiciunea și temerile care-i făceau vulnerabili în fața privirii mele: uneori propriile lor temeri lăuntrice, alteori frica de mine și de puterile supranaturale care-mi fuseseră date.

În fiecare dimineață, făceam exerciții cu Akio ca să acumulez forță și să prind viteză. Eram mai lent și mai slab decât el în aproape toate domeniile, iar răbdarea lui nu crescuse deloc. Dar, dacă e să-i recunosc meritul, era hotărât să mă învețe să sar și să zbor, și a reușit. O parte din aceste aptitudini le aveam deja în mine — la urma urmei, tatăl meu vitreg îmi spunea maimuță sălbatică — iar Akio, cu brutalitate, dar și cu iscusință, le-a scos la suprafață și m-a silit să le controlez. După numai câteva săptămâni, mi-am dat seama că mă schimbasem, că-mi călisem mult trupul și mintea.

Terminam întotdeauna antrenamentul luptându-ne cu mâinile goale — deși Tribul nu prea folosea această artă, preferând asasinatul — însă toți eram antrenați să facem așa. Pe urmă, ne așezam și meditam în tăcere, cu un chimonou aruncat peste trupul care se răcea, păstrându-ne temperatura corpului prin forța voinței. De obicei, în cap încă aveam vie câte o lovitură sau căzătură, și nu-mi goleam mintea cum ar fi trebuit, ci mă gândeam cu cruzime ce mult aș vrea să-l văd pe Akio suferind. Aș fi vrut să fie chinuit, așa cum îmi povestise el odată că fusese Jo-An.

Pregătirea mea fizică era menită să încurajeze cruzimea, și la acea vreme am acceptat-o cu toată inima, bucuros de învățăturile care îmi erau predate, încântat că ele le întăreau pe cele pe care mi le însușisem împreună cu fiii războinicilor Otori, pe vremea când încă mai trăia Shigeru. Sângele de Kikuta al tatălui meu a prins viață în mine. Compasiunea mamei a dispărut încetul cu încetul, împreună cu toate învățăturile copilăriei mele. Nu mă mai rugam, nici zeul secret, nici Cel Luminat, nici vechile spirite nu mai însemnau nimic pentru mine. Nu credeam în existența lor și nu vedeam nici o dovadă că-i ajutau pe cei care credeau. Uneori, noaptea, mă trezeam brusc și, preț de o clipă, mă vedeam așa cum eram și mă cutremuram, iar apoi mă sculam în tăcere și, dacă puteam, mă duceam la Yuki și mă culcam lângă ea și mă pierdeam în ea.

Niciodată n-am dormit toată noaptea împreună. Întâlnirile noastre erau mereu scurte și, de obicei, tăcute. Însă într-o după-amiază, ne-am pomenit singuri în casă, în afară de servitori care aveau treabă în prăvălie. Akio și Hajime îi duseseră pe băieții mai tineri la sanctuar la o ceremonie, iar mie mi se spusese să copiez niște documente pentru Gosaburo. Eram recunoscător pentru această sarcină. Rareori mai țineam pensula în mâini și, fiindcă învățasem să scriu atât de târziu, îmi era frică mereu că am să uit literele. Negustorul avea câteva cărți și, cum mă învățase Shigeru, citeam ori de câte ori puteam,

dar pensulele și cerneala le pierdusem în Inuyama și de atunci nu prea mai scrisesem.

Am copiat cu sârguință documentele, catastife din prăvălie, socoteli cu cantitățile de soia și orez cumpărate de la fermierii din zonă, însă mă mâncau degetele să desenez. Mi-am adus aminte de prima vizită la Terayama, de strălucirea zilei de vară, de frumusețea picturilor, de pasărea de munte pe care o desenasem și i-o dăruisem lui Kaede.

Ca întotdeauna când mă gândeam la trecut, lăsându-mă în voia inimii, ea venea și punea din nou stăpânire pe mine. Îi simțeam prezența, mireasma părului, îi auzeam glasul. Mi se părea atât de aievea, încât o clipă mi se făcea frică, de parcă fantoma ei se furișase în cameră. Fantoma ei era supărată pe mine, plină de ciudă și furie că am abandonat-o. Vorbele ei îmi răsunau în urechi: *Mi-e frică de mine. Numai cu tine mă simt în siguranță.*

În cameră era frig și se făcea deja întuneric, simțindu-se amenințarea iernii ce se apropia. Dârdâiam, plin de mustrări de cuget și păreri de rău. Mâinile îmi erau amorțite de frig.

Am auzit pașii lui Yuki apropiindu-se din spatele clădirii. Am început să scriu iar. Ea a traversat curtea și și-a scos sandalele pe veranda camerei în care scriam. Am simțit miros de cărbuni aprinși. Adusese un mangal mic pe care l-a pus pe podea lângă mine.

— Pari înghețat, a spus ea. Să aduc ceai?

— Mai târziu, poate.

Am pus pensula jos și am întins mâinile spre căldură. Ea le-a luat și le-a frecat între ale ei.

— Am să închid obloanele, a zis ea.

— Atunci va trebui să aduci o lampă. Nu văd să scriu.

Ea a râs încetișor și a închis obloanele de lemn. Camera s-a întunecat, luminată doar de strălucirea slabă a cărbunilor. Când Yuki s-a întors la mine, își desfăcuse deja chimonoul. În scurtă vreme

amândoi eram înfierbântați. Însă după actul iubirii, la fel de minunat ca întotdeauna, neliniștea mea s-a întors. Spiritul lui Kaede fusese în cameră cu mine. Oare îi pricinuiam suferință și-i stârneam gelozia și ciuda?

Ghemuită lângă mine, radiind căldură, Yuki a spus:

— A venit un mesaj de la verișoara ta.

— Care verișoară?

Aveam acum zeci de verișoare.

— Muto Shizuka.

M-am îndepărtat ușurel de Yuki, ca să nu audă ce repede începuse să-mi bată inima.

— Ce a zis?

— Doamna Shirakawa e pe moarte. Shizuka a spus că se teme că sfârșitul e foarte aproape. Yuki a adăugat cu glasul ei molatic, plictisit: Biata ființă!

Strălucea de viață și mulțumire. Însă singurul lucru din cameră de care eram conștient era Kaede, fragilitatea, ardoarea, frumusețea ei supranaturală. I-am strigat în sufletul meu: *Nu poți să mori. Trebuie să te revăd. Am să vin după tine. Să nu mori până nu te revăd!*

Spiritul ei s-a uitat la mine, cu ochii întunecați de reproș și durere.

Yuki s-a întors și a ridicat capul spre mine, mirată de tăcerea mea.

— Shizuka a considerat că trebuie să știi. A fost ceva între voi? Tata a dat de înțeles asta, dar a spus că era dragoste nevinovată. A zis că toți care o vedeau se îndrăgosteau nebunește de ea.

N-am răspuns. Yuki s-a ridicat în capul oaselor, înfășurându-se în chimonou.

— A fost mai mult de atât, nu-i așa? Ai iubit-o? M-a apucat de mâini și m-a întors cu fața la ea. Ai iubit-o, a repetat ea, cu un glas în care se întrezărea gelozia. S-a terminat?

— Nu se va termina niciodată, am răspuns. N-am să încetez s-o iubesc nici chiar dacă moare.

Acum că era prea târziu să-i spun lui Kaede, știam că acest lucru e adevărat.

— Acea parte a vieții tale s-a terminat, a spus încet, dar cu înverșunare, Yuki. De tot. Uit-o! N-ai s-o mai vezi niciodată.

Îi auzeam mânia și frustrarea din glas.

— Nu ți-aș fi spus niciodată, dacă n-ai fi pomenit de ea.

Mi-am tras mâinile și m-am îmbrăcat. Căldura mă părăsise la fel de repede cum venise. Mangalul se răcea.

— Mai adu niște cărbuni, i-am zis lui Yuki. Și lămpi. Trebuie să-mi termin treaba.

— Takeo, a început ea, apoi s-a întrerupt brusc. Am s-o trimit pe slujnică, a spus, ridicându-se în picioare.

M-a mângâiat pe ceafă când a plecat, dar n-am avut nici o reacție. Legătura noastră fizică era profundă: mâinile ei mă masaseră, mă loviseră drept pedeapsă. Uciseserăm umăr la umăr, făcuserăm dragoste. Dar nu pătrunsese în inima mea și, în acel moment, amândoi am știut asta.

N-am lăsat deloc să mi se vadă durerea, dar pe dinăuntru am plâns după Kaede și după viața pe care am fi putut s-o avem împreună. De la Shizuka n-am mai primit nici o veste, deși ascultam mereu mesagerii. Yuki n-a mai adus vorba despre asta. Nu-mi venea să cred că iubita mea Kaede era moartă, iar ziua mă agățam de credința că trăia, însă noaptea era altfel.

Ultimele culori ale toamnei s-au stins când frunzele arțarilor și sălciilor s-au scuturat. Stoluri de gâște sălbatice zburau spre sud, pe cerul mohorât. Când orașul a început să se închidă pentru iarnă, mesagerii s-au rărit. Însă tot mai veneau din când în când, aducând vești despre activitățile Tribului și luptele din Cele Trei Țări și, întotdeauna, primeam noi ordine pentru afacerea noastră.

Căci așa descriam noi munca noastră de spionaj și ucidere. Afacere, iar viețile omenești erau măsurate la fel ca orice alte unități. Copiam și aceste evidențe, stând de multe ori până noaptea târziu cu Gosaburo, negustorul, trecând de la recolta de soia la cealaltă, mai sumbră. Amândouă aduceau un profit frumos, deși soia fusese afectată de furtuni, pe când omorurile nu, cu toate că un candidat la asasinare se înecase înainte ca Tribul să ajungă la el și exista o dispută cu privire la plată.

Familia Kikuta, fiind mai neînduratoare, era socotită mai pricepută la asasinări decât familia Muto, ai cărei membri erau prin tradiție cei mai eficienți spioni. Aceste două familii alcătuiau aristocrația Tribului; celelalte trei, Kuroda, Kudo și Imai, îndeplineau sarcini mai umile și banale, fiind servitori, hoți mărunți, informatori și așa mai departe. Deoarece aptitudinile tradiționale erau foarte valoroase, existau multe căsătorii între membrii familiilor Muto și Kikuta, mai puțin între ei și celelalte familii, deși excepțiile dădeau deseori naștere la genii precum asasinul Shintaro.

După ce terminam cu socotelile, Kikuta Gosaburo îmi dădea lecții de genealogie, explicându-mi complicatele legături de rudenie ale Tribului, care se întindeau ca o pânză de păianjen peste Cele Trei Țări, în nord și dincolo. Era un grăsan cu bărbie dublă, ca de femeie, și față netedă, dolofană, înșelător de blândă. Hainele și pielea îi miroseau a soia fermentată. Dacă era în toane bune, cerea vin și trecea de la genealogie la istorie — a Tribului, a strămoșilor mei. În sute de ani nu se schimbase mai nimic. Seniorii războiului urcau și cădeau, clanurile înfloreau și dispăreau, dar afacerea Tribului cu toate lucrurile de primă necesitate continua la nesfârșit. Doar că acum Arai dorea să producă o schimbare. Toți ceilalți comandanți puternici lucrau cu Tribul. Numai Arai voia să-l distrugă.

Bărbiile lui Gosaburo tremurau de râs la ideea asta.

La început, am fost folosit doar ca spion, trimis să trag cu urechea la conversații din taverne și ceainării, să mă cațăr noaptea pe ziduri și acoperișuri și să ascult secretele pe care le încredințau bărbații fiilor sau soțiilor lor. Am auzit secretele și temerile orășenilor, strategiile de primăvară ale clanului Yoshida, îngrijorările de la castel cu privire la intențiile lui Arai dincolo de granițe, și la răscoalele țărănești din apropiere de casă. M-am dus în satele de munte, am ascultat ce vorbeau acei țărani și i-am identificat pe instigatori.

Într-o noapte, Gosaburo a țâțâit nemulțumit de o socoteală mult întârziată. Nu numai că nu se mai făcuseră plăți, ci se mai și comandaseră bunuri. Numele omului era Furoda, un războinic de rang inferior care se întorsese la agricultură ca să-și întrețină familia mare și să-și satisfacă plăcerea de lucruri bune. Sub numele lui, am citit simbolurile care arătau măsurile de intimidare luate deja împotriva lui: unui hambar i se dăduse foc, una dintre fiicele sale fusese răpită, un fiu fusese bătut măr, câinii și caii fuseseră omorâți. Totuși acesta se afunda și mai mult în datorii față de familia Kikuta.

— Asta ar putea fi o treabă pentru Câine, i-a spus negustorul lui Akio, care ni se alăturase la un pahar de vin.

Și el, ca toată lumea în afară de Yuki, folosea porecla pe care mi-o dăduse Akio.

Akio a luat pergamentul și s-a uitat peste situația tristă a lui Furoda.

— A avut mult timp la dispoziție.

— E un individ plăcut. Îl cunosc de când eram mici. Totuși nu pot să mai fiu îngăduitor cu el.

— Dacă nu te ocupi de el, unchiule, oare n-o să se aștepte toată lumea la aceeași îngăduință? a întrebat Akio.

— Ăsta-i necazul. În prezent nimeni nu plătește la timp. Toți cred că pot să scape, fiindcă Furoda a scăpat. Gosaburo oftă adânc,

ochii dispărându-i aproape în cutele obrajilor. Sunt prea bun la inimă. Asta-i problema mea. Frații mei îmi spun mereu asta.

— Câinele e milos, a zis Akio. Dar îl antrenăm să nu fie. Poate să aibă el grijă de Furoda în locul tău. Îi va face bine.

— Dacă-l omori, nu o să-și plătească niciodată datoriile, am spus.

— Dar toți ceilalți vor plăti. Akio vorbea de parcă îi arăta unui nătâng un adevăr evident.

— Adesea e mai ușor să ceri despăgubiri de la un mort decât de la un om viu, a adăugat Gosaburo pe un ton de scuză.

Nu-l cunoșteam pe acest om iresponsabil, indolent și iubitor de plăceri, și nu voiam să-l omor. Dar am făcut-o. Câteva zile mai târziu, m-am dus noaptea acasă la el, la periferia orașului, am făcut câinii să tacă, m-am făcut invizibil și m-am furișat pe lângă paznici. Casa era zăvorâtă, dar l-am așteptat în fața privatei. Pândisem locuința și știam că întotdeauna se scula dis-de-dimineață să se ușureze. Era un bărbat mătăhălos, care renunțase de mult la orice antrenament, și care le predase fiilor săi munca grea a lucrării pământului. Se înmuiase. A murit fără să scoată un sunet.

Când am desfăcut ștreangul, începuse să plouă. Țiglele zidului erau alunecoase, bezna nopții deplină, iar ploaia aproape că se transformase-n lapoviță. M-am întors la casa Kikuta redus la tăcere de întuneric și frig, de parcă s-ar fi strecurat în mine și ar fi lăsat o umbră pe sufletul meu.

Fiii lui Furoda i-au plătit datoriile, iar Gosaburo a fost mulțumit de mine. N-am lăsat pe nimeni să vadă ce mult mă tulburase crima, dar următoarea a fost mai rea. A fost făptuită la ordinele familiei Yoshida. Hotărâți să pună capăt agitației din rândul sătenilor înainte de venirea iernii, au cerut ca instigatorul să fie eliminat. Îl știam pe om, îi cunoșteam câmpurile secrete, deși nu le dezvăluisem încă nimănui. Le-am spus lui Akio și Gosaburo unde poate fi găsit singur în fiecare seară și ei m-au trimis acolo.

Omul avea orez și cartofi dulci ascunși într-o peșteră mică, săpată în munte și acoperită cu pietre și vreascuri. Lucra la marginea câmpului când am urcat în liniște panta. Îl judecasem greșit: era mai puternic decât credeam și a ripostat cu sapa. În timp ce ne luptam, gluga mi-a alunecat pe spate și el mi-a văzut fața. M-a recunoscut, cu un fel de groază. În clipa aceea, am folosit al doilea sine, m-am dus în spatele lui și i-am tăiat beregata, însă îl auzisem strigându-i imaginii mele:

— Senior Shigeru!

Eram plin de sânge, al meu și al lui, și amețit de la lovitura pe care nu o evitasem cu totul. Sapa alunecase pe capul meu și julitura sângera abundent. Cuvintele lui m-au tulburat profund. Îi ceruse ajutor spiritului lui Shigeru, sau mă confundase cu el, datorită asemănării? Am vrut să-l întreb, dar ochii lui priveau goi la cerul amurgului. Amuțise pe veci.

M-am făcut invizibil și am rămas așa până am ajuns aproape de casa Kikuta, cea mai lungă perioadă de invizibilitate de până atunci. Aș fi rămas așa pentru totdeauna, dacă aș fi putut. Nu reușeam să uit ultimele cuvinte ale bărbatului, iar pe urmă mi-am amintit ce spusese Shigeru cu mult timp în urmă, în Hagi: *Niciodată n-am ucis un om neînarmat, nici n-am ucis de plăcere.*

Conducătorii clanului au fost foarte mulțumiți. Moartea omului descurajase frământările. Sătenii au devenit imediat docili și ascultători. Mulți dintre ei aveau să moară de foame înainte de sfârșitul iernii. A fost un rezultat excelent, a spus Gosaburo.

Însă eu am început să-l visez pe Shigeru în fiecare noapte. Intra în cameră și se oprea în fața mea, de parcă tocmai ieșise din râu, șiroind de sânge și de apă, fără să spună nimic, cu ochii ațintiți asupra mea, ca și cum mă aștepta, la fel cum așteptase, cu răbdarea bâtlanului, să vorbesc din nou.

Încetul cu încetul, am început să-mi dau seama că nu pot să suport viața pe care o duc, însă nu știam cum să scap de ea. Făcusem

o învoială cu familia Kikuta, pe care acum îmi era cu neputință să o respect. Făcusem învoiala sub impulsul patimii, neașteptându-mă să mai trăiesc după acea noapte, și fără să-mi cunosc sinele. Crezusem că maestrul Kikuta, care părea să mă cunoască, avea să mă ajute să înlătur profundele dezacorduri și contradicții ale firii mele, însă el mă trimisese departe la Matsue, cu Akio, unde viața mea alături de Trib poate că mă învăța să ascund aceste contradicții, dar nu făcea nimic să le rezolve; erau doar împinse mai adânc în mine.

Starea mea sufletească s-a înrăutățit și mai mult când a plecat Yuki. Nu mi-a spus nimic despre asta, a dispărut pur și simplu într-o zi. De dimineață i-am auzit glasul și mersul în timp ce eram la antrenament. Am auzit-o ducându-se la ușa din față și plecând fără să-și ia la revedere de la nimeni. Am ascultat toată ziua sperând că vine înapoi, dar nu s-a întors. Am încercat să mă interesez ca din întâmplare unde e; răspunsurile au fost evazive și n-am vrut să-l întreb direct pe Akio sau pe Gosaburo. Îmi lipsea foarte mult, dar eram și ușurat că nu mai trebuia să mă confrunt cu dilema dacă să mă culc sau nu cu ea. De când îmi vorbise despre Kaede, în fiecare zi luam hotărârea să nu o fac, și în fiecare noapte o făceam.

Două zile mai târziu, pe când mă gândeam la ea în perioada de meditație de la sfârșitul exercițiilor de dimineață, am auzit o servitoare venind la ușă și chemându-l încetișor pe Akio. El a deschis ușor ochii și, cu aerul de pace sufletească pe care și-l lua întotdeauna după meditație (și pe care eram convins că doar îl simula), s-a ridicat și s-a dus la ușă.

— A venit maestrul, a spus fata. Vă așteaptă.

— Hei, Câine! mi-a strigat Akio.

Când m-am sculat, ceilalți ședeau fără să se clintească sau să ridice privirea. Akio a smucit din cap și l-am urmat în camera principală a casei, unde Kikuta Kotaro bea ceai cu Gosaburo.

Am intrat în cameră și ne-am înclinat până la podea dinaintea lui.

— Ridicați-vă, a spus el, și m-a studiat câteva clipe. Apoi i s-a adresat lui Akio. Au fost probleme?

— Nu chiar, a răspuns Akio, dând de înțeles că fuseseră foarte multe.

— Cum e cu atitudinea? N-ai nemulțumiri?

Akio a clătinat încet din cap.

— Totuși înainte să plecați din Yamagata...

Mi-am dat seama că maestrul îmi dădea de înțeles că știe totul despre mine.

— S-a rezolvat, a răspuns scurt Akio.

— Mi-a fost de mare ajutor, a intervenit Gosaburo.

— Mă bucur să aud asta, a spus sec Kotaro.

Fratele său s-a ridicat în picioare și s-a scuzat — îl presa afacerea, trebuia să fie în prăvălie. După plecarea lui, maestrul a spus:

— Am vorbit cu Yuki aseară.

— Unde e?

— Nu contează. Dar mi-a zis ceva care mă cam tulbură. Noi nu știam că Shigeru s-a dus la Mino special să te găsească. L-a lăsat pe Muto Kenji să creadă că întâlnirea a fost întâmplătoare.

S-a oprit, dar n-am spus nimic. Mi-am adus aminte de ziua în care Yuki descoperise asta, în timp ce mă tundea. O considerase o informație importantă, destul de importantă pentru a i-o transmite maestrului. Nu încăpea îndoială că-i spusese tot ce mai știa despre mine.

— Asta mă face să bănuiesc că Shigeru știa mai multe despre Trib decât credeam noi, a spus Kotaro. E adevărat?

— E adevărat că știa cine sunt, am răspuns. Era de mulți ani prieten cu maestrul Muto. Asta e tot ce știu despre relația lui cu Tribul.

— Nu ți-a spus niciodată și altceva?

— Nu.

Mințeam. De fapt, Shigeru *îmi spusese* mai multe, în noaptea în care stătuserăm de vorbă în Tsuwano — că își impusese să afle ce e cu Tribul, și că probabil știa mai multe despre el decât orice alt om din afară. Nu-i împărtășisem niciodată lui Kenji această informație, și nu vedeam nici un motiv să i-o transmit lui Kotaro. Shigeru era mort, eu eram acum legat de Trib, dar nu aveam de gând să-i trădez secretele.

Cu chipul și glasul prefăcut nevinovate, am spus:

— Yuki m-a întrebat același lucru. Ce mai contează acum?

— Credeam că-l cunoaștem pe Shigeru, că-i cunoaștem viața, a răspuns Kotaro. Continuă să ne uimească chiar și după moarte. I-a ascuns până și lui Kenji multe lucruri — legătura de dragoste cu Maruyama Naomi, de exemplu. Ce altceva mai ascundea?

Am ridicat ușor din umeri. M-am gândit la Shigeru, poreclit Fermierul, cu zâmbetul lui sincer, cu simplitatea și franchețea lui aparentă. Toată lumea îl judecase greșit, mai ales Tribul. Fusese mult mai mult decât bănuise vreunul dintre ei.

— E cu putință să fi ținut evidențe cu ceea ce știa despre Trib?

— Ținea multe evidențe despre tot felul de lucruri, am răspuns, prefăcându-mă nedumerit. Despre anotimpuri, experiențele lui agricole, pământ și recolte, însoțitorii lui. Îl ajuta Ichiro, fostul său învățător, dar de multe ori scria singur.

Îl vedeam scriind noaptea târziu, la lampa care pâlpâia, în frigul pătrunzător, cu fața inteligentă și atentă, total diferită de obișnuita expresie afabilă.

— Ai mers cu el în călătoriile pe care le-a făcut?

— Nu, în afară de fuga noastră din Mino.

— Cât de des călătorea?

— Nu știu sigur; cât am fost în Hagi nu a părăsit orașul.

Kotaro a mârâit. În cameră s-a lăsat tăcerea. Auzeam doar respirația celorlalți. De jos răzbăteau zgomotele de la amiază ale prăvăliei și casei, pocnetele abacelor, glasurile clienților, vânzători ambulanți strigând pe stradă. Vântul se întețea, șuierând pe sub streșini, zgâlțâind paravanele. Suflul lui anunța deja apropierea zăpezii.

În cele din urmă, maestrul a vorbit.

— Pare foarte probabil să fi ținut evidențe. În cazul ăsta, trebuie să fie recuperate. Dacă ar cădea în momentul acesta în mâinile lui Arai, ar fi un dezastru. Va trebui să pleci la Hagi. Să afli dacă evidențele există și să te întorci cu ele aici.

Mai că nu-mi venea să cred. Crezusem ca n-am să mai ajung niciodată acolo. Acum eram trimis înapoi în casa pe care o iubeam atât de mult.

— Te trimit pe tine din cauza podelei-privighetoare. Știu că Shigeru a pus să i se construiască una în jurul casei, și tu ai biruit-o.

Parcă eram iar acolo: am simțit aerul greu al nopții celei de-a șasea luni, m-am văzut alergând fără zgomot, ca o stafie, am auzit glasul lui Shigeru: *Poți s-o mai faci o dată?*

Am încercat să-mi controlez fața, dar tot am schițat un zâmbet.

— Trebuie să pleci îndată, a continuat Kotaro. Trebuie să ajungi acolo și înapoi înainte să înceapă ninsorile. E aproape sfârșitul anului. La mijlocul primei luni, și Hagi, și Matsue vor fi închise din cauza zăpezii.

Înainte nu păruse supărat, dar acum mi-am dat seama că era, și încă tare. Poate îmi observase zâmbetul.

— De ce n-ai spus nimănui asta? a întrebat el. De ce i-ai ascuns-o lui Kenji?

Am simțit că mă apucă mânia.

— Seniorul Shigeru așa a făcut, iar eu i-am urmat exemplul. El a fost primul căruia i-am jurat credință. N-aș fi dezvăluit niciodată

ceva ce el voia să rămână secret. La urma urmei, atunci făceam parte din clanul Otori.

— Şi încă se mai crede Otori, a intervenit Akio. E o problemă de loialitate. Nu va renunţa niciodată. A adăugat în surdină: Câinele cunoaşte un singur stăpân.

Mi-am aţintit privirea asupra lui, dorind să se uite la mine ca să-i iau piuitul, să-l adorm, dar după o căutătură rapidă, dispreţuitoare, s-a uitat iar în podea.

— Ei bine, asta se va dovedi într-un fel sau altul, a răspuns Kotaro. Cred că misiunea asta îţi va proba din plin loialitatea. Dacă acest Ichiro ştie de existenţa şi conţinutul însemnărilor, bineînţeles că va trebui înlăturat.

M-am înclinat fără să spun nimic, întrebându-mă dacă inima mi se împietrise în aşa măsură încât puteam să-l omor pe Ichiro, bătrânul care fusese învăţătorul lui Shigeru şi pe urmă al meu; de multe ori mă gândisem că vreau să o fac când mă pedepsea aspru şi mă forţa să învăţ, însă era unul dintre Otori, un om de-al casei lui Shigeru. Eram legat de el prin datorie şi loialitate, precum şi prin respectul meu îndărătnic şi, mi-am dat seama acum, prin afecţiune.

În acelaşi timp, cercetam supărarea maestrului, aproape simţindu-i gustul. Avea ceva care semăna cu furia oarecum permanentă a lui Akio împotriva mea, de parcă amândoi mă urau şi se temeau de mine. *Familia Kikuta a fost încântată să descopere că Isamu a lăsat un fiu,* îmi mărturisise soţia lui Kenji. Dacă erau aşa de încântaţi, de ce atâta supărare pe mine? Doar nu adăugase ea: *Toţi am fost*? Şi pe urmă Yuki îmi povestise despre vechile sentimente ale mamei sale pentru Shintaro. Oare chiar ar fi putut să o bucure moartea lui?

La vremea aceea, păruse o babă guralivă, iar eu îi luasem vorbele drept bune. Dar după câteva clipe, mă lăsase să-i întrezăresc talentele. Mă măgulise, îmi mângâiase vanitatea la fel cum îmi mângâiase tâmplele cu mâinile ei de fantomă. Reacţia Kikuţilor la apariţia

mea neașteptată era mai misterioasă și mai complexă decât mă lăsau să cred: or fi fost ei încântați de aptitudinile mele, însă aveam și ceva care îi speria, și încă nu-mi dădeam seama ce anume.

Supărarea care ar fi trebuit să mă aducă la ascultare prin intimidare mi-a sporit încăpățânarea, ba chiar a aprins-o și mi-a dat energie. Am simțit-o crescând în mine, în timp ce mă minunam de soarta care mă trimitea înapoi la Hagi.

— Intrăm într-o perioadă periculoasă, a spus maestrul, studiindu-mă, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Casa Muto din Yamagata a fost cercetată și scotocită. Cineva bănuia că ești acolo. Totuși Arai s-a întors acum la Inuyama, iar Hagi e departe de el. E riscant să te întorci, dar riscul ca evidențele să ajungă în mâinile altcuiva e mult mai mare.

— Și dacă nu sunt în casa lui Shigeru? Ar putea fi ascunse oriunde.

— Probabil că Ichiro știe. Întreabă-l și adu-le înapoi de oriunde ar fi.

— Trebuie să plec imediat?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Ca actor?

— Nici un actor nu călătorește în perioada asta a anului, a răspuns cu dispreț, Akio. Pe lângă asta, vom pleca singuri.

Mă rugasem în gând ca Akio să nu vină cu mine. Maestrul a spus:

— Akio te va însoți. Bunicul lui — bunicul vostru — a murit, iar voi vă întoarceți la Hagi pentru slujba de pomenire.

— Aș prefera să nu călătoresc cu Akio, am spus.

Akio a icnit. Kotaro a zis:

— Pentru tine nu există preferințe. Numai ascultare.

Am simțit încăpățânarea maestrului aprinzându-se și l-am privit țintă. Se uita în ochii mei cum o mai făcuse cândva: atunci mă

adormise imediat. De data asta însă, i-am susținut privirea fără să cedez. În adâncul ochilor lui era ceva care l-a făcut să tresară ușor. I-am cercetat privirea și bănuiala a încolțit imediat în mintea mea.

Ăsta e omul care l-a omorât pe tata.

O clipă mi-a fost groază de ceea ce făceam, apoi mi-am controlat privirea. Mi-am dezgolit dinții, deși eram departe de a zâmbi. Am văzut expresia de uimire a maestrului, iar apoi privirea i s-a încețoșat. Akio a sărit în picioare, m-a lovit peste față, cât pe ce să mă doboare la pământ.

— Cum îndrăznești să-i faci asta maestrului? N-ai pic de respect, lepădătură!

Kitaro a spus:

— Stai jos, Akio.

Ochii mei s-au întors fulgerător la el, însă nu se uita la mine.

— Îmi pare rău, maestre, am spus încetișor. Iartă-mă.

Amândoi știam că scuzele mele erau de suprafață. S-a ridicat repede și a depășit momentul făcând pe supăratul.

— Chiar de când ți-am dat de urmă, încercăm să te apărăm de tine însuți. Nu a ridicat glasul, dar furia lui era evidentă. Nu numai de dragul tău, bineînțeles. Știi care-ți sunt talentele și cât de folositoare ne-ar putea fi. Dar educația ta, sângele amestecat, caracterul tău, toate lucrează împotriva ta. M-am gândit că o să-ți fie de ajutor să te antrenăm aici, dar nu avem timp să continuăm. Akio va merge cu tine la Hagi și îi vei da ascultare în toate cele. Are mult mai multă experiență decât tine, știe unde sunt casele sigure, cu cine să ia legătura și în cine poate avea încredere.

S-a oprit cât m-am înclinat în semn de acceptare, apoi a continuat:

— Tu și cu mine am făcut o înțelegere în Inuyama. Atunci ai ales să te supui ordinelor mele și să te întorci la castel. Moartea lui Iida nu ne-a adus nimic bun. O duceam mult mai bine sub

conducerea lui decât sub a lui Arai. În afară de legile noastre de supunere, pe care orice copil le învață înainte de-a împlini șapte ani, viața ta îmi aparține deja prin propria ta făgăduială.

N-am răspuns. Simțeam că-l lăsau nervii, că răbdarea lui cu mine și înțelegerea firii mele care mă liniștise erau pe sfârșite. La fel ca încrederea mea în el. Bănuiala cumplită zăcea în mintea mea; odată încolțită, nu aveam cum s-o stârpesc — tatăl meu murise de mâinile Tribului, poate ucis chiar de Kotaro, fiindcă încercase să-i părăsească. Mai târziu aveam să-mi dau seama că asta explica multe privitor la felul în care se purta familia Kikuta cu mine, la insistența lor de a le da ascultare, la atitudinea lor contradictorie față de talentele mele, la disprețul pentru loialitatea mea față de Shigeru, dar la acea vreme n-a făcut decât să mă deprime și mai tare. Akio mă ura, maestrul Kikuta mă insultase, Yuki mă părăsise, Kaede era probabil moartă... N-am vrut să continui lista. Am stat cu privirea ațintită în podea cât Kikuta și Akio au pus la punct detaliile călătoriei.

Am plecat în dimineața următoare. Pe drum erau mulți călători care profitau de ultimele săptămâni de dinaintea ninsorilor pentru a se duce acasă la Sărbătoarea de Anul Nou. Ne-am amestecat printre ei, doi frați care se întorceau în orașul natal pentru o înmormântare. N-a fost greu să mă prefac copleșit de durere. Părea să fi devenit a doua mea natură. Singurul lucru care lumina întunericul care mă învăluia era gândul că am să văd casa din Hagi, că am să-i aud pentru ultima oară cântecul de iarnă.

Tovarășul meu de antrenament, Hajime, a călătorit cu noi în prima zi; se ducea să intre la o școală de lupte, pe timpul iernii, ca să se pregătească pentru concursurile de primăvară. În acea noapte, am stat cu luptătorii și am luat masa de seară cu ei. Au mâncat porții uriașe de tocană de legume cu pui, carne pe care ei o considerau norocoasă, fiindcă ghearele puiului nu ating niciodată pământul, cu

tăieței făcuți din orez și hrișcă, fiecare înfulecând mai mulți tăieței decât o familie întreagă într-o săptămână. Hajime, mătăhălos cum era și cu chipul calm, semăna deja cu ei. De când era copil avea legături cu această școală, condusă de Kikuta, iar luptătorii se purtau față de el cu afecțiune, dar îl și tachinau.

Înainte de masă, ne-am îmbăiat cu ei în camera de baie, încăpătoare și plină de aburi, construită vizavi de un izvor cu apă fierbinte, sulfuroasă. Maseuri și antrenori le-au frământat și frecat membrele și torsurile masive. Era ca și cum m-aș fi aflat printre uriași. Toți îl cunoșteau pe Akio, desigur, și-l tratau cu un respect ironic, fiindcă făcea parte din familia șefului, dar și cu un dispreț binevoitor, fiindcă nu era luptător. Despre mine nu s-a spus nimic, și nimeni nu m-a băgat în seamă. Erau preocupați de propria lor lume. În mod evident, eu nu aveam nici cea mai mică legătură cu ea și, prin urmare, nu prezentam nici un interes pentru ei.

Așa că nu spuneam nimic, ci ascultam. Am auzit planurile pentru concursul de primăvară, speranțele și dorințele luptătorilor, glumele rostite în șoaptă de maseuri, propunerile făcute, refuzate cu dispreț sau acceptate. Și mult mai târziu, după ce Akio îmi poruncise să mă culc și eram deja întins pe o rogojină în sala comună, i-am auzit pe el și pe Hajime în camera de jos. Hotărâseră să mai stea un timp să bea împreună, înainte de a se despărți a doua zi.

Am ignorat sforăiturile luptătorilor și m-am concentrat asupra glasurilor de jos. Le auzeam clar prin podea. Întotdeauna mă uimea faptul că Akio părea să uite ce auz ascuțit am. Bănuiam că nu voia să-mi recunoască darurile și asta îl făcea să mă subestimeze. La început, am crezut că e o slăbiciune de-a lui, aproape singura; mai târziu mi-a trecut prin cap că existau unele lucruri pe care voia să le aud.

Conversația era banală — antrenamentul pe care avea să-l facă Hajime, prietenii pe care îi ajunseseră din urmă — până când vinul a început să le dezlege limba.

— Ai să te duci la Yamagata, presupun? a întrebat Hajime.

— Probabil că nu. Maestrul Muto e tot în munți și casa e goală.

— Credeam că Yuki s-a întors la familia ei.

— Nu, s-a dus în satul Kikuților, la nord de Matsue. O să rămână acolo până se naște copilul.

— Copilul? Hajime părea la fel de uluit ca mine.

A urmat o tăcere lungă. L-am auzit pe Akio bând și înghițind. Când a vorbit iar, a făcut-o mult mai încet.

— Poartă în pântec copilul Câinelui.

Hajime a șuierat printre dinți.

— Iartă-mă, vere, nu vreau să te supăr, dar asta a făcut parte din plan?

— De ce să nu fi făcut?

— Am crezut mereu că tu și cu ea... că până la urmă o să vă căsătoriți.

— Am fost promiși unul altuia de când eram copii, a spus Akio. Poate o să ne căsătorim totuși. Maeștrii au vrut ca ea să se culce cu el, să-l facă să stea cuminte, să-i distragă atenția, să-i facă un copil, dacă se poate.

Dacă Akio suferea, nu o arăta.

— Eu trebuia să mă prefac bănuitor și gelos, a continuat el indiferent. Dacă ar fi știut Câinele că e manipulat, poate n-ar fi umblat niciodată cu ea. Ei bine, nu a fost nevoie să mă prefac — nu mi-am dat seama că ei o să-i placă așa de mult. Nu-mi venea să cred cum era cu el, cum îl căuta zi și noapte ca o cățea în călduri... Glasul i se frânse. L-am auzit dând pe gât o cupă de vin și apoi clinchetul și gâlgâitul ploștii în timp ce-și mai turna.

— Totuși din treaba asta trebuie să iasă ceva bun, a spus Hajime, glasul lui recăpătându-și o parte din voioșie. Copilul va moșteni o combinație rară de talente.

— La fel crede maestrul Kikuta. Iar copilul va fi cu noi de la naștere. Va fi crescut cum se cuvine, fără lipsurile Câinelui.

— E o veste uimitoare, a zis Hajime. Nu-i de mirare că ești îngândurat.

— Cea mai mare parte a timpului mă gândesc cum să-l omor, a mărturisit Akio, bând din nou cu sete.

— Ți s-a poruncit să o faci? a întrebat posomorât Hajime.

— Totul depinde de ce se întâmplă în Hagi. S-ar putea spune că e ultima lui șansă.

— El știe asta? Că e pus la încercare?

— Dacă nu știe, va afla curând, a răspuns Akio. După încă o pauză lungă, a spus: Dacă familia Kikuta ar fi știut de existența lui, l-ar fi revendicat de mic și l-ar fi crescut. Dar mai întâi l-a stricat educația, iar apoi asocierea cu clanul Otori.

— Tatăl lui a murit înainte ca el să se nască. Știi cine l-a omorât?

— Au tras la sorți, a șoptit Akio. Nimeni nu știe cine l-a omorât de fapt, dar a fost un lucru hotărât de întreaga familie. Maestrul mi-a spus asta în Inuyama.

— Trist, a murmurat Hajime. Cât talent irosit!

— Așa e când se amestecă sângele, a spus Akio. E drept că uneori apar talente rare, dar par să vină însoțite de prostie. Iar singurul leac pentru prostie este moartea.

La scurt timp după aceea, s-au dus la culcare. Am rămas nemișcat, prefăcându-mă că dorm, până s-a crăpat de ziuă, mintea mea frământându-se fără rost. Eram sigur că, indiferent dacă reușeam sau dădeam greș în Hagi, Akio avea să se folosească de orice pretext ca să mă omoare acolo.

În dimineața următoare, când ne-am luat la revedere de la Hajime, acesta nu a vrut să mă privească în ochi. Glasul lui avea o

voioșie falsă, și s-a uitat după noi cu o expresie mohorâtă. Îmi închipui că se gândea că nu o să mă mai vadă.

Am călătorit trei zile, vorbind foarte puțin unul cu celălalt, până am ajuns la bariera care marca începutul pământurilor Otorilor. N-am întâmpinat nici o problemă la barieră, Akio având la el tăblițele de identificare necesare. El a luat toate deciziile în călătorie, unde să mâncăm, unde să tragem pe timpul nopții, pe care drum să o luăm. Eu m-am supus cu pasivitate. Știam că nu o să mă omoare înainte să ajungem la Hagi; avea nevoie de mine să intru în casa lui Shigeru, să străbat podeaua-privighetoare. După un timp, am început să am un fel de regret că nu eram buni prieteni care călătoreau împreună. Părea o călătorie irosită. Tânjeam după un tovarăș, cineva ca Makoto sau ca vechiul meu prieten din Hagi, Fumio, cu care să pot vorbi pe drum și căruia să-i împărtășesc gândurile mele confuze.

Odată ajunși pe teritoriul Otorilor, m-am așteptat ca peisajul să arate la fel de prosper ca atunci când l-am străbătut prima dată cu Shigeru, dar pretutindeni erau semne ale ravagiilor furtunilor și ale foametei care le-a urmat. Multe sate păreau pustii, casele erau în paragină, oameni înfometați cerșeau la marginea drumului. Am auzit frânturi de conversații, că nobilii Otori cereau acum șaizeci la sută din recolta de orez, și nu patruzeci la sută ca înainte, ca să plătească armata pe care o adunau să lupte cu Arai, și că bărbații ar fi putut foarte bine să se omoare și să-și ucidă copiii decât să moară încet de foame când venea iarna.

În altă perioadă a anului, am fi făcut această călătorie mai repede cu barca, însă vânturile puternice ale iernii biciuiau deja coasta, împingând valurile cenușii și înspumate pe țărmul negru. Bărcile pescarilor erau legate la adăpost, sau trase sus pe prundiș, iar familiile trăiau în ele până la primăvară. Pe timpul iernii, familiile de pescari făceau focuri ca să scoată sare din apa de mare. De câteva ori, ne-am oprit să ne încălzim și să mâncăm cu ei, Akio dându-le în schimb

câteva monede mărunte. Mâncarea era sărăcăcioasă: pește sărat, supă de alge și crustacee mici.

Un bărbat s-a rugat de noi să o cumpărăm pe fiica lui, să o luăm cu noi la Hagi, s-o folosim noi sau s-o vindem unui bordel. Fetei nu-i dădeai mai mult de treisprezece ani, abia dacă intrase în rândul femeilor. Nu era drăguță, dar încă-i mai țin minte fața, ochii speriați și rugători, lacrimile, expresia de ușurare când Akio a refuzat politicos, disperarea tatălui când a plecat.

În acea noapte, Akio s-a plâns de frig, regretându-și decizia.

— Mi-ar fi ținut de cald, a spus el de mai multe ori.

M-am gândit la ea cum dormea lângă mama ei, trebuind să aleagă între a muri de foame și sclavie, pur și simplu. M-am gândit la familia lui Furoda, izgonită din casa ei dărăpănată, dar confortabilă, la bărbatul pe care îl omorâsem pe ogorul lui secret, și la satul care avea să piară din cauza mea.

Lucrurile acestea nu supărau pe nimeni, așa era lumea făcută, dar pe mine mă obsedau. Și, bineînțeles, ca în fiecare noapte, analizam gândurile care zăcuseră toată ziua în mine.

Yuki purta în pântec copilul meu. Acesta urma să fie crescut de Trib. Probabil că nu aveam să-l văd niciodată.

Familia Kikuta îl omorâse pe tata, fiindcă încălcase regulile Tribului, și n-ar fi șovăit să mă ucidă și pe mine.

N-am luat nici o hotărâre și n-am ajuns la nici o concluzie. Am stat pur și simplu treaz, ore în șir, ținându-mi gândurile în palmă, ca pe niște pietricele negre, și uitându-mă la ele.

În jurul orașului Hagi, munții ajungeau până la mare, și am fost nevoiți să cotim spre uscat și să urcăm pieptiș înainte de a străbate ultima trecătoare și a începe să coborâm spre cetate.

Inima îmi era plină de emoție, deși nu am spus și n-am trădat nimic. Orașul era tolănit ca întotdeauna în leagănul golfului, înconjurat

de râurile lui gemene și de mare. Era în ziua solstițiului de iarnă, pe la sfârșitul după-amiezii, și un soare palid se lupta să iasă dintre norii plumburii. Copacii erau golași, frunzele căzute alcătuiau un covor gros. Fumul de la arderea ultimelor miriști de orez răspândea o ceață albastră care atârna deasupra râurilor, la nivelul podului de piatră.

Se făceau deja pregătiri pentru Sărbătoarea de Anul Nou: peste tot atârnau frânghii sacre din paie, iar lângă uși fuseseră plasați pini; sanctuarele se umpleau de vizitatori. Râul era umflat din cauza fluxului care tocmai trecuse și se retrăgea. Îmi cânta cântecul lui sălbatic, iar sub apele sale învolburate mi s-a părut că aud glasul pietrarului, zidit în creația lui, angajat la nesfârșit în conversația sa cu râul. La apropierea noastră, un bâtlan s-a înălțat din umbră.

Când am trecut podul, am recitit inscripția pe care mi-o citise Shigeru: *Clanul Otori le urează bun venit celor drepți și loiali. Cei nedrepți și cei neloiali să se păzească!*

Nedrept și neloial. Eu eram și una, și alta. Neloial față de Shigeru, care îmi încredințase pământurile lui, și nedrept precum cei din Trib, nedrept și nemilos.

Am străbătut străzile cu capul în jos și ochii plecați, schimbându-mi trăsăturile cum mă învățase Kenji. Nu credeam că m-ar fi recunoscut cineva. Mai crescusem puțin, iar în ultimele luni devenisem mai suplu și mai musculos. Eram tuns scurt și îmbrăcat ca un meșteșugar. Limbajul corpului meu, vorba, mersul — nimic la mine nu mai era ca în zilele în care mergeam pe străzile acestea, ca tânăr nobil din clanul Otori.

Ne-am dus la o fabrică de vin de la marginea orașului. Trecusem de zeci de ori pe lângă ea odinioară, neștiind nimic despre adevărata menire. *Dar,* m-am gândit, *Shigeru ar fi știut.* Mă încânta ideea că el fusese la curent cu activitățile Tribului, că știuse lucruri care lor le erau necunoscute, că știuse de existența mea.

În casă se făceau de zor pregătiri pentru munca de iarnă. Se adunau cantități uriașe de lemn pentru încălzirea cazanelor, iar în aer se simțea mirosul puternic de orez care fermenta. Am fost întâmpinat de un bărbat măruntel, zăpăcit, care semăna cu Kenji. Făcea parte din familia Muto; numele lui de botez era Yuzuru. Nu se aștepta la oaspeți în perioada asta a anului, iar prezența mea și ceea ce i-am spus noi despre misiunea noastră l-au speriat. Ne-a dus în grabă în altă încăpere ascunsă.

— Sunt vremuri cumplite, a zis el. E sigur că Otorii se pregătesc de război cu Arai în primăvară. Numai iarna ne mai apără acum.

— Ai auzit de campania dusă de Arai împotriva Tribului?

— Toată lumea vorbește despre ea, a răspuns Yuzuru. De-asta ni s-a spus că trebuie să-i sprijinim cât putem pe Otori împotriva lui. Mi-a aruncat o privire și i-a spus cu ciudă lui Akio: Lucrurile mergeau mult mai bine sub conducerea lui Iida. Și, de bună seamă, e o mare greșeală că l-ai adus aici. Dacă îl recunoaște cineva...

— Mâine vom fi plecați, a răspuns Akio. Trebuie doar să ia ceva din fosta lui casă.

— Din casa seniorului Shigeru? E o nebunie. O să fie prins.

— Nu cred. E foarte talentat.

Mi s-a părut că în spatele complimentului deslușesc batjocura, și am luat-o ca pe încă un indiciu că avea de gând să mă omoare.

Yuzuru și-a răsfrânt buza de jos.

— Chiar și maimuțele cad din copaci. Ce poate să fie atât de important?

— Credem că s-ar putea ca Otori să fi ținut evidența afacerilor Tribului.

— Shigeru? Fermierul? Imposibil!

Privirea lui Akio s-a înăsprit.

— De ce crezi asta?

— Toată lumea știe... ei bine, Shigeru a fost un om bun. Toată lumea îl iubea. Moartea lui a fost o tragedie cumplită. Dar a murit din cauză că era... Yuzuru clipi des, cu furie, și se uită la mine a scuză. Era prea încrezător. Inocent, aproape. N-a fost niciodată conspirator. Nu știa nimic despre Trib.

— Avem motive să credem contrariul, a spus Akio. Până în zorii zilei o să știm cine are dreptate.

— Vă duceți acolo la noapte?

— Trebuie să fim înapoi în Matsue înainte să vină zăpezile.

— Anul ăsta o să vină devreme. Posibil înainte de sfârșitul anului. Yuzuru părea ușurat să vorbească despre ceva atât de lumesc precum vremea. Toate semnele anunță o iarnă lungă și grea. Iar dacă primăvara o să aducă război, aș vrea nici să nu mai vină.

În camera mică și întunecoasă, a treia în care eram ascuns, se făcea deja ger. Yuzuru personal ne-a adus mâncare, ceai, care era deja rece când l-am băut, și vin. Akio a băut vinul, eu însă nu, considerând că trebuie să-mi păstrez simțurile ascuțite. Am stat fără să vorbim, în timp ce se făcea noapte.

În jurul nostru se lăsa liniștea, deși mirosul din fabrică nu slăbea. Ascultam zgomotele orașului, fiecare fiindu-mi atât de cunoscut încât simțeam că aș fi putut să spun cu precizie strada, casa din care venea. Lucrul ăsta m-a liniștit și nu m-am mai simțit atât de deprimat. Clopotul celui mai apropiat templu, Daishoin, a sunat pentru rugăciunile de seară. Parcă vedeam aievea clădirea bătută de vânturi și ploi, întunecimea de un verde intens a crângului, felinarele de piatră care marcau mormintele nobililor Otori și ale însoțitorilor lor. Am căzut într-un fel de visare cu ochii deschiși, în care mă plimbam printre ele.

Apoi Shigeru a venit iar la mine, parcă dintr-o ceață albă, șiroind de apă și sânge, cu ochii arzând de supărare, care îmi transmiteau un mesaj clar. M-am trezit brusc, dârdâind de frig.

Akio a spus:

— Bea puțin vin, o să te calmeze.

Am clătinat din cap, m-am ridicat și am făcut exercițiile de încălzire folosite de Trib până mi-a trecut frigul. Pe urmă m-am așezat și am meditat, încercând să rețin căldura, concentrându-mă asupra sarcinii din acea noapte, adunându-mi toate puterile, acum știind cum să fac în mod voit ce făcusem cândva din instinct.

Clopotul de la Daishoin a bătut miezul nopții.

L-am auzit pe Yuzuru apropiindu-se și ușa deschizându-se. Ne-a făcut semn să-l urmăm și ne-a condus prin casă până la porțile exterioare. Aici a alertat paznicii și am trecut peste zid. Un câine a lătrat scurt, dar a fost amuțit cu o lovitură.

Era întuneric beznă, aerul ca gheața, și un vânt rece și umed bătea dinspre mare. Într-o astfel de noapte urâtă, nu era nimeni pe străzi. Am mers în liniște până la malul apei și am luat-o spre sud-est, către locul în care se uneau râurile. Stăvilarul de pește pe care îl trecusem de atâtea ori ca să ajung pe partea cealaltă era peste nivelul apei. Dincolo de el, se afla casa lui Shigeru. Pe malul apropiat erau legate niște bărci. Pe vremuri treceam râul cu ele către pământurile lui de pe partea cealaltă, către lanurile de orez și fermele unde încerca să mă învețe agricultură, vorbindu-mi despre irigații, recolte și subarboret. Tot bărcile aduseseră lemnul pentru casa de ceai și podeaua-privighetoare, afundate mult în apă, sub greutatea scândurilor cu miros dulce, proaspăt tăiate din pădurile de dincolo de ferme. În noaptea asta era atât de întuneric încât nici nu se distingeau coastele munților împăduriți.

Ne-am ghemuit la marginea drumului îngust și ne-am uitat la casă. Nu se vedeau lumini, doar licărirea slabă a unui mangal din camera de gardă de la poartă. Auzeam bărbații și câinii respirând adânc în somn. Mi-a trecut prin minte că n-ar fi dormit așa dacă trăia Shigeru. Eram supărat pentru el, dar și mai mult pe mine.

Akio a șoptit:

— Știi ce trebuie să faci?

Am încuviințat din cap.

— Atunci, du-te.

Nu ne-am făcut alte planuri. M-a trimis pur și simplu, de parcă aș fi fost un șoim sau un câine de vânătoare. Bănuiam care era planul lui: când mă întorceam cu evidențele, avea să le ia și apoi să raporteze că, din nefericire, eu fusesem ucis de străji, iar cadavrul meu aruncat în râu.

Am trecut strada, m-am făcut invizibil, am sărit peste zid și mi-am dat drumul în grădină. Imediat m-a învăluit cântecul înăbușit al casei: oftatul vântului în copaci, murmurul pârâului, pleoscăitul cascadei, tălăzuirea râului odată cu venirea fluxului. De ce mă întorceam aici noaptea, ca un hoț? Aproape inconștient, mi-am schimbat trăsăturile, mi-am reluat înfățișarea de Otori.

Podeaua-privighetoare se întindea de jur împrejurul casei, dar pentru mine nu era o amenințare. Încă am mai putut, chiar și pe întuneric, să o străbat fără a o face să cânte. Ajuns în partea cealaltă, m-am cățărat pe zid până la fereastra camerei de sus — la fel cum făcuse în urmă cu un an Shintaro, asasinul trimis de Trib. Sus am ascultat. Camera părea goală.

Obloanele erau trase ca să pătrundă aerul rece al nopții, însă nu erau zăvorâte, și a fost ușor să le împing în lături suficient cât să mă strecor printre ele. Înăuntru era doar puțin mai cald și chiar mai întuneric. În cameră domnea mirosul de mucegai și acru, de parcă era închisă de mult timp, de parcă nu mai era locuită decât de stafii.

Îi auzeam pe cei din casă respirând și recunoșteam somnul fiecăruia. Dar nu puteam să-mi dau seama unde se afla cel pe care trebuia să-l găsesc: Ichiro. Am coborât scara îngustă, cunoscându-i scârțâiturile ca pe propriile-mi mâini. Odată ajuns jos, mi-am dat seama că în casă nu era întuneric deplin cum păruse din stradă. În camera

cea mai îndepărtată, cea preferată de Ichiro, ardea o lampă. M-am dus în liniște către ea. Paravanul de hârtie era tras, dar lampa arunca pe el umbra bătrânului. Am deschis ușa.

A ridicat capul și s-a uitat la mine fără uimire. A zâmbit cu tristețe și a făcut un semn ușor cu mâna.

— Cu ce pot să te ajut? Știi că aș face orice să-ți aduc pacea, dar sunt bătrân. Am folosit mai mult pana decât sabia.

— Învățătorule, am șoptit. Sunt eu, Takeo.

Am intrat în încăpere, am închis ușa după mine și am căzut în genunchi dinaintea lui.

S-a cutremurat de parcă ar fi dormit și tocmai se trezise, sau ar fi fost în lumea morților și era rechemat de cei vii. M-a apucat de umeri și m-a tras spre el, la lumina lămpii.

— Takeo? Ești chiar tu? Și-a trecut mâinile pe capul meu, pe membrele mele, ca și cum i-ar fi fost teamă că sunt o nălucă, iar lacrimile îi curgeau pe obraz. Pe urmă m-a îmbrățișat, punându-mi capul pe umărul lui, de parcă aș fi fost fiul de mult pierdut. Îi simțeam pieptul slab ridicându-se și coborând.

S-a tras puțin înapoi și s-a uitat la fața mea.

— Credeam că ești Shigeru. De multe ori mă vizitează noaptea. Stă acolo în prag. Știu ce vrea, dar ce pot să fac? Și-a șters lacrimile cu mâneca. Ai ajuns să semeni cu el. Foarte ciudat. Unde ai fost în tot acest timp? Ne gândeam că trebuie să fi fost și tu omorât, doar că din când în când cineva vine aici și te caută, așa că am presupus că ești totuși în viață.

— Am fost ascuns de Trib, am răspuns, întrebându-mă cât știa despre trecutul meu. Mai întâi în Yamagata, iar în ultimele două luni în Matsue. Am făcut o înțelegere cu ei. M-au răpit în Inuyama, dar mi-au dat drumul să mă duc la castel și să-l iau de acolo pe seniorul Shigeru. În schimb, am acceptat să intru în slujba lor. Poate nu știi că sunt legat de ei prin sânge.

— Ei bine, îmi închipuisem asta, a spus Ichiro. Altfel de ce ar fi apărut aici Muto Kenji? Mi-a luat mâna și a strâns-o cu emoție. Toată lumea știe cum l-ai salvat pe Shigeru și l-ai ucis pe Iida ca răzbunare. Nu mă feresc să-ți spun că mereu am fost de părere că face o mare greșeală adoptându-te, dar mi-ai amuțit toate presimțirile rele și ți-ai plătit toate datoriile față de el în noaptea aceea.

— Nu chiar toate. Nobilii Otori l-au trădat lui Iida și au rămas nepedepsiți.

— De asta ai venit? Asta i-ar aduce odihnă spiritului său.

— Nu, am fost trimis de Trib. Ei cred că seniorul Shigeru ținea evidențe despre ei și vor să le recupereze.

Ichiro a zâmbit răutăcios.

— Ținea evidența multor lucruri. În fiecare noapte mă uit pe ele. Nobilii Otori afirmă că adopția ta nu a fost legală și că oricum ești probabil mort, prin urmare Shigeru nu are moștenitori și pământurile lui trebuie să-i revină castelului. Căutam mai multe dovezi, astfel încât să poți păstra ce e al tău. Glasul i-a devenit mai puternic și mai stăruitor. Trebuie să vii înapoi, Takeo. Jumătate din clan te va susține pentru ce ai făcut în Inuyama. Mulți bănuiesc că unchii lui Shigeru i-au pus la cale moartea și sunt revoltați. Întoarce-te și du-ți la capăt răzbunarea!

Prezența lui Shigeru era peste tot în jur. Mă așteptam ca în orice clipă să intre în cameră cu pasul lui vioi, cu zâmbetul sincer și ochii întunecați, care priveau atât de deschis și totuși ascundeau atât de multe.

— Simt că trebuie să-mi împlinesc răzbunarea, am spus încet. N-o să am liniște până n-o fac. Dar Tribul va încerca sigur să mă omoare dacă îi părăsesc acum — nu doar va încerca, nu se va lăsa până nu va fi reușit.

Ichiro a tras adânc aer în piept.

— Nu cred că te-am judecat greșit, a spus el. Dacă am făcut-o, ai venit oricum pregătit să mă omori. Sunt bătrân, sunt gata să plec. Dar mi-ar plăcea să văd terminată munca lui Shigeru. E adevărat, ținea evidențe despre Trib. Era încredințat că nimeni nu poate să aducă pacea în Țara de Mijloc cât timp Tribul e atât de puternic, așa că s-a dedicat aflării a tot ce putea despre ei și a așternut totul în scris. A avut grijă ca nimeni să nu știe ce conțin însemnările lui, nici chiar eu. A fost extrem de secretos, mult mai mult decât ar fi crezut cineva. A trebuit să fie: timp de zece ani atât Iida, cât și unchii lui au încercat să scape de el.

— Poți să mi le dai?

— Nu le voi da Tribului, a răspuns el. Lampa a pâlpâit, dând brusc feței lui o expresie vicleană pe care nu o mai văzusem. Trebuie să mai aduc ulei, altfel vom rămâne pe întuneric. Lasă-mă să o trezesc pe Chiyo.

— Mai bine nu, am spus, deși tare mi-ar fi plăcut să o văd pe bătrâna care ținea casa și mă tratase ca pe un fiu. Nu pot să mai stau.

— Ai venit singur?

Am clătinat din cap.

— Kikuta Akio mă așteaptă afară.

— E periculos?

— E aproape sigur că va încerca să mă omoare. Mai ales dacă mă întorc la el cu mâna goală.

M-a întrebat ce oră era, ce făcea Akio. Cântecul de iarnă al casei mă înconjura. Nu-mi venea să o părăsesc. Se părea că nu prea mai aveam de ales. Ichiro n-ar fi predat niciodată Tribului însemnările; eu n-aș fi fost niciodată în stare să-l omor ca să le obțin. Am scos cuțitul din cingătoare, i-am simțit în mână greutatea familiară.

— Acum ar trebui să-mi iau viața.

— Mă rog, ar fi o rezolvare, a spus Ichiro și a pufnit dispre-țuitor. Dar nu una foarte satisfăcătoare. Atunci m-ar vizita noaptea două stafii neliniștite. Iar asasinii lui Shigeru ar rămâne nepedepsiți.

Lampa a sfârâit. Ichiro s-a ridicat.

— Am să mai aduc ulei, a mormăit el.

L-am auzit târându-și pașii prin casă și m-am gândit la Shigeru. Câte nopți a stat până târziu chiar în camera asta? În jurul meu erau cutii de pergamente. În timp ce mă uitam absent la ele, mi-am amintit brusc, foarte clar, de cufărul de lemn pe care îl cărasem pe coastă în sus, ca dar pentru stareț, în ziua în care vizitaserăm templul, ca să vedem picturile Sesshū. Mi s-a părut că-l văd pe Shigeru zâmbindu-mi.

Ichiro s-a întors, a turnat ulei în lampă și a zis:

— Oricum, însemnările nu sunt aici.

— Știu, am spus. Sunt la Terayama.

Ichiro a rânjit.

— Dacă vrei să-mi asculți sfatul, deși în trecut n-ai ținut niciodată seama de el, du-te acolo. Du-te acum, în noaptea asta. Am să-ți dau eu bani de călătorie. Te vor ascunde pe timpul iernii. Iar de acolo poți să-ți pui la cale răzbunarea pe nobilii Otori. Asta vrea Shigeru.

— Asta vreau și eu. Dar am făcut o înțelegere cu maestrul Kikuta. Acum sunt legat de Trib prin cuvântul meu.

— Cred că mai întâi le-ai jurat credință Otorilor, a spus Ichiro. Nu ți-a salvat Shigeru viața înainte ca Tribul să fi auzit măcar de tine?

Am dat din cap.

— Și ai spus că Akio vrea să te omoare? Au încălcat deja legământul cu tine. Poți să treci pe lângă el? Unde este?

— L-am lăsat afară, în drum. Acum ar putea fi oriunde.

— Ei bine, poți să-l auzi tu primul, nu-i așa? Și ce zici de festele alea pe care mi le jucai? Mereu făceai altceva când eu credeam că studiezi.

— Învățătorule, am început eu.

Aveam de gând să-mi cer scuze, dar mi-a făcut semn să tac.

— Îți iert totul, a spus. Nu învățătura mea ți-a îngăduit să-l scoți pe Shigeru din Inuyama.

A ieșit iar din cameră și s-a întors cu un mic șirag de monede și câteva turte de orez învelite în alge. Nu aveam în ce să le pun și, oricum, trebuia să am ambele mâini libere. Am legat banii în pânza din jurul șoldurilor, pe care o purtam sub haine, și am băgat în cingătoare turtele de orez.

— Știi drumul? a întrebat el, începând să se agite așa cum făcea în trecut când era vorba de o vizită la sanctuar sau de altă ieșire.

— Cred că da.

— Am să-ți dau o scrisoare ca să treci de barieră. Ești servitor în casa asta — așa și arăți — și faci aranjamente pentru vizita mea de anul viitor la templu. Ne vom întâlni în Terayama când se topește zăpada. Să mă aștepți acolo. Shigeru era aliat cu Arai. Nu știu cum stau lucrurile între voi, însă ar trebui să cauți protecția lui Arai. Îți va fi recunoscător pentru orice informație pe care ar putea s-o folosească împotriva Tribului.

A luat pensula și a scris repede.

— Mai știi să scrii? a întrebat, fără să ridice privirea.

— Nu foarte bine.

— O să ai timp toată iarna să exersezi. A pecetluit scrisoarea și s-a ridicat. Apropo, ce s-a întâmplat cu Yato?

— A ajuns în mâinile mele. Îmi este păstrată în Terayama.

— E timpul să te întorci după ea. A zâmbit iar și a bombănit: Chiyo o să mă omoare că n-am trezit-o.

Am strecurat scrisoarea în haine și ne-am îmbrățișat.

— O soartă ciudată te leagă de casa asta, a spus el. Cred că e o legătură de care nu poți să scapi.

Glasul i s-a frânt și am văzut că era iar gata să plângă.

— Știu, am șoptit. Voi face tot ce propui.

Știam că nu puteam să renunț la casa aceea și la moștenire. Erau ale mele. Aveam să le revendic. Tot ce spunea Ichiro avea logică. Trebuia să scap de Trib. Însemnările lui Shigeru aveau să mă apere de ei și să-mi dea putere să închei un târg cu Arai. Măcar de-aș fi reușit să ajung la Terayama...

CAPITOLUL ȘAPTE

Am părăsit casa la fel cum venisem, ieșind pe fereastra de sus, coborând pe zid și străbătând podeaua-privighetoare. Dormea sub picioarele mele, dar am jurat că data viitoare când am să merg pe ea am s-o fac să cânte. N-am escaladat zidul din spate ca să ajung în stradă. În schimb, am străbătut în fugă, fără zgomot, grădina, m-am făcut invizibil și, agățându-mă ca un păianjen de pietre, am trecut prin deschizătura prin care pârâul se vărsa în râu. M-am aruncat în cea mai apropiată barcă, am dezlegat-o, am luat vâsla care era la pupă, și m-am desprins de mal.

Barca a gemut sub greutatea mea și curentul a lovit mai puternic în ea. Spre groaza mea, cerul se înseninase. Era mult mai frig, iar noaptea mai luminoasă datorită lunii în al treilea pătrar. Am auzit zdupăit de picioare pe mal, mi-am trimis înapoi imaginea la zid și m-am ghemuit în barcă. Dar Akio nu s-a lăsat înșelat de al doilea meu sine. A sărit pe lângă zid, de parcă ar fi zburat. M-am făcut din nou invizibil, cu toate că știam că era probabil zadarnic, și m-am aruncat repede în altă barcă aflată lângă zidul de la marginea râului. M-am chinuit să-i dezleg funia și am îndepărtat-o de zid cu vâsla.

L-am văzut pe Akio aterizând și ținându-și echilibrul să nu cadă din cauza legănatului bărcii; apoi a sărit și a zburat iar, în timp ce eu m-am divizat, mi-am lăsat al doilea sine în barcă și m-am năpustit în cealaltă. Am simțit aerul vibrând când am trecut unul pe lângă celălalt. Controlându-mi căderea, m-am aruncat în prima barcă, am luat vâsla și am început să vâslesc mai repede decât o făcusem în viața mea. Al doilea meu sine s-a stins când Akio l-a apucat, și l-am văzut pregătindu-se să sară iar. Nu aveam scăpare decât dacă intram în râu. Am scos cuțitul și, când Akio a aterizat, l-am repezit în el cu o mână. S-a mișcat cu viteza lui obișnuită și a evitat cu ușurință lovitura. Anticipasem mișcarea lui și l-am izbit în cap cu vâsla. A căzut, năuc preț de o clipă, în timp ce eu, pierzându-mi echilibrul din cauza legănării violente a bărcii, era cât pe ce să mă prăbușesc în apă. Am dat drumul vâslei și m-am agățat de marginea de lemn. Nu voiam să intru în apa rece ca gheața decât dacă îl luam și pe el cu mine și-l înecam. În timp ce mă strecuram spre cealaltă parte a bărcii, Akio și-a revenit. A sărit în sus și s-a năpustit asupra mea. Am căzut amândoi și m-a apucat de beregată.

Eram tot invizibil, dar neajutorat, țintuit sub el ca un crap pe lespedea bucătarului. Am simțit că mi se întunecă vederea; apoi el și-a slăbit puțin strânsoarea.

— Trădătorule! a spus. Kenji ne-a avertizat că până la urmă ai să te întorci la familia Otori. Mă bucur că ai făcut-o, fiindcă ți-am dorit moartea de când ne-am întâlnit prima dată. Acum ai să plătești pentru insolența ta față de familia Kikuta, pentru mâna mea. Și pentru Yuki.

— Omoară-mă, așa cum ai tăi l-au omorât pe tata, am spus. Nu veți scăpa niciodată de stafiile noastre. Veți fi blestemați și bântuiți până în ziua în care veți muri. V-ați ucis propria rudă.

Barca s-a mișcat sub noi, dusă de curent. Dacă Akio și-ar fi folosit atunci mâinile sau cuțitul, n-aș mai fi depănat această poveste. Dar nu a rezistat să mă batjocorească pentru ultima oară.

— Copilul tău va fi al meu. Am să-l cresc așa cum se cuvine să fie crescut un Kikuta adevărat. M-a zgâlțâit cu violență. Arată-mi fața! a spus el disprețuitor. Vreau să-ți văd expresia când îți spun că am să-l învăț să-ți urască amintirea. Vreau să te văd cum mori.

S-a aplecat mai mult, căutându-mi fața. Barca a fost purtată de curent în raza lunii. Când i-am zărit strălucirea, am redevenit vizibil și l-am privit drept în ochi. Am văzut ce căutam: gelozia plină de ură care îi întuneca judecata și-i slăbea puterile.

Și-a dat seama într-o fracțiune de secundă și a încercat să-și întoarcă rapid privirea, dar lovitura de vâslă trebuie să-i fi încetinit obișnuitele reflexe rapide și a fost prea târziu. Era deja amețit de somnul ce se instala iute, indus de cei din neamul Kikuta. S-a prăbușit într-o parte, pleoapele lui mișcându-se spasmodic în timp ce se lupta cu somnul. Barca s-a legănat și s-a înclinat. Akio a căzut în râu cu capul în jos, împins de propria-i greutate.

Barca a plutit mai departe, mai repede acum, purtată de curentul care se umfla. Am văzut corpul ieșind la suprafață pe dâra lăsată de lună pe apă. Nu aveam de gând să mă întorc și să-i curm zilele. Speram să se înece sau să moară de frig, dar am lăsat asta în seama sorții. Am luat vâsla și am îndreptat barca spre malul mai îndepărtat.

Când am ajuns acolo, dârdâiam de frig. Primii cocoși cântau și luna strălucea jos pe cer. Iarba de pe mal era țeapănă de ger, iar pietrele și rămurelele sclipeau acoperite de promoroaca albă. Am deranjat un bâtlan care dormea, și m-am întrebat dacă era cel care venise să pescuiască în grădina lui Shigeru. Și-a luat zborul de pe crengile de sus ale salciei cu obișnuita bătaie din aripi.

Eram epuizat, însă mult prea agitat ca să mă gândesc la somn și, oricum, trebuia să mă mișc încontinuu ca să mă încălzesc. M-am căznit să merg repede, urmând drumul îngust de munte către sud-est. Luna strălucea și știam cărarea. Când s-a crăpat de ziuă, mă aflam deasupra primei trecători și coboram spre un sat mic. Toată lumea

dormea în afară de o bătrână care sufla în tăciunii din vatră și care, în schimbul unei monede, mi-a încălzit puțină supă. M-am plâns ei de maestrul meu bătrân și senil care m-a trimis în munți, după potcoave de cai morți, la templul îndepărtat. Iarna avea să-i vină de hac, fără doar și poate, iar eu aveam să rămân împotmolit acolo.

Bătrâna a râs pe înfundate și a spus:

— Atunci va trebui să te faci călugăr.

— Nici vorbă. Îmi plac prea mult femeile.

Asta i-a plăcut și mi-a suplimentat micul dejun cu câteva prune proaspăt murate. Când a văzut șiragul meu de monede, s-a oferit să-mi dea găzduire, precum și mâncare. După ce am mâncat, mi s-a făcut somn și tare m-aș fi culcat, însă îmi era prea frică să nu fiu recunoscut, și regretam deja că vorbisem cu ea chiar și atât. L-oi fi lăsat eu pe Akio în râu, însă știam că râurile își abandonează victimele, atât pe cele vii, cât și pe cele moarte, și mă temeam că mă caută. Nu eram mândru de dezertarea mea din Trib după ce jurasem să mă supun lor, și în lumina rece a dimineții începeam să-mi dau seama cum avea să fie restul vieții mele. Alesesem să mă întorc la clanul Otori, dar de acum aveam să trăiesc veșnic cu spaima că voi fi asasinat. O întreagă organizație secretă avea să fie pe urmele mele ca să mă pedepsească pentru lipsa mea de loialitate. Ca să scap din plasa lor, trebuia să mă mișc mai repede decât oricare dintre mesagerii lor. Și trebuia să ajung la Terayama înainte de a începe să ningă.

În după-amiaza celei de-a doua zile, când am ajuns la Tsuwano, cerul devenise plumburiu. Toate gândurile mele erau la întâlnirea mea cu Kaede acolo și la ședințele de antrenament cu sabia, când mă îndrăgostisem de ea. Oare numele ei intrase deja în catastifele morților? Trebuia de acum să aprind lumânări pentru ea în fiecare an, de Sărbătoarea Morților, până când muream? Aveam să fim alături pe lumea cealaltă, sau eram condamnați să nu ne mai întâlnim niciodată nici în viață, nici în moarte? Durerea și rușinea mă rodeau. Ea îmi

spusese: *Mă simt în siguranță numai cu tine*, iar eu o abandonasem. Dacă soarta ar fi fost bună cu mine și mi-ar fi redat-o, nu i-aș mai fi dat drumul niciodată.

Regretam amarnic hotărârea mea de a merge cu Tribul, și am examinat de multe ori motivele care mă împinseseră să fac această alegere. Unul era că făcusem o înțelegere cu ei și viața mea le aparținea. Însă dincolo de asta, dădeam vina pe propria-mi vanitate. Voisem să cunosc și să dezvolt acea latură a caracterului meu care provenea de la tatăl meu, de la familia Kikuta, de la Trib: misterioasa moștenire ce mi-a dăruit aptitudinile de care eram mândru. Răspunsesem cu nerăbdare și de bunăvoie la seducția celor din Trib, la amestecul de lingușeală, înțelegere și brutalitate pe care îl folosiseră ca să mă manipuleze. Mă întrebam ce șansă mai aveam să scap de ei.

Gândurile mele se roteau întruna. Mergeam cuprins de un fel de năuceală. Dormisem puțin la amiază, într-o scobitură de la marginea drumului, dar frigul mă trezise. Singura cale de a nu îngheța era să merg fără oprire. Am ocolit orașul, coborând prin trecătoare, și am luat-o iar pe drumul de lângă râu. Apele se retrăseseră în matcă, nu mai erau umflate ca pe vremea furtunilor care ne reținuseră în Tsuwano, iar malurile fuseseră reparate, însă podul de aici, unul de lemn, era încă în ruină. Am plătit un barcagiu să mă treacă râul. Nimeni nu mai călătorea atât de târziu; eu eram ultimul lui client. Am simțit că mă cercetează curios, dar nu mi-a vorbit. Nu îl recunoșteam ca făcând parte din Trib, însă mă neliniștea. M-a lăsat pe partea cealaltă și m-am îndepărtat repede. Când am cotit pe drum, încă se mai uita după mine. Am făcut o mișcare cu capul, dar nu mi-a răspuns.

Era mai frig ca niciodată, iar aerul rece și umed. Regretam deja că nu găsisem adăpost pentru la noapte. Dacă mă prindea un viscol înainte de a ajunge în orașul următor, nu prea aveam șanse de supraviețuire. Până la Yamagata mai erau câteva zile de mers. La granița fiefului era un punct de poștă, dar, în ciuda scrisorii lui Ichiro

și a deghizării mele în servitor, nu voiam să-mi petrec noaptea acolo — prea mulți oameni curioși, prea multe străji. Nu știam ce să fac, așa că am mers mai departe.

S-a făcut noapte. Chiar și cu ochii mei antrenați de Trib vedeam cu greu drumul. De două ori m-am abătut de la el și a trebuit să fac cale întoarsă. O dată am dat peste o groapă sau un șanț cu apă și m-am udat până la genunchi. Vântul urla și sunete ciudate veneau din pădure, aducându-mi aminte de legendele cu monștri și spiriduși, și dându-mi senzația că în urma mea merg morții.

La vremea când cerul a început să pălească la răsărit, eram înghețat până în măduva oaselor și nu-mi puteam stăpâni dârdâitul. Mă bucuram să văd zorile, dar ele nu mă scăpau de frigul cumplit. Pentru prima dată, mi s-a furișat în minte gândul că, dacă granița fiefului era păzită de oamenii lui Arai, aveam să mă predau lor. Ei aveau să mă ducă la el, dar mai întâi sigur îmi dădeau să beau ceva fierbinte. Mă puneau să stau înăuntru, lângă foc, și-mi făceau ceai. Gândul la acel ceai a devenit o obsesie. Simțeam pe față aburii fierbinți, căldura bolului din mâinile mele. Eram atât de obsedat de ceai încât n-am băgat de seamă că mergea cineva în spatele meu.

Mi-am dat brusc seama că în urma mea era cineva. M-am întors, uimit că nu auzisem pași pe drum și nici măcar respirația. Eram uluit, chiar speriat că-mi pierdusem auzul. Era ca și cum acest călător căzuse din cer sau mersese deasupra pământului, așa cum fac morții. Pe urmă mi-am zis că fie oboseala îmi tulburase mintea, fie vedeam într-adevăr o stafie, căci omul care mergea chiar în spatele meu era proscrisul, Jo-An, despre care credeam că murise în Yamagata, schingiuit de oamenii lui Arai.

Șocul a fost atât de mare încât am crezut că o să leșin. Sângele mi s-a urcat la cap, făcându-mă să mă clatin. Jo-An m-a prins în timp ce cădeam, mâinile lui părând foarte reale, puternice și solide, mirosind a tăbăcărie. Pământul și cerul s-au învârtit în jurul meu, și

puncte negre mi-au întunecat vederea. M-a lăsat jos pe pământ și mi-a împins capul între genunchi. Ceva îmi bubuia în urechi, asurzindu-mă. Am stat ghemuit așa, cu capul ținut de mâinile lui, până când bubuitul a slăbit și vederea mi s-a limpezit. M-am uitat la pământ. Iarba era acoperită cu promoroacă, și între pietre erau floricele de gheață. Vântul urla prin cedri. În afară de el, singurul zgomot care se auzea era clănțănitul dinților mei.

Jo-An a vorbit. Nu încăpea îndoială — era glasul lui.

— Iertați-mă, stăpâne. V-am speriat. N-am vrut.

— Mi s-a spus că ai murit. Nu știam dacă ești o făptură vie sau o stafie.

— Ei bine, oi fi fost mort un timp, a șoptit el. Oamenii lui Arai așa au crezut și mi-au aruncat trupul în mlaștină. Dar Zeul Secret a avut alte planuri cu mine și m-a trimis înapoi pe lumea asta. Lucrarea mea aici încă nu e isprăvită.

Am ridicat cu grijă capul și m-am uitat la el. Avea o cicatrice recentă, nu de mult vindecată, de la nas până la ureche, și-i lipseau mai mulți dinți. L-am apucat de încheietură și i-am întors mâna ca s-o văd. Unghiile dispăruseră, degetele erau zdrobite și răsucite.

— Eu ar trebui să-ți cer iertare, am spus îngrozit.

— Nimic din ce ni se întâmplă nu e fără voia lui Dumnezeu, a răspuns el.

M-am întrebat de ce voia oricărui zeu trebuie să includă tortura, dar lui Jo-An nu i-am spus asta. În schimb, m-am interesat:

— Cum m-ai găsit?

— A venit la mine barcagiul și mi-a spus că a trecut râul pe cineva care i s-a părut că sunteți dumneavoastră. Așteptam vești despre dumneavoastră. Știam că o să vă întoarceți. A luat bocceaua pe care o pusese la marginea drumului și a început să o dezlege. La urma urmelor, profeția trebuie să se împlinească.

— Care profeție?

Mi-am adus aminte că soția lui Kenji îl numise nebunul.

Nu mi-a răspuns. A scos două turte mici de mei, s-a rugat deasupra lor și mi-a dat una.

— Întotdeauna îmi dai de mâncare, am spus. Nu cred că pot să mănânc.

— Atunci, beți, a zis Jo-An și mi-a întins o ploscă mare de bambus.

Nici să beau nu mă simțeam în stare, dar m-am gândit că poate o să mă încălzească. De îndată ce licoarea mi-a ajuns în stomac, am văzut iar negru înaintea ochilor și am vomitat de mai multe ori, scuturat de frisoane violente.

Jo-An a plescăit din limbă, așa cum ai face cu un cal sau bou. Avea răbdarea omului obișnuit cu animalele, deși sigur avea de-a face cu ele doar în clipa morții lor, iar după aceea le jupuia cadavrele. Când am reușit să vorbesc iar, am spus clănțănind din dinți:

— Trebuie să-mi continui drumul.

— Unde vă duceți? a întrebat el.

— La Terayama. Am să petrec iarna acolo.

— Hm, a zis el, și s-a cufundat în una dintre obișnuitele lui tăceri. Se ruga, ascultând cu atenție un glas lăuntric care să-l îndemne ce să facă. E bine, a spus el în cele din urmă. O să trecem muntele. Dacă mergeți pe drum, o să vă oprească la barieră și, oricum, o să vă ia prea mult să ajungeți la Yamagata; o să vă prindă ninsoarea pe drum.

— Să trecem muntele?

M-am uitat la piscurile ascuțite care se întindeau departe, la nord-est. Drumul de la Tsuwano la Yamagata ocolea pe la poale, dar Terayama se afla chiar în spatele lor. Norii cenușii atârnau în jurul lanțului muntos, având acel luciu mat și umed care prevestește ninsoarea.

— Urcușul e abrupt, a spus Jo-An. Trebuie să vă odihniți puțin înainte de a-l începe.

Am dat să mă ridic în picioare.

— N-am timp. Trebuie să ajung la templu până să înceapă zăpadă.

Jo-An s-a uitat la cer și a adulmecat vântul.

— E prea frig ca să ningă la noapte, dar s-ar putea să înceapă mâine. Îl vom ruga pe Cel Secret să întârzie ninsoarea.

S-a sculat și m-a ajutat și pe mine să mă ridic.

— Acum puteți să mergeți? Nu stau departe de aici. Puteți să vă odihniți acolo, pe urmă am să vă duc la oamenii care vă vor arăta pe unde să treceți muntele.

Am simțit că leșin, de parcă trupul meu își pierduse substanța, aproape ca și cum mă divizasem și dispărusem cumva, odată cu imaginea mea. I-am fost recunoscător Tribului pentru antrenamentul care mă învățase să găsesc acele rezerve de tărie pe care cei mai mulți oameni nu sunt conștienți că le au. M-am concentrat asupra respirației și, încetul cu încetul, mi-am recăpătat o parte din energie și forță. Fără îndoială, Jo-An a pus pe seama puterii rugăciunilor lui faptul că mi-am revenit. S-a uitat o clipă la mine cu ochii lui adânciți în orbite, apoi s-a întors cu un zâmbet fugar și a luat-o înapoi pe drumul pe care veniserăm.

Am șovăit o secundă, în parte fiindcă uram gândul de a face cale întoarsă, pierzând porțiunea de drum pe care o parcursesem cu atâtea eforturi, dar și fiindcă nu-mi venea să merg cu proscrisul. Una era să vorbesc noaptea cu el, singuri, și cu totul alta să merg alături de el, să fiu văzut în compania lui. Mi-am spus că nu sunt încă nobil Otori, și nu mai fac parte din Trib, că Jo-An îmi oferă ajutor și adăpost, dar tot mi s-a făcut pielea găinii când l-am urmat.

După ce am mers mai puțin de un ceas, am ieșit din drum într-o cărare care urma malurile unui râu îngust, prin două sate prăpădite. Copiii au năvălit să cerșească mâncare, dar au dat înapoi când l-au recunoscut pe proscris. În al doilea sat, doi băieți mai mari au avut

destulă îndrăzneală să arunce cu pietre. Unul dintre ei era să mă lovească în spate — am auzit piatra la timp ca să mă feresc — și am vrut să mă întorc să-l pedepsesc pe obraznic, dar Jo-An m-a oprit.

Cu mult înainte să ajungem la tăbăcărie, i-am simțit mirosul. Râul s-a lățit și, în cele din urmă, s-a vărsat în canalul principal. La confluență, se înălțau două șiruri de rame din lemn, pe care erau întinse piei de animale. Aici, în acest loc adăpostit și umed, erau apărate de îngheț, dar când gerul se întețea aveau să fie date jos și depozitate până la primăvară. Oamenii erau deja la treabă, tot proscriși, desigur, pe jumătate goi, în ciuda frigului, toți la fel de scheletici ca Jo-An și cu aceeași înfățișare de câine bătut. Ceața atârna deasupra apei, amestecată cu fumul de la focurile de cărbuni. Peste râu fusese construit un pod plutitor, din stuf și tulpini de bambus legate cu sfoară. Mi-am adus aminte că Jo-An îmi spusese să vin la podul proscrișilor dacă o să am vreodată nevoie de ajutor. Acum soarta mă adusese aici — el ar fi zis că e puterea Zeului Secret, fără îndoială.

În capătul îndepărtat al ramelor se înălțau câteva barăci mici de lemn, care îți dădeau impresia că un vânt puternic avea să le culce la pământ. În timp ce-l urmam pe Jo-An în pridvorul celei mai apropiate dintre ele, bărbații și-au continuat treaba, dar le-am simțit privirile. Toți se uitau la mine cu un fel de rugăminte stăruitoare, de parcă aș fi însemnat ceva pentru ei și aș fi putut să-i ajut în vreun fel.

Încercând să-mi ascund reținerea, am pășit înăuntru, nefiind nevoie să-mi scot încălțările, deoarece pe jos era pământ. Un foc firav ardea în vatră. În aer plutea un fum gros, și mă usturau ochii. Înăuntru mai era cineva, ghemuit într-un colț, sub un morman de piei. M-am gândit că e soția lui Jo-An, până când a înaintat în genunchi și și-a plecat capul până la pământ, dinaintea mea. Era bărbatul care mă trecuse râul cu barca.

— A mers pe jos aproape toată noaptea ca să-mi spună că v-a văzut, s-a scuzat Jo-An. A trebuit să se odihnească puțin înainte de a se întoarce.

Mi-am dat seama de sacrificiul făcut de acel om — nu numai că mersese singur prin întunericul bântuit de spiriduși, ci se și expusese pericolului reprezentat de tâlhari și patrule, și mai pierduse și banii pe-o zi, pe care i-ar fi primit pentru trecerea râului.

— De ce a făcut asta pentru mine?

Atunci barcagiul s-a îndreptat de spate, a ridicat ochii și s-a uitat scurt la mine. Nu a spus nimic, dar am văzut în ochii lui aceeași privire ca a tăbăcarilor, flămândă și pătimașă. Mai văzusem această privire cu multe luni în urmă, aruncată ca o rugăminte lui Shigeru, în timp ce ne întorceam de la Terayama la Yamagata. Oamenii de atunci găsiseră la Shigeru promisiunea a ceva — dreptate, compasiune — iar oamenii de acum căutau la mine același lucru. Indiferent ce le spusese Jo-An despre mine, vorbele lui mă transformaseră în speranța lor.

Iar ceva din mine a reacționat la asta, exact cum făcuse cu sătenii și fermierii cu câmpurile lor ascunse. Erau tratați ca niște câini, bătuți și înfometați, dar eu îi vedeam oameni, cu creier și inimă, cu nimic mai prejos decât orice războinic sau negustor. Crescusem printre oameni ca ei, și fusesem învățat că Zeul Secret îi privește la fel pe toți. Indiferent ce am ajuns, indiferent ce altă învățătură am primit de la familia Otori sau de la Trib, chiar în ciuda propriei rețineri, îmi era cu neputință să uit asta.

Jo-An a spus:

— Acum e omul dumneavoastră. Ca și mine, ca și noi toți. Nu trebuie decât să apelați la noi.

A rânjit, dinții lui sparți strălucind în lumina chioară. Făcuse ceai și mi-a întins un bol mic, de lemn. Am simțit aburii pe față. Ceaiul era făcut din rămurele, cum îl beam noi în Mino.

— De ce aș apela la voi? O armată e ce-mi trebuie mie!

Am băut și am simțit căldura răspândindu-se în mine.

— Da, o armată, a răspuns Jo-An. Vă așteaptă multe bătălii. Profeția spune asta.

— Atunci, cum mă puteți ajuta? Vouă vă este interzis să ucideți.

— Războinicii vor ucide, a răspuns Jo-An. Însă există multe lucruri pe care ei nu vor să le facă și care sunt la fel de necesare. Lucruri pe care ei le consideră nedemne de ei. Construcțiile, tăierea animalelor, îngropăciunea. Vă veți da seama de asta când o să aveți nevoie de noi.

Ceaiul mi-a liniștit stomacul. Jo-An a mai scos două turte mici de mei, însă nu aveam deloc poftă de mâncare și i-am dat porția mea barcagiului. Nici Jo-An nu a mâncat, ci a pus la loc turta lui. Am văzut ochii celuilalt bărbat urmărind-o, și i-am dat câteva monede înainte să plece. Nu a vrut să le ia, dar i le-am îndesat în mână.

Jo-An a îngânat deasupra lui binecuvântarea de plecare, apoi a dat la o parte pieile ca să-i iau locul sub ele. Căldura ceaiului nu m-a părăsit. Pieile puțeau, dar țineau frigul la distanță și înăbușeau zgomotele. M-am gândit în treacăt că oricare dintre acești oameni lihniți mă putea trăda pentru un castron de supă, dar acum nu mai aveam de ales; trebuia să am încredere în Jo-An. Am lăsat întunericul să mă învăluie și am adormit.

Jo-An m-a trezit după câteva ore. Era bine trecut de amiază. Mi-a dat ceai, care era mai degrabă apă fierbinte, și s-a scuzat că nu are ce să-mi ofere de mâncare.

— Acum ar trebui să plecăm, a zis el. Dacă e să ajungem la cărbunari înainte de lăsarea întunericului.

— Cărbunari?

De obicei mă trezeam repede, dar în ziua asta eram amețit de somn.

— Sunt încă pe munte. Au prin pădure poteci care vă vor duce peste graniță. Dar vor pleca odată cu prima ninsoare. S-a oprit o clipă, apoi a spus: În drum, trebuie să vorbim cu cineva.

— Cu cine?

— Nu o să dureze mult.

Mi-a zâmbit cu șiretenie. Am ieșit, am îngenuncheat pe malul râului și mi-am dat cu apă pe față; era rece ca gheața. Așa cum prezisese Jo-An, temperatura scăzuse și aerul era mai uscat. Era prea frig și prea uscat ca să ningă.

Mi-am scuturat mâinile de apă, iar el le-a vorbit oamenilor. Ochii lor au fugit o clipă spre mine. Când am plecat, au oprit lucrul și au îngenuncheat cu capetele plecate în timp ce am trecut pe lângă ei.

— Știu cine sunt? l-am întrebat cu glas coborât pe Jo-An.

M-am temut iarăși de trădarea acestor oameni atât de săraci.

— Știu că sunteți Otori Takeo, a răspuns el. Îngerul din Yamagata care va aduce dreptate și pace. Asta spune profeția.

— Care profeție? l-am întrebat din nou.

— O veți auzi cu urechile dumneavoastră.

Eram plin de presimțiri rele. De ce-mi încredințam viața acestui nebun? Consideram că fiecare clipă irosită mă împiedica să ajung la Terayama înainte să înceapă ninsoarea sau să mă prindă din urmă Tribul. Dar acum îmi dădeam seama că singura mea speranță era să trec muntele. Trebuia să-l urmez pe Jo-An.

Am traversat râul mai mic pe un stăvilar pentru pește, aflat puțin mai în amonte. Am întâlnit puțini oameni, pescari și niște fete ce le duceau mâncare bărbaților care dădeau foc miriștii de orez și împrăștiau bălegar pe câmp. Fetele mai bine au urcat malul decât să-și încrucișeze drumul cu al nostru, iar unul dintre pescari ne-a scuipat. Celălalt l-a înjurat pe Jo-An fiindcă spurcă apa. Eu mi-am ținut capul plecat și fața întoarsă, însă nu mi-au dat nici o atenție. De fapt,

au evitat să ne privească direct, ca și cum chiar și acel contact ar fi adus întinare și ghinion.

Jo-An a părut să nu ia în seamă ostilitatea, retrăgându-se în el ca într-o mantie neagră, dar după ce am trecut de ei a spus:

— Nu voiau să ne lase să folosim podul de lemn ca să trecem cu pieile dincolo. De asta a trebuit să învățăm să ne construim podul nostru. Acum al lor este distrus, dar ei tot nu vor să-l folosească pe al nostru. A clătinat din cap și a șoptit: Măcar de l-ar cunoaște pe Cel Secret!

Am mers de-a lungul râului încă o milă, apoi am cotit spre nord-est și am început să urcăm. Arțarii și mestecenii golași au făcut loc pinilor și cedrilor. Pe măsură ce pădurea se adâncea, poteca devenea tot mai întunecată și abruptă, până am ajuns să ne cățărăm pe stânci și bolovani mai mult în patru labe. Somnul mă revigorase și m-am simțit întărit. Jo-An urca neobosit, aproape fără să gâfâie măcar. Era greu să-i ghicești vârsta. Sărăcia și suferința îl scofâlciseră, așa că semăna cu un moșneag, dar s-ar fi putut să nu aibă mai mult de treizeci de ani. Avea ceva nepământean, de parcă chiar se întorsese din morți.

În cele din urmă, am trecut o creastă și ne-am oprit pe un mic platou. De-a curmezișul lui, zăcea o stâncă uriașă, căzută din piscul de deasupra. Sub noi vedeam licărul unui râu, aproape la fel de departe ca Tsuwano. Norii erau joși, ascunzând lanțul muntos de pe partea opusă. Urcușul ne încălzise, ba chiar ne făcuse să asudăm, dar când ne-am oprit ne ieșeau aburi din gură. În tufele fără frunze mai străluceau câteva fructe roșii; în rest, totul era lipsit de culoare. Până și copacii veșnic verzi căpătaseră o nuanță aproape neagră. Auzeam apa șopotind, și pe pisc două ciori croncăneau. Când au tăcut, am auzit răsuflarea cuiva.

Sunetul venea, încet și ritmic, chiar din stâncă. Mi-am încetinit respirația, l-am atins pe Jo-An pe braț și i-am făcut semn cu capul spre stâncă.

Mi-a zâmbit și a spus încet:

— E-n regulă. Asta e persoana pe care am venit s-o vedem.

Ciorile au croncănit iar cu glas strident și amenințător. Am început să tremur. Frigul se furișa spre mine, învăluindu-mă. Temerile din noaptea trecută amenințau să iasă iar la suprafață. Voiam să merg mai departe. Nu doream să mă întâlnesc cu persoana ascunsă în spatele stâncii, care respira atât de încet încât abia putea fi auzită de om.

— Veniți, a spus Jo-An, și l-am urmat pe după stâncă, ferindu-mă să mă uit la prăpastie.

În spate, în munte era săpată o grotă. Din tavanul ei picura apă. De-a lungul secolelor, aceasta formase stalagmite și stalactite, și săpase în pământ un canal care ducea la un mic lac adânc, cu marginile la fel de regulate ca ale unui rezervor, și albe precum calcarul. Apa era neagră.

Tavanul grotei se povârnea, urmând forma muntelui, iar în partea mai înălțată și mai uscată ședea o siluetă pe care aș fi luat-o drept statuie, dacă nu i-aș fi auzit răsuflarea. Era alb-cenușie, precum piatra de calcar, ca și cum stătea acolo de atâta timp încât începuse să se calcifieze. Era greu de spus dacă era bărbat sau femeie: am recunoscut-o ca fiind unul din acei oameni foarte bătrâni, un pustnic, călugăr sau călugăriță, al cărui sex nu mai avea importanță și care se apropiase atât de mult de lumea cealaltă încât era aproape spirit pur. Părul îi cădea ca o broboadă albă, și avea fața și mâinile cenușii ca hârtia veche.

Silueta medita pe podeaua grotei, fără să dea semne de încordare sau disconfort. În fața ei era un fel de altar din piatră, pe care se aflau flori aproape ofilite, ultimii crini de toamnă, și alte ofrande: două portocale cu coaja zbârcită, o bucățică de pânză și câteva monede de mică valoare. Semăna cu orice alt altar dedicat zeului muntelui, doar că în piatră era cioplit semnul folosit de Hiddeni, cel pe

care doamna Maruyama mi-l desenase în palmă în Chigawa, cu mult timp în urmă.

Jo-An și-a dezlegat bocceaua și a scos ultima turtă de mei. A îngenuncheat și a pus-o cu grijă pe altar, apoi și-a înclinat capul până la pământ. Silueta a deschis ochii și s-a uitat la noi, dar nu ne-a văzut. Ochii ei erau orbi. Pe față i-a apărut o expresie care m-a făcut să cad în genunchi și să mă înclin dinaintea ei — un amestec de blândețe și de compasiune profunde, dar și de cunoaștere deplină. Nu am avut nici o îndoială că mă aflam în prezența unei ființe sfinte.

— Tomasu, a zis ea, și mi s-a părut că avea mai degrabă glas de femeie decât de bărbat.

Trecuse atât de mult timp de când cineva îmi spusese pe numele de botez pe care mi-l dăduse mama încât mi s-a ridicat părul de pe ceafă și am început să tremur, dar nu doar de frig.

— Ridică-te, a continuat ea. Am să-ți spun lucruri pe care trebuie să le auzi. Ești Tomasu din Mino, dar ai devenit și Otori, și Kikuta. În tine sunt amestecate trei seminții. Te-ai născut în neamul Hiddenilor, dar viața ta a fost dată în vileag și nu-ți mai aparține. Pământul va slobozi ce dorește Cerul.

A tăcut. Minutele treceau. Frigul îmi pătrundea în oase. M-am întrebat dacă o să mai spună ceva. La început m-a uimit că știa cine sunt; pe urmă m-am gândit că probabil Jo-An îi vorbise despre mine. Dacă asta era profeția, era atât de obscură încât nu însemna nimic pentru mine. Mi se părea că dacă mai stau mult în genunchi acolo am să mor înghețat, dar eram ținut de forța din ochii oarbei.

Am ascultat respirația noastră și zgomotele muntelui — ciorile care continuau să croncăne strident, neliniștea cedrilor în bătaia vântului de nord-est, prelingerea și picuratul apei, geamătul muntelui în timp ce temperatura scădea și stâncile se strângeau de frig.

— Pământurile tale se vor întinde de la o mare la cealaltă, a spus ea în cele din urmă. Dar pacea vine cu prețul vărsării de sânge. Cinci

bătălii îți vor aduce pacea, patru câștigate și una pierdută. Mulți trebuie să moară, dar tu ești ferit de moarte, în afară de cea pricinuită de mâinile propriului tău fiu.

A mai urmat o tăcere lungă. Lumina scădea cu fiecare secundă și aerul se răcea. Privirea mea rătăcea prin grotă. Lângă sfântă, pe un mic bloc de lemn sculptat pe margini cu frunze de lotus, stătea o roată de rugăciuni. Eram nedumerit. Știam că multe sanctuare le erau interzise femeilor, și nu mai văzusem nici unul care să conțină așa un amestec de simboluri, de parcă aici sălășluiau laolaltă Zeul Secret, Cel Luminat și spiritele muntelui.

A vorbit ca și cum mi-a citit gândurile; în glasul ei era un fel de râs amestecat cu mirare.

— Toate sunt una. Păstrează asta în inima ta. Toate sunt una.

A atins roata de rugăciuni, făcând-o să se învârtească. Ritmul roții părea să mi se strecoare în vine pentru a se uni cu sângele meu. Sfânta a început să cânte încetișor și monoton cuvinte pe care nu le mai auzisem și nu le înțelegeam. Ele pluteau deasupra și în jurul nostru, pierzându-se în cele din urmă în vânt. Când le-am auzit iar, deveniseră binecuvântarea de adio a Hiddenilor. Ne-a întins un bol și ne-a spus să bem din lac înainte să plecăm.

La suprafața lui se forma deja o pojghiță de gheață și apa era atât de rece încât mi-au înghețat dinții. Jo-An nu a pierdut timpul, ci m-a condus repede afară, privind neliniștit spre nord. Înainte să trecem creasta înapoi, ne-am mai uitat o dată la sfântă. Stătea nemișcată; de la depărtare părea că face parte din stâncă. Nu-mi venea să cred că o să rămână aici singură toată noaptea.

— Cum supraviețuiește? l-am întrebat pe Jo-An. O să moară de frig.

S-a încruntat.

— E sprijinită de Dumnezeu. Pentru ea nu contează dacă moare.

— Așadar, e ca tine?

— E o persoană sfântă. Cândva credeam că e înger, dar e făptură omenească, transformată de puterea lui Dumnezeu.

Nu a vrut să mai vorbească. Părea să se fi molipsit de graba mea. Am coborât în ritm rapid, până am ajuns la o mică stâncă prăvălită, pe care ne-am cățărat. Pe partea cealaltă era o potecă îngustă, făcută de oamenii care mergeau în șir prin pădurea întunecoasă. Odată ajunși pe potecă, am început să urcăm iar.

Frunzele căzute și ácele de pin ne înăbușeau zgomotul pașilor. Sub copaci era aproape întuneric. Jo-An mergea și mai repede. Ritmul m-a mai încălzit puțin, însă mâinile și picioarele păreau să mi se transforme încet în piatră, de parcă apa calcaroasă pe care o băusem mă calcifia. Inima îmi era înghețată și ea de vorbele enigmatice ale bătrânei și tot ce-mi hărăzeau ele pe viitor. Nu luptasem niciodată într-o bătălie: oare chiar aveam să duc cinci? Dacă vărsarea de sânge era prețul păcii, cinci bătălii aveau să coste cu adevărat foarte mult. Iar gândul că fiul meu, care nici nu se născuse încă, avea să fie cel care mă va ucide mă umplea de o tristețe insuportabilă.

L-am prins din urmă pe Jo-An și l-am atins pe braț.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă ce spune, a răspuns el încetinind puțin ca să-și tragă sufletul.

— Mai înainte ți-a spus aceleași lucruri?

— Aceleași.

— Când a fost asta?

— După ce am murit și m-am întors la viață. Am vrut să trăiesc ca ea, pustnic pe munte. Mă gândeam că aș putea să fiu servitorul ei, discipolul ei. Însă mi-a spus că lucrarea mea în lume nu e încă terminată și a rostit acele cuvinte despre dumneavoastră.

— De la tine știe cine sunt, viața mea din trecut și tot restul?

— Nu, a răspuns el răbdător. Nu era nevoie să-i spun, căci știa deja. A zis că trebuie să vă slujesc, pentru că numai dumneavoastră veți aduce pacea.

— Pacea? am repetat.

Asta a vrut ea să spună prin dorința Cerului? Nici măcar nu eram sigur ce însemna cuvântul. Însăși ideea de pace semăna cu una dintre fanteziile Hiddenilor, poveștile despre împărăție, pe care mi le spunea mama în șoaptă, noaptea. Oare avea să fie vreodată cu putință să oprești clanurile să se lupte? Toată clasa războinicilor se lupta: pentru asta erau crescuți și antrenați, și pentru asta trăiau. În afară de tradițiile lor și simțul personal al onoarei, menținerea armatelor era justificată de nevoia constantă de pământ, de codurile militare și alianțele în veșnică schimbare, de ambiția arogantă a conducătorilor de oști, precum Iida Sadamu, și acum, mai mult decât probabil, Arai Daiichi.

— Pace prin război?

— Există altă cale? a întrebat Jo-An. Vor fi bătălii.

Patru câștigate, una pierdută.

— De-asta ne pregătim acum. Ați văzut oamenii de la tăbăcărie, privirea lor. Încă de la faptele dumneavoastră milostive din castelul Yamagata, când ați curmat suferința Hiddenilor torturați, sunteți un erou pentru acești oameni. Pe urmă ce-ați făcut pentru seniorul Shigeru în Inuyama... chiar și fără profeție ar fi fost gata să lupte pentru dumneavoastră. Acum ei știu că Dumnezeu vă ține partea.

— Ea stă într-un sanctuar de munte și folosește o roată de rugăciune, am spus. Totuși ne-a binecuvântat după obiceiul alor tăi.

— *Alor noștri,* m-a corectat el.

Am clătinat din cap.

— Eu nu mai urmez acele învățături. Am ucis de multe ori. Chiar crezi că ea rostește vorbele zeului vostru?

Căci Hiddenii propăvăduiesc că Zeul Secret este singurul adevărat, și că spiritele la care se închină toți ceilalți sunt amăgiri.

— Nu știu de ce Dumnezeu îmi spune s-o ascult, a recunoscut Jo-An. Dar asta-i voia lui, așa că mă supun.

E nebun, m-am gândit, *tortura și frica l-au scos din minți.*

— Ea a zis „Toate sunt una". Dar, de bună seamă, tu nu crezi asta?

A șoptit:

— Cred toate învățăturile Celui Secret. Le urmez din copilărie. Le știu ca fiind adevărate. Dar mie mi se pare că dincolo de învățături, dincolo de cuvinte, există un loc unde ar putea fi adevărul. Unde toate credințele sunt văzute ca trăgându-se dintr-o singură sursă. Fratele meu era preot; el ar fi zis că asta e erezie. Eu nu am fost încă în acest loc, însă ea locuiește acolo.

Am rămas tăcut, gândindu-mă că vorbele lui erau valabile și în cazul meu. Îmi dădeam seama de cele trei elemente care alcătuiau firea mea, încolăcite în mine ca trei șerpi, fiecare fatal pentru ceilalți, dacă ar fi fost lăsat să lovească. N-aș fi putut trăi fără să neg două treimi din mine. Singura mea cale era să merg înainte, să transcend diviziunile și să găsesc un mijloc de a le uni.

— Și dumneavoastră la fel, a adăugat Jo-An, citindu-mi gândurile.

— Mi-ar plăcea să cred asta, am spus în cele din urmă. Dar în timp ce pentru ea e un loc de spiritualitate nemărginită, eu sunt poate mai practic. Pentru mine, ține doar de logică.

— Așadar, dumneavoastră sunteți cel care va aduce pacea.

Nu voiam să cred această profeție. Era deopotrivă mult mai mult, și mult mai puțin decât îmi doream în viață. Însă vorbele bătrânei pătrunseseră în ființa mea și nu puteam să scap de ele.

— Oamenii de la tăbăcărie, oamenii tăi, nu vor lupta, nu-i așa?

— Unii vor lupta, a spus Jo-An.

— Știu să lupte?

— Pot fi învățați. Și există multe alte lucruri pe care le pot face — să construiască, să transporte, să vă călăuzească pe poteci secrete.

— Ca asta?

— Da, pe asta au făcut-o cărbunarii. Ascund intrările cu mormane de pietre. Au poteci pe tot muntele.

Fermieri, proscriși, cărbunari — nici unii nu aveau voie să poarte arme și să participe la războaiele dintre clanuri. M-am întrebat câți alții ca fermierul pe care îl omorâsem în Matsue, sau ca Jo-An mai erau. Ce risipă de curaj și inteligență să nu folosești astfel de oameni! Dacă ar fi fost să-i instruiesc și să-i înarmez, nu mi-ar mai fi trebuit alții. Dar războinicii ar fi luptat alături de ei? Sau, pur și simplu, m-ar fi considerat și pe mine proscris?

Mă gândeam la aceste lucruri când am simțit miros de ars și, după câteva clipe, am auzit glasuri îndepărtate și alte zgomote de activitate omenească, bufnitura unui topor, trosnetul focului. Jo-An a observat că am întors capul.

— Îi auziți deja?

Am încuviințat, ascultând, numărând câți erau. Patru după glasuri, m-am gândit, poate încă unul care nu vorbea, dar care avea un mers distinctiv, și nici un câine, ceea ce părea neobișnuit.

— Știi că sunt pe jumătate Kikuta, că fac parte din Trib? Am multe din talentele lor.

Nu s-a putut stăpâni să nu tresare ușor. Pentru Hiddeni, talentele astea seamănă cu vrăjitoria. Tatăl meu renunțase la toate aptitudinile specifice Tribului când se convertise la credința Hiddenilor: murise pentru că făcuse legământul lor de a nu mai ucide niciodată.

— Știu, a răspuns Jo-An.

— Îmi vor trebui toate dacă e să fac ce aștepți de la mine.

— Cei din Trib sunt copiii diavolului, a bombănit el, adăugând repede cum mai făcuse odată: Dar cazul dumneavoastră e diferit, stăpâne.

Asta m-a făcut să-mi dau seama de riscurile pe care și le asuma pentru mine, nu numai din partea forțelor omenești, ci și din partea celor supranaturale. Sângele meu de membru al Tribului trebuie să mă fi făcut în mintea lui la fel de primejdios ca un spiriduș sau un spirit al răului. Mă uimea tăria convingerilor care îl animau și faptul că se lăsase complet pe mâna mea.

Mirosul de ars a devenit mai puternic. Pe hainele și pe pielea noastră se așezau fulgi de cenușă, amintindu-mi amenințător de zăpadă. Pământul a devenit cenușiu. Poteca dădea într-un luminiș în care erau mai multe cuptoare de cărbuni, căptușite la exterior cu pământ umed și turbă. Numai unul mai ardea încă, iar în crăpăturile lui străluceau pete roșietice. Trei bărbați dezveleau cuptoarele reci și adunau cărbunii. Un altul stătea în genunchi lângă un foc, unde un ceainic aburind atârna de un suport cu trei picioare. Erau patru, dar încă mai simțeam că fuseseră cinci. Am auzit în spatele meu un pas apăsat și inspirarea involuntară care precede un atac. L-am împins pe Jo-An la o parte și am sărit înapoi spre cel care încerca să ne atace prin surprindere.

Era cel mai masiv bărbat pe care îl văzusem în viața mea, cu brațele deja întinse să ne apuce. O mână uriașă, una ciungă. Din cauza ciotului, am ezitat să-l rănesc. Lăsându-mi imaginea pe potecă, m-am furișat în spatele lui și i-am strigat să se întoarcă, ținând cuțitul astfel încât să vadă clar lama și amenințând să-i tai beregata.

Jo-An i-a strigat:

— Sunt eu, dobitocule! Jo-An!

Bărbatul de lângă foc a scos un hohot de râs puternic și cărbunarii au venit în fugă.

— Să nu-i faceți rău, domnule! mi-au strigat. N-a vrut să vă facă nimic. L-ați luat prin surprindere, atâta tot.

Uriașul a lăsat capul în jos, cu singura lui mână întinsă într-un gest de supunere.

— E mut, mi-a spus Jo-An. Dar chiar și cu o singură mână e puternic ca doi boi, și e muncitor.

Cărbunarii erau clar îngrijorați că am să-l pedepsesc pe cel pe care îl considerau unul dintre cele mai mari bunuri ale lor. S-au aruncat la picioarele mele, cerșind îndurare. Le-am spus să se ridice și să-și stăpânească uriașul.

— Aș fi putut să-l omor!

S-au ridicat, ne-au urat bun venit, l-au bătut pe Jo-An pe umăr, s-au înclinat iar în fața mea și m-au poftit să mă așez lângă foc. Unul dintre ei a turnat ceai din ibric. Habar n-aveam din ce era făcut; nu semăna la gust cu nimic din ce mai băusem, dar era fierbinte. Jo-An i-a luat deoparte și au purtat o conversație în șoaptă, însă eu am auzit fiecare cuvânt.

Jo-An le-a spus cine sunt, fapt care a pricinuit icnete și alte plecăciuni, și că trebuie să ajung cât mai repede la Terayama. Grupul a avut o mică dispută cu privire la ruta cea mai sigură și dacă să pornesc imediat la drum sau să aștept până dimineață, apoi bărbații au revenit lângă foc, s-au așezat în cerc și s-au uitat la mine, ochii strălucindu-le pe fețele negre. Erau plini de funingine și cenușă, îmbrăcați sumar, totuși nu băgau în seamă frigul. Vorbeau ca un grup, și păreau să gândească și să simtă ca unul. Îmi închipuiam că aici în pădure își urmau propriile reguli, trăind ca oamenii sălbatici, aproape ca animalele.

— N-au mai vorbit niciodată cu un nobil, a zis Jo-An. Unul dintre ei vrea să știe dacă sunteți eroul Yoshitsune, întors de pe continent. Le-am spus că deși cutreierați munții ca Yoshitsune și sunteți urmărit de toți oamenii, veți fi un erou și mai mare, căci el a dat greș, dar dumneavoastră sunteți reușita făgăduită de Dumnezeu.

— O să ne lase seniorul să tăiem lemne unde vrem? a întrebat unul dintre bărbații mai în vârstă. Nu vorbeau direct cu mine, ci toate remarcile lor i le adresau lui Jo-An. În pădure sunt multe locuri în care nu mai avem voie să mergem. Dacă am doborî un copac acolo... A făcut un gest de tăiere a gâtului.

— Capul pentru un copac, o mână pentru o creangă, a spus altul. S-a întins spre uriaș și i-a ridicat brațul mutilat. Ciotul se vindecase cu o cicatrice zbârcită, lividă. Slujbașii clanului Tohanilor i-au făcut asta acum doi ani, a continuat el. El nu a priceput, dar tot i-au tăiat mâna.

Uriașul l-a întins spre mine, dând din cap de mai multe ori, cu fața uimită și îndurerată.

Știam că și legile clanului Otori interziceau doborârea la întâmplare a copacilor, pentru a proteja pădurile pe vecie, dar nu credeam că aplicau pedepse atât de grele. M-am întrebat ce rost avea să schilodești pe cineva; oare o viață de om chiar era mai puțin valoroasă decât a unui copac?

— Seniorul Otori va revendica toate pământurile astea, a spus Jo-An. Va domni de la o mare la cealaltă. Va aduce dreptatea.

S-au înclinat din nou, jurând că mă vor sluji, iar eu am făgăduit să fac tot ce pot pentru ei, când va veni acea zi. Pe urmă ne-au dat să mâncăm niște păsări mici pe care le prinseseră și un iepure. Mâncam atât de rar carne, încât nici nu mai țineam minte când fusese ultima dată, în afară de tocana de pui a luptătorilor. Oricum, în comparație cu iepurele, carnea aceea fusese fadă. Îl prinseseră în capcană cu o săptămână în urmă, păstrându-l pentru ultima lor noapte pe munte, îngropându-l să nu fie văzut de vreun slujbaș al clanului care ar fi putut da târcoale taberei. Avea gust de pământ și de sânge.

În timp ce mâncam, au vorbit despre planurile lor pentru a doua zi. Au hotărât ca unul dintre ei să-mi arate drumul până la graniță. Ei nu îndrăzneau să o treacă, însă erau de părere că drumul ce

cobora muntele până la Terayama era destul de ușor. Aveam să plecăm când se crăpa de ziuă, și n-ar fi trebuit să-mi ia mai mult de douăsprezece ore să ajung la Terayama, dacă nu ningea.

Vântul își schimbase puțin direcția spre nord, și avea o umezeală amenințătoare. Oamenii plănuiseră deja să dezvelească ultimul cuptor în acea seară, iar a doua zi să înceapă coborâșul muntelui. Jo-An ar fi putut să-i ajute, dacă rămânea peste noapte, ținând locul bărbatului care avea să-mi fie călăuză.

— N-au nimic împotrivă să lucreze cu tine? l-am întrebat mai târziu pe Jo-An.

Mă nedumereau cărbunarii. Mâncau carne, așadar nu urmau învățăturile Celui Luminat, nu se rugau deasupra bucatelor cum fac Hiddenii, și acceptau ca proscrisul să mănânce și să muncească alături de ei, spre deosebire de săteni.

— Ei sunt tot proscriși, a răspuns el. Ard și lemne, și cadavre. Dar nu fac parte din neamul Hiddenilor. Se închină la spiritele pădurii, mai ales la zeul focului. Ei cred că el va coborî mâine muntele cu ei, și va locui cu ei toată iarna, păstrându-le casele calde. La primăvară îl vor însoți înapoi pe munte. În glasul lui Jo-An se simțea o notă de dezaprobare. Încerc să le vorbesc despre Zeul Secret, a zis el. Însă ei spun că nu-l pot părăsi pe zeul strămoșilor lor, căci atunci cine le va mai da focul pentru cuptoare?

— Poate toate sunt una, am spus, necăjindu-l puțin, căci carnea și căldura dată de zeul focului îmi ridicaseră moralul.

Mi-a adresat zâmbetul lui șiret, dar nu a mai vorbit despre asta. Arăta dintr-odată istovit. Aproape că se întunecase, și cărbunarii ne-au poftit în adăpostul lor. Era construit grosolan din crengi și acoperit cu piei de animale, pe care am bănuit că le luaseră de la tăbăcari în schimbul cărbunilor. M-am târât înăuntru cu ei, și ne-am înghesuit unul în altul ca să ne apărăm de frig. La cap îmi era destul de cald, pentru că era cel mai aproape de cuptor, dar spatele îmi

degerase, iar când m-am întors pe partea cealaltă am crezut că o să-mi înghețe pleoapele pe ochi.

N-am dormit mult, ci am stat și-am ascultat răsuflarea adâncă a oamenilor din jur, gândindu-mă la viitorul meu. Crezusem că-mi atrăsesem condamnarea la moarte a Tribului, în fiecare zi așteptându-mă să nu mai fiu viu la căderea nopții, dar femeia-profet îmi înapoiase viața. Aptitudinile mele se dezvoltaseră destul de târziu: unii dintre băieții cu care mă antrenasem în Matsue dădeau deja semne de talent încă de la opt sau nouă ani. Fiul meu la ce vârstă avea să se remarce? Cât mai era până să fie destul de îndemânatic pentru a mă înfrunta? Poate șaisprezece ani; aproape spre sfârșitul vieții mele. Acest calcul îndrăzneț mi-a dat puțină speranță amară.

Uneori credeam în profeție, alteori nu, și așa a fost toată viața mea.

A doua zi aveam să fiu la Terayama. Aveam să iau însemnările lui Shigeru despre Trib, să o țin iarăși pe Yato în mâini. La primăvară urma să-l caut pe Arai. Înarmat cu informațiile secrete despre Trib, aveam să-i cer să mă susțină împotriva unchilor lui Shigeru. Căci îmi era clar că prima mea întâlnire trebuia să fie cu ei. Răzbunarea morții lui Shigeru și luarea moștenirii ce mi se cuvenea aveau să-mi dea ce-mi trebuia cel mai mult, o bază de putere în cetatea de necucerit Hagi.

Jo-An dormea neliniștit, tresărind și gemând. Mi-am zis că probabil avea permanent dureri, totuși când era treaz nu dădea nici un semn. Către ziuă, gerul a mai slăbit puțin și am dormit adânc cam o oră, fiind trezit de un sunet ușor ca o pană, sunetul de care îmi era groază. M-am dus de-a bușilea la intrarea adăpostului. La lumina focului, am văzut fulgii căzând, am auzit sfârâitul slab când se topeau pe tăciunii aprinși. L-am zgâlțâit pe Jo-An și i-am trezit pe cărbunari.

— Ninge!

Au sărit în sus, au aprins crengi în loc de torțe și au început să strângă tabăra. Nici eu, nici ei nu doream să rămânem izolați pe munte. Și-au înfășurat prețioșii cărbuni din ultimul cuptor în pieile umede luate de pe adăpost. S-au rugat repede deasupra tăciunilor aprinși, apoi i-au pus într-un vas de fier, ca să-i care cu ei la poalele muntelui.

Zăpada era încă fină și pufoasă, și nu se prea așternea, ci se topea de îndată ce atingea pământul. Totuși, când s-a crăpat de ziuă, am văzut că cerul era cenușiu și amenințător, cu nori care prevesteau și alte ninsori. Și vântul se întețea; dacă se pornea să ningă mai tare, avea să viscolească.

Nu era timp de mâncat, nici măcar de ceai. Odată toți cărbunii adunați, oamenii erau nerăbdători să plece. Jo-An a căzut în genunchi dinaintea mea, însă l-am ridicat și l-am îmbrățișat. Trupul lui era slab și fragil ca al unui bătrân.

— Ne vom întâlni iar la primăvară, am spus. Îți voi trimite vorbă la podul proscrișilor.

A dat din cap, copleșit brusc de emoție, ca și cum nu suporta să mă piardă din ochi. Unul dintre bărbați a ridicat o legătură și i-a pus-o pe umeri. Ceilalți coborau deja coasta. Jo-An a făcut un gest stângaci în direcția mea, o cruce între rămas-bun și binecuvântare. Pe urmă s-a întors și, clătinându-se puțin sub greutatea legăturii, s-a îndepărtat.

M-am uitat o clipă în urma lui, pomenindu-mă repetând în surdină cuvintele cunoscute pe care le folosesc Hiddenii când se despart.

— Veniți, stăpâne, mi-a strigat neliniștit călăuza mea, iar eu m-am întors și am urmat-o pe coastă în sus.

Am urcat aproape trei ceasuri. Călăuza mea se oprea când și când doar ca să îndoiască rămurele pentru a marca drumul de întoarcere. Zăpada era la fel, ușoară și pufoasă, dar cu cât urcam mai sus, cu atât

mai mult se așternea, până când pământul și toți copacii erau acoperiți de un strat subțire de pulbere albă. Urcușul rapid m-a încălzit, însă îmi chiorăiau mațele de foame. Carnea din seara precedentă le dăduse speranțe false. Era cu neputință de spus ceasul zilei. Cerul era de un gri-maroniu uniform, iar pământul începea să răspândească acea lumină ciudată și derutantă a peisajului nins.

Când călăuza mea s-a oprit, ne aflam la jumătatea drumului spre piscul principal al lanțului muntos. Poteca pe care o urmaserăm șerpuia acum în jos. Prin perdeaua de fulgi, vedeam valea, crengile groase ale mestecenilor și cedrilor deja albe de nea.

— Nu pot să mă duc mai departe cu dumneavoastră, a spus bărbatul. Sfatul meu e să vă întoarceți cu mine acum. Vine viscolul. Până la templu mai e aproape o zi de mers, chiar și pe vreme bună. Dacă o țineți înainte, o să pieriți în zăpadă.

— Îmi e cu neputință să mă-ntorc, am răspuns. Mai mergi puțin cu mine. Am să te plătesc bine pentru asta.

Dar n-am putut să-l conving, nici nu am vrut cu adevărat. Părea stingher și singur fără tovarășii lui. Oricum, i-am oferit jumătate din monedele care îmi rămăseseră, iar el mi-a dat în schimb un os de iepure, cu o bună bucată de carne pe el.

Mi-a descris cărarea pe care trebuia să o urmez, arătându-mi atât cât putea în lumina slabă pietrele de hotar din vale. Prin ea trecea un râu, mi-a spus el, neștiind că-l auzisem cu mult înainte. Acesta marca granița fiefului. Nu exista nici un pod, însă într-un loc râul era destul de îngust ca să poată fi sărit. În iazurile de jos, sălășluiau spiritele apei, iar curentul era iute, așa că trebuia să am grijă să nu cad în râu. În plus, locul acesta fiind cel mai ușor de trecut, uneori era patrulat, dar, după părerea lui, acest lucru era puțin probabil într-o zi ca asta.

Odată ajuns în următorul fief, trebuia să merg înainte spre est, coborând către un mic sanctuar. Aici poteca se bifurca. Trebuia să

o iau pe cea din dreapta, mai joasă, și să merg tot spre est, altfel m-aș fi pomenit urcând lanțul muntos. Acum vântul bătea dinspre nord-est, așa că, în mers, trebuia să-l simt pe umărul stâng. Mi-a atins de două ori umărul că să-și întărească spusele, uitându-se la fața mea cu ochii lui înguști.

— Nu arătați a nobil, a zis el, cu un zâmbet chinuit. Însă oricum, să aveți noroc.

I-am mulțumit și am pornit pe coastă în jos, ronțăind osul în timp ce mergeam, spărgându-l cu dinții și sugându-i măduva. Zăpada era puțin mai apoasă și mai deasă, și mi se topea mai greu pe cap și pe haine. Părul, care nu mai fusese tuns de când mi-l tăiase Yuki, ca să fie ca al unui actor, îmi atârna zburlit în jurul urechilor, și nu mă mai bărbierisem de zile întregi. Aveam hainele murdare și îmbibate de apă. Cu siguranță nu miroseam ca un nobil. Am încercat să-mi aduc aminte când mă îmbăiasem ultima oară — și mi-am amintit dintr-odată de școala de luptători, de prima noastră noapte afară din Matsue: camera mare de baie, conversația dintre Akio și Hajime, pe care o auzisem fără știrea lor.

M-am întrebat unde era Yuki acum, dacă auzise de dezertarea mea. Nu prea suportam să mă gândesc la copil. În lumina profeției, gândul că fiul meu era ținut ascuns de mine și învățat să mă urască devenise și mai dureros. Mi-am amintit de batjocura lui Akio; se părea că familia Kikuta îmi cunoștea caracterul mai bine decât mine.

Zgomotul apei a devenit mai puternic, aproape singurul sunet din peisajul acoperit de omăt. Până și ciorile tăceau. Când am zărit râul, zăpada începea să învelească bolovanii de la marginea apei. Râul se prăvălea din munte într-o cascadă, apoi se lărgea între stânci abrupte, rostogolindu-se peste pietre într-o serie de praguri, înainte de a se repezi într-un canal îngust dintre două aflorimente plate. Pinii bătrâni și răsuciți se agățau de stâncile înalte, și întregul peisaj, albit de zăpadă, părea că așteaptă venirea lui Sesshū ca să-l picteze.

M-am ghemuit după un bolovan, unde un pin mic abia se ținea de solul subțire. Era mai mult tufă decât copac, și îmi oferea puțin adăpost. Zăpada acoperea poteca, însă era destul de ușor de văzut unde ducea și unde puteam să sar râul. M-am uitat o vreme la acel loc de trecere, ascultând cu atenție.

Zgomotul făcut de apă pe pietre nu era constant. Când și când, apărea o pauză care aducea o liniște stranie, de parcă nu eram singura făptură care asculta. Era ușor să-ți imaginezi spiritele care sălășluiau în apă, oprindu-se și începând să plutească, hărțuindu-i și provocându-i pe oameni, ademenindu-i la mal.

Mi s-a părut chiar că le aud respirând. Apoi, tocmai când izolasem sunetul, clipocitul și bolborositul râului reîncepea. Era enervant. Știam că pierd timpul, ghemuit într-un tufiș acoperit treptat de zăpadă, ascultând spiritele, însă încetul cu încetul am avut convingerea că nu departe de mine respira cineva.

Chiar dincolo de locul îngust de trecere, râul cădea iar vreo trei metri într-o serie de iazuri adânci. Am prins o mișcare bruscă și am văzut că un bâtlan, aproape complet alb, pescuia în unul dintre ele, orb la ninsoare. Era ca un semn — emblema Otorilor pe granița fiefului lor — poate un mesaj de la Shigeru că în cele din urmă făcusem alegerea cea bună.

Bâtlanul se afla pe aceeași parte a râului ca mine, croindu-și drum prin iaz către mine. M-am întrebat ce găsea de mâncare în toiul iernii, când broaștele erau ascunse în nămol. Părea liniștit și fără frică, sigur că nimic nu-l amenința în acest loc izolat. În timp ce mă uitam la el, simțindu-mă la fel de în siguranță, gândindu-mă că în orice clipă o să mă duc la râu și să-l sar, ceva l-a speriat. Și-a întors gâtul lung spre mal și imediat și-a luat zborul. Fâlfâitul aripilor lui a răsunat o dată deasupra apei, apoi a dispărut în aval.

Ce văzuse? Mi-am forțat ochii, uitându-mă în același loc. Râul a tăcut o clipă, și am auzit respirația. Mi-am umflat nările, și am simțit

în vântul dinspre nord-est un miros slab, de om. Dacă putea să-și mențină invizibilitatea atât de mult ca mine, însemna că face parte din Trib, și putea să mă vadă de îndată ce m-aș fi apropiat de râu. Singura mea speranță era să-l iau prin surprindere și să sar râul ceva mai sus, unde era mai lat.

Nu avea rost să mai aștept. Am inspirat adânc, în liniște, și am ieșit în fugă de la adăpostul pinului, luând-o în josul coastei. Am rămas pe cărare cât am putut de mult, nefiind sigur de starea ei sub omăt. Când am părăsit-o brusc, luând-o spre râu, m-am uitat într-o parte și l-am văzut pe dușmanul meu ridicându-se din zăpadă. Era îmbrăcat în întregime în alb. O clipă m-am simțit ușurat că nu fusese invizibil, doar camuflat — poate nu făcea parte din Trib, poate era doar un grănicer — pe urmă am văzut abisul negru de sub mine și am sărit.

Râul a mugit și a tăcut, iar în liniștea care s-a lăsat am auzit ceva răsucindu-se în aer în spatele meu. Când am aterizat, m-am aruncat la pământ, târându-mă în patru labe pe stânca cu gheață, cât pe ce să alunec. Obiectul zburător mi-a trecut șuierând pe deasupra capului. Dacă aș fi stat în picioare, m-ar fi nimerit în ceafă. În fața mea vedeam gaura în formă de stea făcută de el în zăpadă. Numai cei din Trib foloseau asemenea cuțite azvârlitoare, și de obicei aruncau mai multe, unul după altul.

M-am rostogolit, m-am tras la loc ferit, tot fără să mă ridic, și m-am făcut imediat invizibil. Știam că pot să-mi mențin invizibilitatea până ajung la adăpostul pădurii, dar nu știam dacă el mă vede sau nu, și am uitat de urmele pe care aveam să le las pe zăpadă. Din fericire, și el a alunecat când a sărit peste râu și, deși arăta mai solid și mai greu decât mine și probabil putea să alerge mai repede, aveam un avans în fața lui.

La adăpostul copacilor, m-am divizat și am trimis imaginea lateral, în susul coastei, în timp ce am alergat mai departe pe potecă,

știind că n-am să-mi mai pot păstra mult timp avansul, că singura mea speranță era să-l atac prin surprindere cumva. În față, cărarea cotea pe după un aflorimentul mare, stâncos; deasupra lui atârna o creangă. Am dat colțul, m-am întors călcând pe propriile-mi urme și am sărit să mă prind de creangă. M-am cățărat pe ea și am scos cuțitul, dorindu-mi s-o fi avut pe Yato. Celelalte arme pe care le aveam erau cele cu care ar fi trebuit să-l omor pe Ichiro, ștreangul și țepușa de gât. Însă cei din Trib erau greu de ucis cu propriile arme, tot așa cum erau greu de păcălit cu propriile șiretlicuri. Cea mai mare speranță a mea era cuțitul. Mi-am calmat respirația, m-am făcut invizibil, l-am auzit șovăind când mi-a văzut al doilea sine, apoi alergând iar.

Știam că nu am decât o șansă. M-am aruncat asupra lui. Greutatea mea l-a dezechilibrat și, când s-a împleticit, am găsit un gol în apărătoarea lui de gât și am înfipt cuțitul în artera principală, tăindu-i de-a curmezișul traheea, cum mă învățase Kenji. A scos un mârâit de uimire — unul pe care îl auzisem de multe ori de la membrii Tribului, care nu se așteptau să joace rolul victimei — și a căzut clătinându-se. Am alunecat de pe el. Respirând șuierător, și-a dus mâinile la beregata din care sângele țâșnea. Când s-a prăbușit pentru totdeauna, cu fața în jos, sângele înroșea zăpada.

I-am cercetat hainele și i-am luat restul cuțitelor și sabia scurtă, care era deosebit de frumoasă. Avea mai multe otrăvuri, pe care de asemenea le-am luat, eu neavând nici una la vremea aceea. Habar n-aveam cine e. I-am scos mănușile și m-am uitat la palmele lui, dar nu aveau linia dreaptă caracteristică neamului Kikuta și, din câte am văzut, nu avea tatuaje.

I-am lăsat trupul pentru ciori și vulpi, gândindu-mă că pentru ele avea să fie o masă de iarnă bine-venită, și am plecat cât mai repede și mai în liniște, temându-mă că făcea parte dintr-o bandă care păzea râul în așteptarea mea. Sângele îmi alerga în vine; fuga și

lupta scurtă mă încălziseră și eram extrem de bucuros că nu zăceam eu mort în zăpadă.

Mă speriase puțin faptul că Tribul mă prinsese din urmă atât de repede și știuse încotro mergeam. Oare fusese descoperit cadavrul lui Akio și fuseseră trimiși deja mesageri călare de la Hagi la Yamagata? Sau Akio trăia totuși? M-am blestemat că nu-mi oferisem răgazul să-l omor. Poate că întâlnirea ar fi trebuit să mă înspăimânte mai mult, să mă facă să-mi dau seama cum aveam să fiu vânat de Trib restul zilelor mele. Mi-am dat seama de asta, dar eram furios că încercaseră să mă omoare ca pe un câine în pădure, și în același timp îmbărbătat de faptul că prima lor tentativă dăduse greș. L-o fi omorât Tribul pe tata, dar chiar Kenji spusese că nimeni nu s-ar fi putut apropia de el, dacă n-ar fi jurat să nu mai ucidă niciodată. Știam că am toate talentele lui, poate chiar mai multe. Nu aveam să las Tribul să se apropie de mine. Aveam să continui lucrarea lui Shigeru de a le nărui puterea.

Toate gândurile acestea mi se învârtejeau în minte, în timp ce înaintam cu greu prin zăpadă. Ele îmi dădeau energie și-mi întăreau hotărârea de a supraviețui. După ce terminam cu Tribul, aveam să-mi îndrept furia împotriva nobililor Otori, a căror trădare mi se părea și mai mare. Războinicii pretindeau că, pentru ei, onoarea și loialitatea sunt cele mai importante, totuși înșelăciunile și trădările lor erau la fel de mari și egoiste ca ale Tribului. Unchii lui Shigeru îl trimiseseră la moarte și acum încercau să se debaraseze de mine. Nu știau ce le rezerva viitorul.

Dacă m-ar fi văzut, adâncit până la genunchi în troiene, prost îmbrăcat, prost echipat, fără oameni, bani sau pământ, cu siguranță ar fi dormit liniștiți, netulburați în nici un fel de amenințarea pe care aș fi reprezentat-o pentru ei.

Nu mă puteam opri ca să mă odihnesc. Nu aveam altă alternativă decât să merg întruna până ajungeam la Terayama sau să cad

din picioare de epuizare, dar când și când ieșeam de pe cărare și ascultam dacă sunt cumva urmărit. N-am auzit decât vuietul vântului și sâsâitul slab al fulgilor ce cădeau, până când, pe la sfârșitul zilei, când lumina începea să dispară, mi s-a părut că aud frânturi de muzică venind de jos.

Era ultimul lucru pe care m-aș fi așteptat să-l aud pe munte, în pădurea plină de zăpadă. Semăna cu muzica de flaut, singuratică precum vântul din pini, trecătoare ca fulgii de nea. Am simțit fiori pe șira spinării, nu numai din cauza efectului pe care îl avea în mod obișnuit muzica asupra mea, ci și dintr-o teamă mai adâncă. Credeam că mă apropiasem prea mult de marginea lumii și auzeam spiritele. M-am gândit la spiridușii muntelui care îi ademenesc pe oameni și-i țin captivi sub pământ mii de ani. Mi-am dorit să pot rosti rugăciunile învățate de mama, dar buzele îmi erau înghețate și, oricum, nu mai credeam de mult în puterea lor.

Muzica a început să se audă mai bine. Mă apropiam de sursa ei, dar nu puteam să mă opresc din mers, de parcă mă vrăjise și mă atrăgea spre ea. Am dat colțul și am văzut bifurcația potecii. Mi-am amintit imediat ce-mi spusese călăuza mea și, într-adevăr, acolo era micul sanctuar, abia vizibil, iar în fața lui erau așezate trei portocale care străluceau viu sub scufia lor de zăpadă. În spatele sanctuarului se afla o cabană micuță, cu pereți de lemn și acoperiș de stuf. Temerile mi s-au domolit pe dată și era cât pe ce să râd tare. Nu auzisem un spiriduș, ci un călugăr sau pustnic care se retrăsese în munți să caute iluminarea.

Acum am simțit miros de fum. Căldura m-a atras irezistibil. Îmi și imaginam cum cărbunii îmi usucă picioarele ude, care se prefăcuseră în blocuri de gheață. Aproape că simțeam dogoarea pe față. Ușa cabanei era deschisă, lăsând lumina să intre și fumul să iasă. Flautistul nici nu mă auzise, nici nu mă văzuse. Era absorbit de muzica tristă, nepământeană.

Chiar dinainte să-l văd, am știut cine e. Mai auzisem muzica aceea, când jeleam noapte de noapte la mormântul lui Shigeru. Era Makoto, tânărul călugăr care mă alinase. Ședea cu picioarele încrucișate și ochii închiși. Cânta la flautul lung de bambus, dar pe perna de lângă el se afla un fluier mic. Lângă intrare, un mangal ardea scoțând fum. În fundul cabanei era înălțat un loc de dormit. De perete stătea rezemat un par de lemn pentru lupte, dar nu se zăreau alte arme. Am intrat — chiar și cu mangalul, abia dacă era puțin mai cald decât afară — și am spus încet:

— Makoto?

Nu a deschis ochii, nici nu s-a oprit din cântat.

I-am rostit iarăși numele. Muzica a șovăit și el a luat flautul de la buze. A spus în șoaptă, obosit:

— Lasă-mă în pace. Nu mă mai chinui. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Dar tot nu a ridicat privirea.

Când a luat iar flautul, am îngenuncheat dinaintea lui și l-am atins pe umăr. A deschis ochii, s-a uitat la mine și, luându-mă total prin surprindere, a sărit în picioare, aruncând flautul. S-a îndepărtat de mine, cu spatele, a apucat parul și l-a ridicat amenințător. Avea ochii plini de suferință și fața suptă, de parcă postea.

— Să nu te apropii de mine, a zis el cu glasul coborât și răgușit.

M-am ridicat și eu.

— Makoto, am spus cu blândețe. Nu e un dușman. Sunt eu, Otori Takeo.

Am făcut un pas spre el și a învârtit parul să mă lovească în umăr. L-am văzut venind și l-am abătut puțin, dar am avut noroc că în spațiul strâmt nu a putut să-l rotească mai tare, altfel mi-ar fi fracturat clavicula. Dar și așa m-a doborât la pământ. Probabil că

lovitura s-a repercutat în mâinile lui, căci a scăpat parul și s-a uitat uimit la ele, apoi la mine, cum zăceam pe podea.

— Takeo? a întrebat el. Ești real? Nu e stafia ta?

— Destul de real ca să fiu pe jumătate făcut praf, am răspuns ridicându-mă și îndoindu-mi brațul.

După ce m-am asigurat că nu am nimic rupt, am băgat mâna în haine după cuțit. M-am simțit mai în siguranță ținându-l în mână.

— Iartă-mă, a spus el. N-am vrut să-ți fac rău. Doar că am văzut de foarte multe ori năluca ta. A întins mâna ca și cum ar fi vrut să mă atingă, apoi a tras-o înapoi. Nu-mi vine să cred că ești tu. Ce soartă ciudată te aduce aici la ceasul ăsta?

— Mă duc la Terayama. De două ori mi s-a oferit adăpost acolo. Acum trebuie să accept acea ofertă, până la primăvară.

— Nu-mi vine să cred că ești tu, a repetat el. Ești ud până la piele. Trebuie să fii înghețat. S-a uitat prin cabana micuță. Am foarte puține să-ți ofer. S-a întors către culcuș, s-a împiedicat de par și s-a aplecat să-l ridice. Rezemându-l iar de perete, a luat de pe pat o cuvertură subțire din cânepă. Scoate-ți hainele. Le vom pune la uscat. Înfășoară-te în asta.

— Trebuie să-mi văd de drum, am spus. Am să mă așez doar puțin lângă foc.

— N-ai cum să ajungi în seara asta la Terayama. Într-o oră va fi întuneric, și mai sunt încă cinci ore de mers. Stai la noapte aici, iar dimineață vom merge împreună.

— Până atunci viscolul va închide cărarea, am spus. Vreau să mă înzăpezesc la templu, nu pe drum.

— Asta-i prima ninsoare din an, a răspuns el. Pe munte e mai abundentă, dar de aici în jos e mai mult lapoviță decât ninsoare. A zâmbit și a citat din vechea poezie: *În nopțile în care, amestecată cu ploaie, cade zăpada...* Din păcate, sunt tot atât de sărac ca poetul și familia lui.

Era una dintre primele poezii pe care mă învățase Ichiro să le scriu, și mi l-a adus în minte cu o claritate vie. Am început să tremur violent. Acum că nu mă mai mișcam, chiar înghețam. Mi-am scos hainele ude. Makoto le-a luat și le-a întins lângă mangal, mai punând câteva lemne pe foc și suflând în tăciuni.

— Ăsta pare să fie sânge, a spus el. Ești rănit?

— Nu, cineva a încercat să mă ucidă la graniță.

— Atunci, e sângele lui?

Am dat din cap, neștiind cât să-i spun, atât pentru siguranța lui, cât și pentru a mea.

— Te urmărește cineva? a întrebat el.

— Ori mă urmărește, ori mă pândește. Așa o să fie toată viața de acum înainte.

— Vrei să-mi spui de ce? A aprins la focul din mangal o lumânare subțire și a apropiat-o de fitilul unei lămpi cu ulei. Lampa s-a aprins pâlpâind. Nu prea mai are ulei, s-a scuzat el și s-a dus să închidă obloanele de afară.

Noaptea se întindea înaintea noastră.

— Pot să am încredere în tine? am spus.

Întrebarea l-a făcut să râdă.

— Habar n-am ce-ai făcut de când ne-am văzut ultima oară sau ce te aduce aici, acum. Iar tu nu știi nimic despre mine. Dacă știai, nu m-ai fi întrebat. Am să-ți povestesc totul mai târziu. Între timp, da, poți să ai încredere în mine. Dacă nu ai încredere în altcineva, încrede-te în mine.

În glasul lui se furișase o notă de emoție puternică. S-a întors într-o parte.

— Am să încălzesc puțină supă. Îmi pare rău, n-am nici vin, nici ceai.

Mi-am adus aminte cum mă alinase în cumplita mea durere după moartea lui Shigeru. Mă liniștise în timp ce eram ros de remușcări

și mă ținuse în brațe până când durerea făcuse loc dorinței și ne ușuraserăm amândoi.

— Nu pot să rămân cu Tribul, am spus. I-am părăsit, iar ei mă vor urmări până mă vor lichida.

Makoto a luat o oală din colțul camerei și a pus-o cu grijă pe tăciunii încinși. S-a uitat iarăși la mine.

— Am vrut să găsesc însemnările pe care le avea Shigeru despre ei, am continuat eu. M-au trimis la Hagi. Trebuia să-l ucid pe Ichiro, învățătorul meu, și să le dau însemnările. Dar bineînțeles că nu erau acolo.

Makoto a zâmbit, dar tot n-a zis nimic.

— Ăsta e unul dintre motivele pentru care trebuie să ajung la Terayama. Pentru că acolo sunt însemnările. Știai, nu-i așa?

— Ți-am fi spus dacă n-ai fi ales deja să mergi cu Tribul, a zis el. Dar eram datori față de seniorul Shigeru să nu riscăm. Ne-a încredințat însemnările, fiindcă știa că templul nostru este unul dintre puținele din Cele Trei Țări în care nu s-au infiltrat membrii Tribului.

A turnat supa într-un castron și mi l-a întins.

— N-am decât un castron. Nu mă așteptam la musafiri. Iar ultima persoană pe care o așteptam erai tu!

— De ce ești aici? l-am întrebat. Ai de gând să-ți petreci iarna aici?

N-am spus-o cu glas tare, dar mă îndoiam că o să supraviețuiască. Poate nici nu voia. Am luat o gură de supă. Era fierbinte și sărată, dar cam atât puteai să spui despre ea. Și părea să fie singura mâncare pe care o avea. Ce se întâmplase cu tânărul energic pe care îl cunoscusem în Terayama? Ce îl adusese în starea asta de resemnare, de deznădejde aproape?

M-am înfășurat în cuvertură și m-am tras puțin mai aproape de foc. Ca întotdeauna, am ascultat. Vântul se întețise și șuiera prin acoperișul de stuf. Când și când, o rafală făcea lampa să pâlpâie,

aruncând umbre grotești pe peretele opus. Zgomotul care venea de afară nu era atingerea ușoară, ca de respirație, a zăpezii, ci mai puternic, semănând mai mult cu lapovița.

Acum că ușile erau închise, în cabană se făcea mai cald. Din hainele mele începeau să iasă aburi. Am golit castronul și i l-am dat înapoi lui Makoto. L-a umplut, a luat o gură și l-a pus pe podea.

— Am să-mi petrec aici fie iarna, fie restul vieții — care dintre ele va fi mai lungă, a răspuns el uitându-se la mine, apoi în jos. Mi-e greu să vorbesc cu tine, Takeo, întrucât foarte multe din ce am de spus te privesc, însă Cel Luminat a găsit potrivit să te aducă aici, așa că trebuie să încerc. Prezența ta schimbă totul. Ți-am zis, năluca ta e permanent cu mine, mă vizitezi noaptea în vis. Mă străduiesc să birui această obsesie.

A zâmbit cu autoironie.

— De când eram copil, am încercat să exersez detașarea de lumea simțurilor. Singura mea dorință era iluminarea. Îmi era sete de sfințenie. Nu spun că nu m-am atașat niciodată de cineva — știi cum e când bărbații trăiesc laolaltă fără femei. Terayama nu face excepție. Dar niciodată nu m-am îndrăgostit de cineva. Niciodată n-am ajuns să fiu obsedat de cineva așa cum am fost de tine. Un zâmbet i-a arcuit iarăși buzele. N-am să explic de ce. Nu e important și, oricum, nici nu sunt sigur că știu. Totuși, după moartea seniorului Shigeru, erai înnebunit de durere. Suferința ta m-a înduioșat. Am vrut să te consolez.

— M-ai consolat, am spus cu glas coborât.

— Pentru mine a fost mai mult decât consolare! Nu mi-am dat seama că sentimentul o să fie atât de puternic. Mi-a plăcut mult ce am simțit și am fost recunoscător că trăiam ceva ce nu mai simțisem niciodată, dar și detestam acest lucru. El făcea ca toate străduințele mele spirituale să pară o ipocrizie. M-am dus la starețul nostru și i-am spus că trebuie să părăsesc templul și să mă întorc în lume.

Mi-a propus să plec un timp ca să mă gândesc la hotărârea mea. Am un prieten din copilărie în Vest, Mamoru, care mă tot ruga să-i fac o vizită. Știi că mă pricep puțin să cânt la flaut. Am fost invitat ca împreună cu Mamoru și alții să joc într-o dramă, *Atsumori*.

A tăcut. O rafală de vânt amestecat cu lapoviță a izbit în perete. Lampa a pâlpâit atât de violent încât era cât pe ce să se stingă. Nu aveam habar ce urma să spună Makoto, însă inima mea a început să bată mai repede și-mi simțeam pulsul în gât. Nu de dorință, deși amintirea acesteia exista, ci mai mult de teama de a auzi ce nu voiam să aud.

Makoto a spus:

— Prietenul meu trăiește în casa seniorului Fujiwara.

Am clătinat din cap.

— N-am auzit niciodată de el.

— E un nobil care a fost exilat din capitală. Pământurile lui se întind de-a lungul domeniului Shirakawa.

A fost suficient să aud numele ei ca să simt ceva asemănător cu o lovitură în stomac.

— Ai văzut-o pe doamna Shirakawa?

A încuviințat dând din cap.

— Mi s-a spus că e pe moarte.

Inima îmi bătea atât de tare încât credeam că o să-mi sară din piept.

— A fost grav bolnavă, dar s-a însănătoșit. Doctorul seniorului Fujiwara i-a salvat viața.

— Trăiește? Lumina chioară a lămpii a părut să se înviореze până când cabana s-a umplut de lumină. Kaede trăiește?

Mi-a cercetat fața cu ochii plini de durere.

— Da, și sunt profund recunoscător pentru asta, căci dacă ar fi murit, eu aș fi fost cel care a dat lovitura fatală.

M-am încruntat, încercând să-i descifrez vorbele.

— Ce s-a întâmplat?

— Cei din casa Fujiwara o cunoșteau ca doamna Otori. Se credea că seniorul Shigeru s-a însurat cu ea în secret, la Terayama, în ziua când el a venit la mormântul fratelui său, în ziua când ne-am cunoscut. Nu mă așteptasem să o văd în casa seniorului Fujiwara, nu mi se spusese de căsătoria ei. Am fost luat complet prin surprindere când mi-a fost prezentată. Am presupus că te căsătoriseși cu ea, că ești și tu acolo. M-a luat gura pe dinainte. Nu numai că mi-am dovedit mie însumi tăria și natura obsesiei mele de tine, de care mă amăgisem că scăpasem, ci i-am și distrus într-o clipă prefăcătoria, în prezența tatălui ei.

— Dar de ce a pretins ea un astfel de lucru?

— De ce pretind femeile că sunt căsătorite când nu sunt? Era să moară fiindcă a pierdut sarcina.

Am amuțit.

Makoto a spus:

— Tatăl ei m-a întrebat despre căsătorie. Știam că nu avusese loc în Terayama. Am încercat să evit un răspuns direct, dar deja avea bănuieli, iar eu spusesem destule ca să i le confirm. Nu știam atunci, însă mintea lui era foarte instabilă și declarase de multe ori că o să-și ia viața. Și-a despicat burta în prezența ei, și probabil că șocul a provocat avortul.

— Copilul era al meu, am spus. Trebuia să fie soția mea. Va fi.

Însă când mi-am auzit vorbele, faptul că o înșelasem pe Kaede mi s-a părut cu atât mai odios. Avea să mă ierte vreodată?

— Așa am presupus și eu, a zis el. Dar când? La ce vă gândeați? O femeie de rangul și familia ei?

— Ne gândeam la moarte. S-a întâmplat în noaptea în care a murit Shigeru și a căzut Inuyama. Nu voiam să murim fără... N-am putut să continui.

După câteva clipe, Makoto a spus:

— Nu puteam să mă împac cu mine însumi. Pasiunea mea mă dusese adânc înapoi în lumea suferinței, de care credeam că pot să scap. Consideram că făcusem un rău ireparabil altei ființe conștiente, deși doar o femeie, însă în același timp o parte geloasă din mine voia ca ea să moară, fiindcă știam că o iubești și că probabil și ea te iubește. Vezi, nu-ți ascund nimic. Trebuie să-ți spun ce e mai rău despre mine.

— Aș fi ultimul care să te condamne. Prin urmările ei, purtarea mea a fost mult mai crudă.

— Dar tu aparții acestei lumi, Takeo, trăiești în mijlocul ei. Eu am vrut să fiu altfel. Acest lucru mi s-a dezvăluit a fi cea mai hidoasă mândrie. M-am întors la Terayama și i-am cerut voie starețului nostru să mă retrag în această cabană mică, unde să mă dedic cântatului la flaut și slujirii Celui Luminat cu toată pasiunea care mi-a mai rămas, deși nici nu mai nădăjduiesc în iluminarea lui, căci nu sunt deloc demn de ea.

— Toți trăim în mijlocul lumii, am spus. Unde altundeva să trăim?

În timp ce vorbeam, mi s-a părut că aud glasul lui Shigeru: *Tot așa cum răul e întotdeauna la ușă, lumea e întotdeauna afară. Iar noi în lume trebuie să trăim.*

Makoto se uita la mine, cu fața dintr-odată senină, cu ochi mai luminoși.

— Ăsta e mesajul pe care trebuie să-l aud? De-asta ai fost trimis la mine?

— Nu prea știu nici ce planuri de viață am eu, am răspuns. De unde să le știu pe ale tale? Însă ăsta e unul dintre primele lucruri pe care le-am învățat de la Shigeru. Trebuie să trăim în lume.

— Atunci să o luăm ca pe-o poruncă de la el, a spus Makoto și am văzut că începe să-și recapete vigoarea. Înainte părea resemnat

în fața morții, dar acum revenea la viață sub ochii mei. Acum ai de gând să-i îndeplinești dorințele?

— Ichiro mi-a spus că trebuie să mă răzbun pe unchii lui Shigeru și să-mi revendic moștenirea, și asta am de gând să fac. Dar nu știu cum. Și trebuie să mă însor cu doamna Shirakawa. Asta a fost tot dorința lui Shigeru.

— Seniorul Fujiwara dorește să se-nsoare cu ea, a spus cu grijă Makoto.

N-am vrut să iau asta în seamă. Nu-mi venea să cred că ea, Kaede, s-ar fi căsătorit cu altcineva. Ultimele cuvinte pe care mi le adresase fuseseră: *Nu voi iubi niciodată pe nimeni în afară de tine.* Iar înainte de asta spusese: *Numai cu tine sunt în siguranță.* Știam reputația pe care o dobândise, că orice bărbat care o atingea murea. Mă culcasem cu ea și trăiam. Îi făcusem un copil. Și o abandonasem, fusese cât pe ce să moară, pierduse copilul nostru — avea să mă ierte vreodată?

Makoto a continuat:

— Fujiwara preferă bărbații femeilor. Dar se pare că a făcut o obsesie pentru doamna Shirakawa. I-a propus căsătoria numai cu numele, pentru a-i acorda protecția lui. E de presupus că nici moștenirea ei nu-l lasă indiferent. Din păcate, Shirakawa e la pământ, dar există Maruyama.

Cum n-am spus nimic, a murmurat:

— Fujiwara e un colecționar. Doamna Shirakawa va deveni una dintre posesiunile lui. Colecțiile lui nu văd niciodată lumina zilei. Le arată doar câtorva prieteni privilegiați.

— Nu i se poate întâmpla asta!

— Ce alte soluții are? Are noroc că nu a căzut de tot în dizgrație. Faptul că a supraviețuit deceselor atâtor bărbați care au avut legătură cu ea e destul de rușinos. Dar mai are și ceva nefiresc. Se spune că a pus să fie omorâți doi însoțitori ai tatălui ei, care n-au

vrut să o slujească. Citește și scrie ca un bărbat. Și se pare că ridică o armată ca să revendice pentru sine Maruyama la primăvară.

— Poate că se va apăra singură, am spus.

— O femeie? a răspuns Makoto cu dispreț. E cu neputință.

Am simțit că-mi crește inima de admirație pentru Kaede. Ce aliat avea să fie! Dacă era să ne căsătorim, aveam să deținem jumătate din teritoriul Seishuu. Maruyama avea să-mi ofere toate resursele necesare să mă lupt cu nobilii Otori. După ce terminam cu ei, numai fosta regiune vitală din teritoriul Tohanilor, care acum era a lui Arai, ar fi împiedicat pământurile noastre să se întindă de la o mare la cealaltă, cum promitea profeția.

Acum că începuseră ninsorile, totul trebuia să aștepte până la primăvară. Eram istovit, totuși ardeam de nerăbdare. Mă îngrozea gândul ca, până să o revăd, Kaede să nu ia o hotărâre irevocabilă.

— Spuneai că mergi cu mine la templu?

Makoto a încuviințat.

— O să plecăm de îndată ce se luminează de ziuă.

— Dar dacă nu dădeam peste tine, ai fi rămas aici toată iarna?

— Nu-mi fac iluzii, a răspuns el. Probabil aș fi murit aici. Poate că mi-ai salvat viața.

Am vorbit până noaptea târziu, sau cel puțin el a vorbit, ca și cum prezența altei ființe umane descătușase tăcerea strânsă în multe săptămâni. Mi-a povestit câte ceva despre trecutul lui; era mai mare cu patru ani decât mine și se născuse într-o familie de războinici de rang inferior, care îi slujiseră pe Otori până la Yaegahara, iar după acea înfrângere fuseseră siliți să jure credință Tohanilor. Fusese crescut ca un războinic, dar era al cincilea fiu dintr-o familie numeroasă care sărăcea tot mai mult. De la o vârstă fragedă i se încurajase dragostea de învățătură și interesul pentru religie, iar când familia a început să decadă, fusese trimis la Terayama. Avea unsprezece ani pe atunci. Iar fratele lui, care avea treisprezece, fusese hărăzit să fie

novice, dar după prima iarnă fugise și de atunci nu se mai auzise nimic despre el. Fratele cel mare fusese ucis la Yaegahara, iar tatăl lor murise nu mult după aceea. Cele două surori ale lui erau măritate cu războinici Tohani, și nu mai primise nici o veste de la ele de mulți ani. Mama lui era încă în viață și trăia la ferma familiei, împreună cu cei doi frați ai lui care supraviețuiseră, și familiile lor. Nici nu se mai considerau ca făcând parte din clasa războinicilor. Își vedea mama o dată sau de două ori pe an.

Am vorbit cu ușurință, ca doi prieteni buni, și mi-am amintit că tânjisem după o astfel de companie când eram pe drum cu Akio. Puțin mai mare și mult mai instruit decât mine, Makoto avea o seriozitate și o chibzuință care contrastau cu firea mea nesăbuită. Totuși, cum aveam să descopăr mai târziu, era pe deasupra puternic și curajos, fiind în același timp războinic, călugăr și cărturar.

Mi-a mai povestit despre groaza și atrocitățile care au năpădit Yamagata și Terayama după moartea lui Shigeru.

— Eram înarmați și pregătiți de răzmeriță. Iida amenința de câtva timp că ne distruge templul, dându-și seama că deveneam mai bogați și mai puternici, cu fiecare an. Știa că faptul de a fi fost cedați Tohanilor născuse un resentiment puternic, și spera să înăbușe în fașă orice rebeliune. Ai văzut cum îl priveau oamenii pe seniorul Shigeru. Moartea lui le-a pricinuit o durere cumplită. N-am mai văzut așa ceva. Tulburările din oraș, de care se temuseră Tohanii cât a trăit el, au izbucnit cu și mai mare violență la vestea morții lui. A fost o răzmeriță — foști războinici Otori, orășeni înarmați cu pari, chiar și fermieri cu coase și pietre înaintau spre castel. Eram pregătiți să ne alăturăm lor și să atacăm, când a venit vestea morții lui Iida și a victoriei lui Arai în Inuyama. Forțele Tohane s-au retras și am început să le izgonim către Kushimoto. Pe drum ne-am întâlnit cu tine, care aveai capul lui Iida. La acea vreme, toată lumea începea să știe povestea salvării seniorului Shigeru de către tine, și

oamenii începeau să bănuiască identitatea celui numit Îngerul din Yamagata.

A oftat și a suflat în ultimii tăciuni aprinși. Lampa se stinsese de mult.

— Când ne-am întors în Terayama, nu mai semănai deloc cu un erou. Erai la fel de pierdut și îndurerat ca toți ceilalți, și încă mai aveai de luat decizii dureroase. Mi-ai trezit interesul când ne-am cunoscut, dar te-am considerat ciudat — talentat, poate, dar slab; simțul tău al auzului părea nefiresc, ca de animal. De obicei mă consider un bun cunoscător al oamenilor. M-am mirat când ai primit invitația de a te întoarce și m-a nedumerit încrederea lui Shigeru în tine. Mi-am dat seama că nu erai ce pari, am văzut ce curaj aveai și am întrezărit tăria sentimentelor tale. M-am îndrăgostit de tine. Cum spuneam, nu mi se mai întâmplase. Și am zis că nu am să-ți destăinui de ce, dar acum am făcut-o.

După o clipă, a adăugat:

— N-am să mai vorbesc despre asta.

— Nu e nici un rău, am răspuns. Dimpotrivă. Am nevoie de prietenie mai mult decât orice pe lume.

— În afară de o armată?

— Asta trebuie să aștepte până la primăvară.

— Am să fac tot ce-mi stă în putere să te ajut.

— Cum rămâne cu chemarea ta, cu căutarea iluminării?

— Cauza ta e chemarea mea, a răspuns el. Altfel de ce te-ar fi adus aici Cel Luminat ca să-mi reamintești că trăim în mijlocul lumii? Între noi există o legătură puternică. Iar acum înțeleg că nu trebuie să lupt împotriva ei.

Focul era aproape stins. Nu mai vedeam fața lui Makoto. Dârdâiam sub cuvertura subțire. Mă întrebam dacă am să pot dormi, dacă am să mai dorm vreodată, dacă voi înceta vreodată să ascult cu atenție posibila răsuflare a asasinilor. Într-o lume care părea aproape în

întregime ostilă, devotamentul lui Makoto mă impresiona profund. Nu-mi venea nimic de spus în minte. I-am luat mâna și i-am strâns-o scurt, în semn de mulțumire.

— Vrei să stai de pază câteva ceasuri, cât dorm eu?

— Bineînțeles.

— Să mă trezești, și pe urmă poți dormi tu înainte să plecăm.

A dat din cap. M-am înfășurat cu încă o cuvertură și m-am culcat. Focul strălucea foarte slab. Îi auzeam susurul muribund. Afară vântul se mai domolise puțin. Streșinile picurau; în stuful de pe acoperiș se foia o creatură mică. O bufniță a țipat și șoarecii au încremenit. Am căzut într-un somn agitat și am visat copii care se înecau. M-am aruncat de mai multe ori în apa neagră, rece ca gheața, dar nu am putut să-i salvez.

M-a trezit frigul. Zorile tocmai începeau să lumineze cabana. Makoto ședea în poziție de meditație. Respirația lui era atât de înceată încât abia dacă o auzeam, totuși știam că e foarte vigilent. M-am uitat la el câteva momente. Când a deschis ochii, mi-am întors privirea.

— Trebuia să mă trezești.

— Mă simt odihnit. Am nevoie de foarte puțin somn. A adăugat curios: De ce nu te uiți niciodată la mine?

— S-ar putea să te adorm. E unul dintre talentele Tribului pe care le-am moștenit. Ar trebui să fiu în stare să-l controlez, însă am adormit oameni fără să vreau. Așa că nu-i privesc în ochi.

— Vrei să spui că ai și alte talente în afară de auzul fin? Ce mai poți face?

— Pot să mă fac nevăzut, destul de mult timp ca să derutez un adversar, sau să mă strecor pe lângă o strajă. Și pot crea impresia că am rămas într-un loc după ce l-am părăsit, sau că sunt în două locuri în același timp.

Nu s-a putut abține să nu se dea înapoi puțin.

— Pari mai mult demon decât înger, a bombănit el. Toți cei din Trib fac asta?

— Fiecare cu talentele lui. Se pare că eu am moștenit mai multe decât îmi era partea.

— Nu știam nimic despre Trib, nici măcar că există, până când stareţul nostru ne-a vorbit despre tine și legătura ta cu ei, după vizita voastră din vară.

— Mulți cred că talentele sunt vrăjitorie, am spus.

— Sunt?

— Nu știu, pentru că nu știu cum fac ceea ce fac. Talentele au venit la mine. Nu eu le-am căutat. Dar antrenamentul le dezvoltă.

— Îmi închipui că, la fel ca orice talent, pot fi folosite în bine sau în rău, a zis el încet.

— Ei bine, membrii Tribului vor să le folosească numai pentru propriile lor scopuri, am spus. De-asta nu vor să mă lase în viață. Dacă vii cu mine, te va paște același pericol. Ești pregătit pentru așa ceva?

A încuviințat.

— Da, sunt pregătit. Totuși, nu te sperie? Cei mai mulți oameni ar șovăi de frică.

N-am știut ce să răspund. Fusesem descris adesea ca neînfricat, dar cuvântul acesta pare prea frumos pentru o stare care e mai mult decât invizibilitatea, un dar cu care m-am născut. Iar neînfricare mă cuprinde doar din când în când, și atunci e nevoie de energie ca să o mențin. Cunosc frica la fel de bine ca orice om. Nu voiam să mă gândesc atunci la asta. M-am ridicat și mi-am luat hainele. Nu erau chiar uscate, și le-am simțit reci și umezi pe piele când le-am îmbrăcat. M-am dus afară să urinez. Aerul era rece și umed, dar ninsoarea se oprise, iar pământul era acoperit de zloată. Singurele urme de pași din jurul cabanei și al sanctuarului erau ale mele, deja pe jumătate acoperite. Poteca dispărea pe deal în jos. Se putea merge

pe ea. Pe munte și în pădure nu se auzea decât vântul. În depărtare croncăneau ciorile și, ceva mai aproape, o pasăre mai mică fluiera a jale. Nu deslușeam nici un zgomot de existență umană, nici un topor doborând vreun trunchi, nici un clopot de templu, nici un câine din sat. Izvorul sanctuarului susura încet. M-am spălat pe față și pe mâini cu apa rece ca gheața, și am băut cu sete.

Acesta a fost tot micul nostru dejun. Makoto și-a strâns puținele lucruri, a îndesat flautul și fluierul în cingătoare, și a luat parul de luptă. Era singura lui armă. I-am dat sabia scurtă pe care i-o luasem atacatorului meu cu o zi în urmă, și a băgat-o în cingătoare, lângă flaut și fluier.

Când am pornit la drum, cădeau câțiva fulgi de zăpadă și a continuat să ningă slab toată dimineața. Poteca nu era totuși acoperită prea gros, iar Makoto, desigur, cunoștea bine drumul. Când și când, alunecam pe gheață, sau intram până la genunchi în câte-o groapă. În scurtă vreme, hainele mele erau la fel de ude ca în seara precedentă. Poteca era îngustă. Mergeam unul în urma celuilalt, în pas vioi, aproape fără să vorbim. Makoto părea că nu mai are vorbe, iar eu eram prea ocupat cu ascultatul — o respirație, un băț rupt, vibrația unei corzi de arc, șuieratul unui cuțit aruncat. Mă simțeam ca un animal sălbatic, veșnic în pericol, veșnic vânat.

Lumina a devenit de un gri-sidefiu, a rămas așa în jur de trei ceasuri, apoi a început să se întunece. Ninsoarea s-a îndesit, începând să viscolească și să se depună. Pe la amiază, ne-am oprit să bem dintr-un pârâu mic, dar de îndată ce ne-am oprit din mers ne-a luat frigul, așa că nu am zăbovit.

— Ăsta e râul de la nord, care curge pe lângă templu, a spus Makoto. Mergem tot drumul de-a lungul lui. Mai sunt mai puțin de două ore de mers.

Călătoria părea mult mai ușoară decât cea de la plecarea din Hagi. Aproape începeam să mă relaxez. Terayama era doar la două ore

depărtare. Aveam un tovarăș. Aveam să ajungem la templu și să fiu în siguranță cât ținea iarna. Dar bolborositul râului acoperea toate celelalte zgomote și nu m-a avertizat nimic de oamenii care ne așteptau.

Erau doi și au venit la noi din pădure, ca lupii. Dar se așteptau la un singur om — eu — și prezența lui Makoto i-a luat prin surprindere. Au văzut ceea ce au crezut că e un călugăr inofensiv și s-au repezit mai întâi la el, așteptându-se să o ia la fugă. Makoto l-a doborât pe primul cu o lovitură în cap, care trebuie să-i fi crăpat țeasta. Al doilea bărbat avea o sabie lungă, lucru care m-a mirat, căci, de obicei, membrii Tribului nu poartă săbii lungi. M-am făcut invizibil în timp ce el o rotea în direcția mea, am ajuns lângă el și am repezit cuțitul spre mâna în care ținea sabia, căutând să-l scot din luptă. Cuțitul a ricoșat din mânușa lui; am lovit din nou și mi-am lăsat imaginea să apară la picioarele lui. A doua lovitură și-a atins ținta și sângele a început să picure din încheietura mâinii lui drepte în timp ce el s-a învârtit iar. Al doilea meu sine a dispărut și, tot invizibil, m-am repezit la el, încercând să-i tai beregata, dorindu-mi să o fi avut pe Yato, ca să mă pot lupta cu el așa cum se cuvine. El nu mă vedea, însă m-a apucat de brațe și a scos un strigăt de groază. Am simțit că devin vizibil, lucru de care și-a dat și el seama în același timp. S-a uitat la fața mea de parcă vedea o stafie, cu ochii măriți de groază, și apoi s-a clătinat, deoarece Makoto l-a izbit din spate, peste gât, cu parul. S-a prăvălit ca un bou, doborându-mă și pe mine.

Am ieșit de-a bușilea de sub el și l-am tras pe Makoto la adăpostul stâncilor, în caz că mai erau și alții pe coasta dealului. Cel mai tare îmi era frică de arcașii care ne-ar fi putut doborî de departe. Dar în locul acesta pădurea era prea deasă pentru a se putea folosi arcul de la orice depărtare. Nu erau semne că ar mai fi fost cineva.

Makoto respira greu și ochii îi străluceau.

— Acum îmi dau seama ce ai vrut să spui despre talentele tale!

— Și tu ești destul de priceput! Mulțumesc.

— Cine sunt oamenii ăștia?

M-am dus la cele două cadavre. Primul bărbat era din neamul Kikuta — mi-am dat seama după mâna lui —, dar al doilea purta sub armură însemnul Otorilor.

— Acesta e războinic, am răspuns, uitându-mă la bâtlan. Așa se explică sabia. Celălalt face parte din Trib — e un Kikuta.

Nu-l cunoșteam pe bărbat, dar trebuie să fi fost rude, căci aveam aceleași linii în palmă.

Războinicul Otori m-a neliniștit. Venise din Hagi? Ce căuta alături de unul dintre asasinii Tribului? Se părea că toată lumea știa că mă îndrept spre Terayama. Gândul mi-a zburat la Ichiro. M-am rugat ca informația să nu fi fost smulsă de la el. Oare se știa de la Jo-An sau de la unul dintre săracii de care mă temusem că mă vor trăda? Poate că acești bărbați fuseseră deja la templu și ne așteptau acolo și alții.

— Ai dispărut complet, a spus Makoto. Nu ți-am văzut decât urmele pe zăpadă. E nemaipomenit! Mi-a zâmbit larg, cu fața transfigurată. Greu de crezut că era aceeași persoană cu flautistul deznădăjduit din seara precedentă. A trecut ceva timp de când nu m-am mai luptat așa cum trebuie, a continuat el. E uimitor că atingerea morții face viața atât de frumoasă.

Zăpada părea mai albă și frigul mai pătrunzător. Îmi era teribil de foame, tânjeam după confort, o baie fierbinte, mâncare, vin, trupul gol al unei amante lipit de al meu.

Ne-am continuat drumul cu energie renăscută. Aveam nevoie de ea; în ultima oră, vântul s-a întețit și a început iar să ningă puternic. Aveam motiv să-i fiu și mai recunoscător lui Makoto, deoarece către sfârșit mergeam orbește, însă el știa drumul și nu a șovăit niciodată. De când mă dusesem ultima oară la templu, un perete de lemn fusese înălțat în jurul clădirilor principale, iar la poartă străjile ne-au cerut

parola. Makoto a răspuns și l-au salutat cu entuziasm. Își făcuseră griji pentru el și se simțeau ușurați că se hotărâse să se întoarcă.

După ce au zăvorât iar poarta și ne-au dus în camera de gardă, s-au uitat cercetător la mine, neștiind dacă mă cunoșteau sau nu.

— Seniorul Otori Takeo caută refugiu aici pe timpul iernii. Vreți să-l informați pe starețul nostru că e aici?

Unul dintre ei a străbătut în grabă curtea, dar înainte să ajungă la mănăstire s-a făcut în întregime alb de nea. Acoperișurile mari ale sălilor principale erau deja acoperite de zăpadă, ramurile golașe ale cireșilor și prunilor se aplecau, grele de florile iernii.

Străjile ne-au făcut semn să ne așezăm lângă foc. La fel ca Makoto, erau călugări tineri, având ca arme arcuri, săgeți și pari. Ne-au turnat ceai. Nimic nu mi s-a părut vreodată mai bun. Ceaiul și hainele noastre scoteau aburi, creând o căldură plăcută. M-am străduit să-i rezist, nu voiam să mă relaxez încă.

— M-a căutat cineva aici?

— Azi-dimineață devreme au fost observați străini pe munte. Au ocolit templul și și-au continuat drumul, intrând în pădure. Habar n-aveam că vă căutau. Eram puțin îngrijorați pentru Makoto — ne-am gândit că ar putea fi bandiți —, dar vremea era prea rea pentru a putea trimite pe cineva afară. Seniorul Otori a sosit la timp. Drumul pe care ați coborât e deja impracticabil. Templul va fi închis de acum până la primăvară.

— Pentru noi e o onoare că v-ați întors, a spus cu sfială unul dintre ei, și privirile pe care le-au schimbat mi-au dat de înțeles că bănuiau care era semnificația apariției mele.

După vreo zece minute, călugărul s-a întors în grabă.

— Starețul nostru îi urează bun venit seniorului Otori, a zis el, și vă poftește să vă îmbăiați și să mâncați. Ar vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră după ce se termină rugăciunile de seară.

Makoto și-a terminat ceaiul, s-a înclinat formal în fața mea și a spus că trebuie să se pregătească pentru rugăciunile de seară, de parcă ar fi stat toată ziua în templu laolaltă cu ceilalți călugări, și n-ar fi înaintat cu greu prin viscol, ucigând și doi oameni pe deasupra. Purtarea lui era rece și formală. Știam că sub acea înfățișare se afla inima unui prieten adevărat, însă aici era călugăr, în timp ce eu trebuia să reînvăț să fiu nobil. Vântul urla în jurul acoperișurilor, ningea necontenit. Ajunsesem în siguranță la Terayama. Aveam o iarnă la dispoziție să-mi reorganizez viața.

Tânărul călugăr care adusese mesajul stareţului m-a dus în una dintre camerele de oaspeți ale templului. Aceste încăperi, pline de vizitatori și pelerini primăvara și vara, erau acum goale. Deși obloanele exterioare fuseseră închise din cauza furtunii, era cumplit de frig. Vântul gemea prin crăpăturile din perete, iar prin unele mai mari pătrundea zăpada. Același călugăr mi-a arătat drumul până la casa mică de baie, clădită deasupra unui izvor termal. Mi-am scos hainele ude și jegoase, și m-am frecat peste tot. Pe urmă mi-am cufundat corpul în apa fierbinte. Era și mai bine decât îmi închipuisem că o să fie. M-am gândit la oamenii care în ultimele două zile încercaseră să mă omoare și am fost grozav de fericit că trăiesc. În jurul meu, apa bolborosea și scotea aburi. Am simțit o undă de recunoștință față de ea, pentru faptul că izvora din munte, îmi îmbăia trupul care mă durea, și îmi dezgheța membrele. M-am gândit la munții care în orice clipă pot să scuipe foc și cenușă, sau să se cutremure și să arunce în jur clădiri ca pe niște surcele, și-i pot face pe oameni să se simtă la fel de neajutorați ca insectele care se târăsc de sub buștenii în flăcări. Muntele acesta ar fi putut să mă prindă în gheare și să mă înghețe pe vecie, însă el îmi dăduse în schimb această apă fierbinte.

Pe brațe aveam vânătăi de la strânsoarea războinicului, iar pe gât o tăietură lungă, superficială, unde mă zgâriase cu sabia. Încheietura mâinii drepte, care mă supăra câteodată de când mi-o răsucise Akio

în Inuyama, rupându-mi tendoanele, mă durea mai tare. Corpul meu părea mai slab ca niciodată, dar altfel eram în formă bună după călătorie. Iar acum eram și curat.

Am auzit pași în camera de dincolo și călugărul mi-a strigat că mi-a adus haine uscate și mâncare. Am ieșit din apă, cu pielea roșie ca focul de la căldură, m-am șters cu cârpele lăsate acolo anume pentru asta, și m-am întors în fugă în cameră, pe poteca de scânduri.

Era goală; hainele zăceau pe podea: pânza curată care se purta în jurul șoldurilor, izmene matlasate, chimonou de mătase, tot matlasat, și cingătoare. Chimonoul era de culoarea prunei, țesut cu un model de un purpuriu aprins, și avea pe spate însemnul Otorilor, cusut cu argintiu. Mi l-am pus fără grabă, savurând atingerea mătăsii. Nu mai purtasem de mult ceva de așa calitate. M-am întrebat ce căuta la templu și cine îl lăsase aici? Fusese al lui Shigeru? I-am simțit prezența învăluindu-mă. Primul lucru pe care aveam să-l fac de dimineață era să mă duc la mormântul lui. El avea să-mi spună cum să înfăptuiesc răzbunarea.

Mirosul mâncării m-a făcut să-mi dau seama cât de hămesit eram. Nu mai mâncasem de multe zile ceva atât de consistent, și mi-au trebuit doar două minute să devorez totul. Pe urmă, nevrând să pierd căldura acumulată la baie sau să adorm, am făcut câteva exerciții, și am încheiat cu o meditație.

Dincolo de vânt și ninsoare, îi auzeam pe călugări cântând monoton în sala principală a templului. Noaptea cu ninsoare, camera goală cu amintirile și stafiile ei, cuvintele liniștite din acele sutra străvechi, toate laolaltă produceau o minunată senzație dulce-amară. Mă treceau fiori pe șira spinării. Îmi doream să fi fost mai atent când Ichiro se străduise să mă învețe poezie. Îmi era dor să țin pensula în mână: dacă nu puteam să-mi exprim sentimentele prin cuvinte, poate le-aș fi putut picta.

Când toate acestea se vor sfârși, să te întorci la noi, spusese bătrânul preot. O parte din mine dorea să pot face asta, și să-mi petrec restul zilelor în acest loc liniștit. Dar mi-am amintit că până și aici auzisem planuri de război; acum călugării erau înarmați și templul fortificat. Lucrurile erau departe de a se sfârși — ba chiar abia începuseră.

Cântarea călugărilor s-a încheiat, și le-am auzit pașii înăbușiți în timp ce se duceau să mănânce, apoi să doarmă câteva ore, până îi trezea clopotul de la miezul nopții. Am auzit pași care se apropiau dinspre mănăstire, și același călugăr a venit la ușă și a deschis-o. S-a înclinat în fața mea și a spus:

— Senior Otori, starețul nostru dorește să vă vadă acum.

M-am ridicat și l-am urmat.

— Cum te cheamă?

— Norio, domnule, a răspuns el și a adăugat în șoaptă: M-am născut în Hagi.

Nu a spus mai mult, regula templului impunând ca nimeni să nu vorbească fără rost. Am mers prin curtea centrală, deja plină de zăpadă, pe lângă sala de mese în care călugării stăteau îngenuncheați în șiruri tăcute, fiecare având dinaintea sa un bol cu mâncare, am trecut pe lângă sala principală, care mirosea a tămâie și ceară de lumânări, unde silueta aurie sclipea în semiîntuneric, către a treia latură a pătratului. Aici se afla o serie de camere mici, folosite ca birouri și ateliere. Încă de departe am auzit pocnetul mătăniilor, șoapta unei sutra. Ne-am oprit în fața primei camere și Norio a spus cu glas coborât:

— Părinte stareț, musafirul dumneavoastră e aici.

Mi-a fost rușine când l-am văzut, căci era chiar bătrânul preot, în aceleași haine ponosite în care îl văzusem când fusesem ultima dată în Terayama. Îl crezusem unul dintre bătrânii templului, nu mai marele lui. Fusesem atât de absorbit de propriile-mi griji încât nici nu știusem cine e. Am căzut în genunchi și am atins rogojina

cu fruntea. Familiar ca întotdeauna, a venit spre mine, mi-a spus să mă ridic și m-a îmbrățișat. Pe urmă s-a dat înapoi și m-a studiat cu fața luminată de un zâmbet. I-am zâmbit și eu, simțindu-i mulțumirea autentică și răspunzând la ea.

— Senior Otori, a zis el. Mă bucur tare mult că te-ai întors la noi cu bine. M-am gândit mult la tine. Ai trăit vremuri grele.

— Nu s-au terminat. Dar vă rog să-mi acordați ospitalitate pe timpul iernii. Se pare că sunt vânat de toată lumea și am nevoie de un loc sigur în care să mă pregătesc.

— Makoto mi-a povestit câte ceva despre situația ta. Ești oricând bine-venit aici.

— Trebuie să vă spun chiar acum care e scopul meu. Am de gând să-mi revendic moștenirea de la familia Otori și să-i pedepsesc pe cei răspunzători de moartea lui Shigeru. Asta ar putea pune templul într-un oarecare pericol.

— Suntem pregătiți pentru asta, a zis el cu seninătate.

— Îmi faceți o mare favoare, pe care nu o merit.

— Cred că vei constata că aceia dintre noi care au legături foarte vechi cu familia Otori consideră că-ți sunt datori, a răspuns el. Și, desigur, credem în viitorul tău.

Mai mult decât mine, mi-am zis în gând. Am simțit că roșesc. Era greu de crezut că mă laudă, după toate greșelile pe care le făcusem. Mă simțeam ca un impostor, îmbrăcat în chimonoul Otorilor, cu părul tuns scurt, fără bani, fără proprietăți, fără oameni, fără sabie.

— Toate strădaniile încep cu o singură acțiune, a spus el, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Prima ta acțiune a fost să vii aici.

— M-a trimis învățătorul meu, Ichiro. Mă voi întâlni cu el aici la primăvară. M-a sfătuit să-i cer protecție seniorului Arai. Trebuia să fi făcut asta de la început.

Starețul a zâmbit și riduri mici i-au apărut în jurul ochilor.

— Nu, Tribul nu te-ar fi lăsat să trăiești. Atunci erai mult mai vulnerabil. Nu-ți cunoșteai dușmanul. Acum ai o oarecare idee despre puterea lui.

— Cât de multe știți despre Trib?

— Shigeru avea încredere în mine și deseori mi-a cerut sfatul. La ultima lui vizită, am vorbit pe larg despre tine.

— N-am auzit asta.

— Nu, a avut grijă să vorbească lângă cascadă, ca să nu auzi. Mai târziu ne-am mutat în camera asta.

— Unde ați vorbit despre război.

— Avea nevoie de asigurarea mea că templul și orașul se vor răscula odată ce Iida e mort. Încă era nehotărât cu privire la tentativa de asasinat, temându-se că te trimite pur și simplu la moarte sigură. După cum s-a dovedit, moartea lui a fost cea care a aprins scânteia răzmeriței, și n-am fi putut s-o împiedicăm nici să fi vrut. Oricum, Arai era aliat cu Shigeru, nu cu clanul Otori. Dacă poate să ia pentru sine acest teritoriu, o va face. Până la vară vor fi în război.

A tăcut o clipă, apoi a continuat:

— Familia Otori intenționează să revendice pământul lui Shigeru și să declare adopția ta ilegală. Nu le e de ajuns că au pus la cale moartea lui, acum vor să-i întineze amintirea. De-asta mă bucur că ai de gând să-ți iei în primire moștenirea.

— Totuși mă va accepta vreodată familia Otori? Am întins mâinile, cu palmele în sus. Sunt însemnat ca fiind un Kikuta.

— O să vorbim mai târziu despre asta. O să te mire câți așteaptă întoarcerea ta. Ai să vezi la primăvară. Oamenii tăi te vor găsi.

— Un războinic Otori a încercat deja să mă omoare, am zis, neconvins de vorbele lui.

— Mi-a spus Makoto. Clanul se va dezbina, dar Shigeru știa asta și o accepta. Dihania nu e opera lui — semințele au fost semănate când a fost uzurpat, după moartea tatălui său.

— Îi consider pe unchii lui Shigeru răspunzători de moartea lui, am spus. Dar cu cât aflu mai multe, cu atât mă miră mai mult că l-au lăsat să trăiască atâta.

— Soarta hotărăște lungimea vieții noastre, a răspuns el. Nobilii Otori se tem de ai lor. Fermierii lor sunt nestatornici din fire. Ei n-au fost niciodată aduși complet la ascultare, ca țăranii sub Tohani. Shigeru îi cunoștea și-i respecta și, la rândul lui, le-a câștigat respectul și afecțiunea. Asta l-a apărat de unchii lui. Acum fermierii îți vor fi loiali ție.

— Poate, am spus, dar există o problemă mai serioasă acum: sunt condamnat la moarte de către Trib.

Chipul lui era calm, ivoriu la lumina lămpii.

— Ceea ce e un alt motiv din care te afli aici.

Am crezut că o să continue, dar a tăcut. Se uita la mine cu o expresie de așteptare pe chip.

— Seniorul Shigeru ținea niște evidențe, am spus, vorbind cu grijă în camera cufundată în liniște. Evidențe despre Trib și activitățile lui. Sper că mi le veți pune la dispoziție.

— Au fost păstrate aici pentru tine, a răspuns el. Voi trimite acum după ele. Și, desigur, am mai păstrat ceva pentru tine.

— Pe Yato, am spus.

A dat din cap.

— O să ai nevoie de ea.

L-a strigat pe Norio și l-a rugat să se ducă în depozit și să aducă sabia și cufărul.

— Shigeru nu a vrut să-ți influențeze deciziile pe care le-ai fi putut lua, a spus el, în timp ce eu ascultam ecoul pașilor lui Norio stingându-se în mănăstire. Era conștient că moștenirea îți va împărți loialitatea. Se aștepta ca tu să alegi latura ta Kikuta. În cazul ăsta, nimeni nu avea să aibă vreodată acces la evidențe, în afară de mine. Dar întrucât ai ales latura Otori, însemnările sunt ale tale.

— Mi-am cumpărat câteva luni de viață, am spus cu o urmă de autodispreț. Alegerea mea nu are nimic nobil decât dacă fac în sfârșit ce dorea seniorul Shigeru. Nici n-am prea avut de ales, întrucât viața mea alături de Trib se apropia de sfârșit. Cât despre latura mea Otori, e numai prin adopție și va fi contestată de toată lumea.

Zâmbetul i-a luminat iar fața, ochii îi străluceau de înțelegere și înțelepciune.

— Voința lui Shigeru e un motiv la fel de bun ca oricare.

Am simțit că mai știa și alte lucruri pe care avea să mi le împărtășească mai târziu, însă chiar când mă gândeam la asta am auzit pași care se apropiau. M-am încordat fără să vreau, apoi i-am recunoscut ca fiind ai lui Norio, puțin mai grei de data asta, deoarece căra cufărul și sabia. A deschis ușa și a intrat, apoi a căzut în genunchi. A pus cufărul și sabia pe rogojină. N-am întors capul, dar am auzit zgomotul ușor pe care l-au făcut. La gândul de-a o ține iar pe Yato în mâini, un amestec de bucurie și teamă mi-a accelerat pulsul.

Norio a închis ușa în urma lui și, îngenunchind iar, a pus obiectele prețioase în fața starețului, unde le vedeam și eu. Amândouă erau înfășurate în bucăți de pânză veche, puterea lor fiind astfel mascată. Starețul a scos-o pe Yato din învelitoare și mi-a întins-o cu ambele mâini. Am luat-o tot cu ambele mâini, am ridicat-o deasupra capului și m-am înclinat în fața lui, simțind greutatea rece și familiară a tecii. Tare aș fi vrut să trag sabia și să-i trezesc cântecul de oțel, însă nu puteam să fac asta în prezența starețului. Am pus-o reverențios pe podea, lângă mine, în timp ce el dezvelea cufărul.

Din el se înălța un miros de rută. L-am recunoscut imediat. Era într-adevăr cel pe care îl cărasem sub ochii lui Kenji pe cărarea de munte, crezând că e un dar pentru templu. Oare știa atunci Kenji ce conținea?

Bătrânul a deschis capacul — nu era încuiat — și mirosul de rută s-a intensificat. A luat un pergament și mi l-a întins.

— Trebuie să-l citești mai întâi pe acesta. Așa mi-a spus Shigeru. Când l-am luat, a adăugat cu o emoție subită, profundă: Nu credeam că o să vină clipa asta.

M-am uitat în ochii lui. Adânciți în orbite pe fața bătrână, erau la fel de luminoși și vii ca ai unui tânăr de douăzeci de ani. Mi-a susținut privirea și am înțeles că nu o să cedeze niciodată somnului indus de cei din neamul Kikuta. În depărtare, unul dintre clopotele mai mici a bătut de trei ori. Cu ochii minții, îi vedeam pe călugări la rugăciune, adânciți în meditație. Simțeam forța spirituală a acestui loc sfânt, concentrată și reflectată de bătrânul care se afla acum în fața mea. Am simțit din nou un val de recunoștință, față de el, față de credința care îl susținea, față de Cer și față de diverșii zei care, în ciuda necredinței mele, păreau să-mi fi luat viața în grija lor.

— Citește, m-a îndemnat starețul. Restul poți să-l studiezi mai târziu, dar pe acesta citește-l acum.

Am desfășurat sulul de pergament, încruntându-mă să descifrez scriitura. Am recunoscut scrisul lui Shigeru și literele, numele meu printre ele, dar pentru mine cuvintele nu aveau nici un sens. Ochii îmi fugeau în susul și în josul coloanelor. Am mai desfășurat puțin și m-am pomenit într-o mare de nume. Părea să fie o genealogie ca acelea pe care mi le explicase Gosaburo în Matsue. Odată ce am priceput asta, am început s-o studiez temeinic. M-am întors la scrisul introductiv și l-am recitit cu atenție. Pe urmă l-am citit a treia oară. M-am uitat la stareț.

— E adevărat?

A chicotit încetișor.

— Se pare că e. Tu nu-ți vezi fața, așa că nu vezi dovada acolo. Ei fi având tu mâini de Kikuta, dar trăsăturile tale sunt în întregime de Otori. Mama tatălui tău a lucrat ca spioană pentru Trib. A fost angajată de Tohani și trimisă la Hagi când tatăl lui Shigeru, Shigemori, nu era decât un băiețandru mai răsărit. Între ei s-a înfiripat o legătură,

aparent neaprobată de Trib. Rezultatul a fost tatăl tău. Bunica ta trebuie să fi fost o femeie inteligentă: nu a spus nimănui; era măritată cu unul dintre verii ei, iar copilul a fost crescut ca un Kikuta.

— Shigeru și tata au fost frați? Era unchiul meu?

— Ar fi greu pentru oricine să nege asta, dată fiind înfățișarea ta. Când Shigeru te-a văzut prima dată, a fost izbit de asemănarea ta cu fratele lui mai mic, Takeshi. Desigur, cei doi frați semănau foarte mult. Acum, dacă ai avea părul mai lung, ai fi imaginea lui Shigeru când era tânăr.

— Cum a descoperit asta?

— O parte din însemnările familiei lui. Tatăl lui bănuise întotdeauna că femeia cu care avusese o legătură concepuse un copil, și i-a încredințat acest secret înainte să moară. Shigeru a descoperit restul singur. A mers pe urmele tatălui tău până la Mino și și-a dat seama că, după moartea lui, se născuse un fiu. Tatăl tău trebuie să fi suferit de aceeași contradicție ca tine. În ciuda faptului că a fost crescut ca un Kikuta și în ciuda talentelor lui, mari chiar și după standardele Tribului, tot a încercat să fugă de ei: asta sugerează că avea sânge amestecat și că-i lipsea fanatismul adevăraților membri ai Tribului. Shigeru aduna evidențe despre Trib de când l-a cunoscut pe Muto Kenji. S-au întâlnit la Yaegahara; Kenji a fost prins în luptă și a fost martor la moartea lui Shigemori. S-a uitat la Yato. A recuperat sabia asta și i-a dat-o lui Shigeru. Poate ți-au spus povestea.

— Kenji a făcut odată aluzie la ea, am zis.

— Kenji l-a ajutat pe Shigeru să scape de soldații lui Iida. Pe atunci erau amândoi tineri; s-au împrietenit. În afară de prietenia lor, își erau de folos unul altuia. De-a lungul anilor, au schimbat informații despre multe lucruri, uneori, trebuie spus, fără să-și dea seama. Nu cred că Kenji chiar și-a dat seama ce secretos, chiar prefăcut, putea să fie seniorul Shigeru.

Am rămas tăcut. Dezvăluirea mă uluise, însă, dacă stăteam să mă gândesc mai bine, avea logică. Sângele meu Otori mă făcuse să fiu atât de dornic de a învăța lecțiile răzbunării când familia mea fusese masacrată în Mino, și datorită aceluiași sânge mă legasem de Shigeru. M-am întristat din nou din pricina lui, dorindu-mi să fi știut mai devreme, bucurându-mă totuși că eram din același neam cu el, că făceam parte cu adevărat din familia Otori.

— Asta confirmă că am făcut alegerea cea bună, am spus în cele din urmă, cu un glas înecat de emoție. Dar dacă trebuie să fiu Otori, un războinic, mai am multe de învățat. Am arătat spre pergamentele din cufăr. Nici chiar să citesc nu știu bine!

— Ai toată iarna înainte, a răspuns starețul. Makoto te va ajuta la citit și la scris. La primăvară trebuie să te duci la Arai să înveți practica războiului. Între timp, trebuie să studiezi teoria lui și să continui să te antrenezi cu sabia.

A făcut o pauză și a zâmbit iar. Mi-am dat seama că mai avea o surpriză pentru mine.

— Am să te-nvăț eu, a spus el. Înainte de a fi chemat în slujba Celui Luminat, eram considerat oarecum specialist în problemele astea. Numele meu în lume era Matsuda Shingen.

Până și eu auzisem acest nume. Matsuda era unul dintre cei mai vestiți războinici Otori din generația precedentă, un erou pentru tinerii din Hagi. Starețul a chicotit văzând uimirea de pe chipul meu.

— Cred că ne va plăcea iarna. O să avem o grămadă de exerciții ca să ne țină de cald. Ia-ți lucrurile, senior Otori. Vom începe dimineață. Când nu studiezi, te vei alătura călugărilor la meditație. Makoto te va trezi la ceasul Tigrului.

M-am înclinat dinaintea lui, copleșit de recunoștință. Mi-a făcut semn să plec.

— Nu facem decât să ne plătim datoria față de tine.

— Ba nu, am spus. Eu vă rămân veșnic îndatorat. Voi face tot ce-mi spuneți. Sunt complet în slujba dumneavoastră.

Eram la ușă când a strigat:

— Poate ar fi ceva.

Întorcându-mă, am căzut în genunchi.

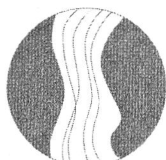
— Orice!

— Lasă-ți părul să crească! a spus el, râzând.

Încă îl mai auzeam chicotind în timp ce-l urmam pe Norio înapoi spre camera de oaspeți. El căra cufărul, dar pe Yato o țineam eu. Vântul se mai domolise, ninsoarea devenise mai apoasă și mai deasă. Estompa zgomotele, acoperind muntele cu o pătură, izolând templul de lume.

În cameră așternutul era deja întins. I-am mulțumit lui Norio și i-am urat noapte bună. Două lămpi luminau odaia. Am tras-o pe Yato din teacă și m-am uitat la tăiș, gândindu-mă la focul care făurise această combinație de rezistență, delicatețe și ascuțime letală. Cutele din oțel creau un model frumos, ca de unde. Era darul lui Shigeru pentru mine, împreună cu numele și viața mea. Am apucat sabia cu ambele mâini și am repetat mișcările învățate de la el în Hagi.

Yato mi-a cântat despre sânge și război.

CAPITOLUL OPT

Kaede se întoarse de departe, dintr-un peisaj roșu, lovit de sânge și foc. Văzuse imagini îngrozitoare în timpul febrei; acum când deschise ochii, zări lumina și umbra cunoscute ale casei părinților ei. Deseori, când era ostatică la familia Noguchi, visa că se trezea acasă și, după câteva clipe, se deștepta de-adevăratelea la realitatea vieții din castel. Acum era culcată, cu ochii închiși, așteptând a doua trezire, simțind că o înțeapă ceva în partea de jos a burții, și întrebându-se de ce visa miros de pelin.

— S-a întors printre noi!

Glasul străin al bărbatului o făcu să tresară. Simți o mână pe frunte și știu că era a Shizukăi, aducându-și aminte că o mai simțise de multe ori, când forma tare și răcoroasă a frunții era singurul lucru care se interpunea între gândurile ei și ororile care o asaltau. Asta era tot ce-și amintea. Pățise ceva, dar mintea ei se ferea să se gândească la asta. Mișcarea îi amintea de cădere. Trebuie să fi căzut de pe calul lui Takeo, Raku, micul sur pe care i-l dăruise el, da, căzuse, pierduse copilul lui.

Ochii i se umplură de lacrimi. Știa că nu gândește limpede, dar era sigură că nu mai avea copilul. Simți mâna Shizukăi îndepărtându-se și apoi întorcându-se cu o cârpă ușor încălzită, ca să-i șteargă fața.

— Doamnă! spuse Shizuka. Doamnă Kaede!

Kaede încercă să-și miște mâna, dar părea să fie imobilizată, și ceva o înțepa și acolo.

— Nu încercați să vă mișcați, zise Shizuka. Doctorul seniorului Fujiwara, Ishida, vă tratează. Acum o să vă faceți bine. Nu plângeți, doamnă!

— E normal, îl auzi ea pe doctor vorbind. Cei care sunt în pragul morții plâng întotdeauna când sunt aduși înapoi, dar nu știu să spun dacă de bucurie sau tristețe.

Nici Kaede nu știa. Lacrimile curgeau și, când în cele din urmă se opriră, adormi.

Dormi mai multe zile, se trezea, mânca puțin și adormea la loc. Pe urmă dormi mai puțin, dar stătu culcată cu ochii închiși, ascultând zgomotele din jur. Auzi glasul Hanei recăpătându-și încrederea, tonul blând al lui Ai, cântecele Shizukăi, sau cum o dojenea pe Hana, care o urmărea peste tot ca o umbră, încercând să-i facă pe plac. Era o casă de femei — bărbații se țineau la distanță — femei conștiente că fuseseră în pragul dezastrului, că încă nu scăpaseră de pericol, dar supraviețuiseră până acum. Toamna îi făcea încet loc iernii.

Singurul bărbat era doctorul care stătea în pavilionul de oaspeți și o vizita zilnic. Era scund și îndemânatic, avea degete lungi și glas liniștit. Kaede ajunse să aibă încredere în el, simțind că nu o judeca. Nu o considera bună sau rea, ba nici nu gândea în astfel de termeni. Nu voia decât să o vadă sănătoasă.

Folosea tehnici pe care le învățase pe continent, ace de aur și argint, o pastă din frunze de pelinariță arse pe piele, și ceaiuri din scoarță de salcie. Era prima persoană care călătorise pe continent, pe

care o cunoștea. Uneori îl asculta povestindu-i Hanei despre animalele pe care le văzuse, balene uriașe în mare, urși și tigri pe uscat.

Când putu să se scoale și să umble pe afară, doctorul Ishida fu cel care propuse să se țină o ceremonie pentru copilul pierdut. Kaede fu cărată până la templu cu un palanchin, și stătu în genunchi mult timp în fața sanctuarului închinat lui Jizo, cea care are grijă de copiii care mor înainte de a se naște. Jeli copilul a cărui viață fusese atât de scurtă, zămislit și dispărut în toiul violenței. Totuși fusese un copil conceput din iubire.

N-am să te uit niciodată, promise ea în inima ei, și se rugă ca data viitoare pruncul să aibă un drum mai sigur. Simțea că spiritul lui era acum în siguranță până avea să înceapă iar călătoria vieții. Spuse aceeași rugăciune pentru copilul lui Shigeru, dându-și seama că, în afară de Shizuka, era singura persoană care știa de scurta lui existență. O podidiră iar lacrimile, dar când se întoarse acasă chiar simți că i se luase o greutate de pe inimă.

— Acum trebuie să-ți reiei viața, îi spuse doctorul Ishida. Ești tânără, te vei mărita și vei avea alți copii.

— Cred că-mi e destinat să nu mă mărit, răspunse Kaede.

El zâmbi, crezând că ea glumea. Bineînțeles că era o glumă, se gândi ea. Femeile cu poziția ei, de rangul ei, se măritau întotdeauna, sau mai degrabă erau măritate cu cel care părea să ofere cea mai avantajoasă alianță. Dar astfel de căsătorii erau aranjate de tați, sau de conducătorii clanurilor, sau alți suzerani, iar ea părea dintr-odată să nu mai aibă pe nimeni. Tatăl ei murise, la fel ca majoritatea însoțitorilor lui importanți. Clanul Seishuu, din care făceau parte familiile Maruyama și Shirakawa, era foarte ocupat cu frământările de după căderea Tohanilor și neașteptata ascensiune a lui Arai Daiichi. Cine să-i spună ce să facă? Arai? Oare ar fi trebuit să încheie o alianță formală cu el, recunoscându-l drept suzeran, dar care erau avantajele sau dezavantajele unei astfel de mișcări?

— Ai devenit foarte serioasă, spuse el. Pot să te-ntreb ce te frământă? Trebuie să-ncerci să nu-ți faci griji.

— Trebuie să mă hotărăsc ce să fac, răspunse ea.

— Îți sugerez să nu faci nimic până te mai întremezi. Iarna e aproape. Trebuie să te odihnești, să mănânci bine și să ai mare grijă să nu răcești.

Și trebuie să-mi consolidez pământurile, să iau legătura cu Sugita Haruki de la Maruyama pentru a-l înștiința că am de gând să-mi preiau moștenirea, și să găsesc bani și mâncare pentru oamenii mei, se gândi ea, dar nu-i spuse asta lui Ishida.

Când se înzdrăveni, începu să repare casa, înainte să vină ninsorile. Totul fu spălat, se puseră rogojini noi, se reparară paravanele și fură înlocuite țiglele și olanele. Grădina fu din nou îngrijită. Kaede nu avea bani să plătească tot, dar găsi oameni care să muncească pentru ea, în schimbul promisiunii că vor fi plătiți la primăvară și, cu timpul, o slujiră cu devotament, căci învăță să-i câștige de partea ei cu o privire sau un ton blajin.

Se mută în odăile tatălui ei unde, în sfârșit, avea acces neîngrădit la cărțile lui. Citea și scria ore întregi până când, temându-se pentru sănătatea ei, Shizuka o aducea pe Hana să o distragă. Atunci Kaede se juca și o învăța pe sora ei să citească și să folosească pensula ca un bărbat. Sub îngrijirea strictă a Shizukăi, Hana se făcu mai puțin sălbatică. Era la fel de însetată de învățătură precum Kaede.

— Amândouă ar fi trebuit să ne naștem băieți, oftă Kaede.

— Atunci tata ar fi fost mândru de noi, spuse Hana.

Își apăsa cu limba dinții de sus în timp ce se concentra asupra literelor.

Kaede nu răspunse. Nu vorbea niciodată despre tatăl ei, și încerca să nu se gândească la el. Ba chiar nici nu mai putea să facă în mod clar deosebirea dintre ce se întâmplase de fapt când el murise și delirurile pricinuite de febră din timpul bolii ei. Nu-i întrebă pe

Shizuka și Kondo, de teama răspunsurilor lor. Fusese la templu, îndeplinise ritualurile de doliu, și poruncise să se sculpteze o piatră frumoasă pentru mormântul lui, dar tot îi mai era frică de stafia lui, care o bântuise în timpul febrei. Deși se agăța de convingerea *N-am făcut nimic rău,* nu se putea gândi la el fără o undă de rușine, pe care o ascundea sub supărare.

Îmi va fi mai de folos mort decât viu, hotărî ea, și dădu de știre că se întorcea la numele de Shirakawa, deoarece ultima dorință a tatălui ei fusese ca ea să fie moștenitoarea lui și să rămână în casa părintească. Când după perioada de doliu Shoji se întoarse în casă și începu să cerceteze cu ea evidențele și socotelile, lui Kaede i se păru că detectează în atitudinea lui o oarecare dezaprobare, dar socotelile erau într-o stare atât de cumplită încât ea își folosi supărarea ca să-l intimideze. Era greu de crezut că treburile fuseseră lăsate să se înrăutățească atât de tare. Părea cu neputință să asigure destulă mâncare pentru oamenii pe care îi avea deja și pentru familiile lor, darămite pentru alții pe care spera să-i angajeze. Asta era principala ei sursă de neliniște.

Cercetă cu Kondo armurile și armele, și dădu instrucțiuni să se facă reparații și înlocuiri. Ajunsese să se bazeze din ce în ce mai mult pe experiența și judecata lui. El îi sugeră să restabilească granițele domeniului, să împiedice încălcarea lor și să întrețină aptitudinile de luptă ale războinicilor. Ea fu de acord, știind instinctiv că trebuia să le dea de lucru bărbaților și să le mențină interesul. Pentru prima dată, fu recunoscătoare pentru anii petrecuți la castel, căci își dădea seama ce mult învățase despre arme și războinici. Kondo pleca adesea cu cinci sau șase oameni, folosind aceste expediții pentru a se întoarce și cu informații.

Le spuse lui Kondo și Shizukăi să scape anumite informații printre oameni: o alianță cu Arai, campania pentru Maruyama la primăvară, posibilitatea avansării și a bogăției.

Nu-l văzu deloc pe seniorul Fujiwara, deși el trimise daruri, prepelițe, curmale uscate, vin și haine călduroase, matlasate. Ishida se întoarse la reședința nobilului, și era sigură că o să-l informeze despre progresele ei, și cu siguranță n-ar fi îndrăznit să-i ascundă ceva. Nu voia să-l întâlnească pe Fujiwara. Era rușinos că-l înșelase și-i părea rău că pierduse respectul lui, dar se simțea și ușurată că nu-l mai vedea față în față. Marele lui interes pentru ea o enerva și o dezgusta, la fel ca pielea lui albă și ochii de vultur.

— E un aliat folositor, îi spuse Shizuka.

Se aflau în grădină, supraveghind înlocuirea felinarului de piatră zdrobit. Era o zi senină și rece, cu soare cu dinți.

Kaede urmărea o pereche de ibiși pe câmpurile de orez, dincolo de poartă. Penajul lor de iarnă, de un roz-deschis, strălucea pe fundalul pământului gol.

— A fost foarte bun cu mine, spuse ea. Știu că-i datorez viața, fiindcă doctorul lui m-a făcut bine. Dar nu m-ar deranja dacă nu l-aș mai vedea niciodată.

Păsările ibis se urmăreau una pe alta prin bălțile care se formaseră în colțurile câmpurilor, ciocurile lor încovoiate agitând apa nămoloasă.

— Oricum, adăugă ea, pentru el acum sunt pătată. Mă va disprețui mai mult ca niciodată.

Shizuka nu spusese nimic despre dorința nobilului de a se căsători cu Kaede, și nu pomeni de ea nici acum.

— Trebuie să luați niște decizii, zise ea încet. Altfel o să murim cu toții de foame până la primăvară.

— N-am chef să abordez pe nimeni, spuse Kaede. Nu vreau să pară că cerșesc, că sunt disperată și nevoiașă. Știu că până la urmă trebuie să mă duc la Arai, dar cred că asta poate să aștepte până se termină iarna.

— Socot că păsările vor începe să se adune până atunci, zise Shizuka. Arai va trimite pe cineva la dumneavoastră, nădăjduiesc.

— Și tu, Shizuka? întrebă Kaede. Stâlpul era ridicat și felinarul la locul lui. Diseară avea să pună în el o lampă, ca să arate frumos în grădina acoperită cu chiciură, sub cerul senin. Tu ce-ai să faci? Nu cred că vei rămâne cu mine veșnic, nu-i așa? Probabil că ai alte griji. Cum e cu fiii tăi? Trebuie să-ți fie tare dor de ei. Și ce porunci ai de la Trib?

— În momentul de față, doar să am grijă de interesele dumneavoastră, răspunse Shizuka.

— Ar fi luat și copilul cum l-au luat pe Takeo? întrebă Kaede, apoi adăugă imediat: Oh, nu-mi răspunde, nu are nici un rost acum. Simți că-i vine să plângă și își strânse buzele. Rămase tăcută câteva clipe, apoi continuă: Presupun că-i ții la curent cu acțiunile și deciziile mele.

— Îi trimit din când în când mesaje unchiului meu. Când am crezut că sunteți pe moarte, de pildă. Și-i spun orice eveniment nou: dacă v-ați hotărî să vă recăsătoriți, lucruri de felul ăsta.

— N-o voi face.

Pe măsură ce lumina după-amiezii scădea, penajul roz al păsărilor strălucea mai tare. Liniștea era deplină. Acum că muncitorii terminaseră, grădina părea mai tăcută ca niciodată. Iar în acea liniște, auzi din nou promisiunea zeiței albe. *Ai răbdare.*

Nu mă voi mărita cu nimeni în afară de el, jură ea din nou. *Voi avea răbdare.*

Fu ultima zi cu soare. Vremea deveni rece și umedă. Câteva zile mai târziu, Kondo se întoarse pe furtună dintr-unul din rondurile lui. Descălecând repede, le strigă femeilor din casă:

— Sunt străini pe drum, oameni de-ai seniorului Arai, cinci sau șase, cu cai.

Kaede îi porunci să adune cât mai mulți oameni și să dea impresia că aveau la dispoziție mult mai mulți.

— Spune-le femeilor să pregătească mâncare, îi zise ea Shizukăi. Tot ce avem, să pară belșug. Trebuie să dăm impresia că prosperăm. Ajută-mă să-mi schimb hainele, și adu-le pe surorile mele. Pe urmă trebuie să te faci nevăzută.

Își puse cel mai elegant chimonou pe care i-l dăruise Fujiwara, amintindu-și, ca întotdeauna, de ziua în care i-l promisese Hanei.

Îl va primi când o să i se potrivească, se gândi ea, *și jur că voi fi acolo s-o văd purtându-l.*

Hana și Ai intrară în cameră. Hana sporovăia cu însuflețire și țopăia să se încălzească. După ele intră Ayame, cărând un mangal. Kaede tresări când văzu ce plin de cărbuni era: aveau să tremure mai tare de frig după plecarea oamenilor lui Arai.

— Cine vine? întrebă nervoasă Ai?

De la moartea tatălui ei și boala lui Kaede devenise mai fragilă, ca și cum șocurile combinate o șubreziră.

— Oamenii lui Arai. Trebuie să facem impresie bună. De-asta am împrumutat iar chimonoul Hanei.

— Să nu-l murdărești, soră mai mare, spuse Hana, gemând când Ayame începu să o pieptene.

De obicei, purta părul legat la spate. Desfăcut, îi ajungea la pământ.

— Ce vor? întrebă Ai palidă.

— Bănuiesc că ne vor spune, răspunse Kaede.

— Trebuie să fiu și eu de față? întrebă cu glas rugător Ai.

— Da, pune-ți celălalt chimonou pe care l-a trimis seniorul Fujiwara și ajut-o pe Hana să se îmbrace. Trebuie să fim toate aici când sosesc ei.

— De ce? întrebă Hana.

Kaede nu răspunse. Nici ea nu prea știa motivul. Avusese o imagine subită cu ele trei în casa izolată, cele trei fiice ale seniorului Shirakawa, distante, frumoase, periculoase... așa trebuiau să fie văzute de războinicii lui Arai.

— Cea atotputernică și milostivă, ajută-mă, se rugă ea la Zeița Albă, în timp ce Shizuka îi lega cingătoarea și o pieptăna.

Auzi în fața porții tropăit de cai și apoi pe Kondo urându-le bun venit oamenilor. Glasul lui găsise exact nota potrivită de curtoazie și încredere, iar ea îi mulțumi Cerului pentru talentele actoricești ale Tribului, și speră ca ale ei să fie la fel de mari.

— Ayame, condu-i pe musafirii noștri în pavilionul de oaspeți, spuse ea. Dă-le ceai și mâncare. Cel mai bun ceai și cea mai fină ceramică. După ce termină de mâncat, roagă-l pe conducătorul lor să vină aici să-mi vorbească. Hana, dacă ești gata, vino să te-așezi lângă mine.

Shizuka o ajută pe Ai să-și pună chimonoul și o pieptănă repede.

— Deschide obloanele înainte să pleci, spuse Kaede. Să intre soarele.

Căci ploaia se oprise și un soare capricios arunca o lumină argintie peste grădină și în încăpere.

— Eu ce trebuie să fac? întrebă Hana, îngenunchind lângă Kaede.

— Când intră bărbații, trebuie să te înclini exact în aceeași clipă cu mine. Și pe urmă să te uiți cât poți de frumos și să nu clintești cât vorbesc eu.

— Atât? Hana era dezamăgită.

— Uită-te la bărbați; studiază-i fără să se vadă. După aceea poți să-mi spui ce părere ți-au făcut. Și tu, Ai. Nu trebuie să trădați sau să reacționați la nimic, ci să fiți ca niște statui.

Ai veni și îngenunche de cealaltă parte a lui Kaede. Tremura, dar reuși să se stăpânească.

Ultimele raze de soare pătrundeau în încăpere, făcând să danseze firicelele de praf și luminându-le pe cele trei fete. În grădină se auzea cascada proaspăt curățată, cu apele crescute de ploaie. Un pescăruș plonjă de pe o stâncă, aidoma unui fulger albastru.

Din camera de oaspeți venea murmurul glasurilor bărbaților. Kaede avu impresia că le simte mirosul necunoscut. Se încordă. Își îndreptă spatele și mintea i se prefăcu în gheață. Avea să le înfrunte puterea cu puterea ei. Avea să le aducă aminte ce ușor pot să moară.

După puțin timp, o auzi pe Ayame spunându-le bărbaților că doamna Shirakawa îi va primi acum. Curând după aceea conducătorul lor și unul dintre însoțitorii lui se apropiară de casa principală și pășiră pe verandă. Ayame căzu în genunchi la marginea camerei, iar însoțitorul îngenunche și el afară. Când celălalt bărbat trecu pragul, Kaede așteptă ca el să le vadă pe toate trei, apoi se înclină în fața lui, atingând podeaua cu fruntea. Hana și Ai se mișcară exact în același timp.

Cele trei fete se ridicară deodată.

Războinicul îngenunche și spuse:

— Sunt Akita Tsutomu din Inuyama. Am fost trimis la doamna Shirakawa de seniorul Arai.

Se înclină și rămase așa. Kaede zise:

— Bine-ați venit, senior Akita. Vă sunt recunoscătoare pentru călătoria anevoioasă, și seniorului Arai pentru că v-a trimis. Sunt nerăbdătoare să aflu cum pot să-l slujesc. Adăugă: Puteți să vă ridicați.

Bărbatul se ridică, iar ea îl privi țintă. Știa că femeile trebuiau să stea cu ochii în pământ în prezența bărbaților, dar ea nu prea se mai simțea femeie. Se întrebă dacă avea să mai fie vreodată acel gen de femeie. Își dădu seama că Hana și Ai se uitau la Akita în același fel, cu ochi în care nu se putea citi nimic.

Era un bărbat între două vârste, cu părul încă negru, dar care începea să se rărească. Avea nasul mic, dar ușor coroiat, care îi dădea un aer de pasăre de pradă, compensat de o gură frumoasă, cu buze destul de mari. Hainele îi erau pătate din cauza călătoriei, dar de bună calitate. Avea mâini pătrate, cu degete scurte, degetele mari fiind puternice și curbate. Kaede presupuse că e un om practic, dar și conspirator, deprins cu uneltirile.

— Seniorul Arai vă întreabă de sănătate, zise el, uitându-se la fiecare dintre surori, apoi întorcându-și privirea la Kaede. S-a spus că sunteți bolnavă.

— M-am însănătoșit, răspunse ea. Puteți să-i mulțumiți seniorului Arai pentru grija lui.

El își înclină ușor capul. Părea stingherit, de parcă s-ar fi simțit mai bine printre bărbați decât printre femei și nu prea știa cum să i se adreseze. Ea se întrebă cât auzise despre situația ei, dacă știa cauza bolii ei.

— Am auzit cu multă părere de rău de moartea seniorului Shirakawa, continuă el. Seniorul Arai e îngrijorat de lipsa dumneavoastră de protecție, și dorește să vă spună clar că el consideră că alianța dumneavoastră cu el e la fel de strânsă ca și cum ați face parte din familia lui.

Hana și Ai întoarseră capul, schimbând o privire între ele, apoi continuară să se uite în tăcere la Akita. Asta păru să-l stingherească și mai tare. Își drese glasul.

— Asta fiind situația, seniorul Arai dorește să vă primească împreună cu surorile dumneavoastră la Inuyama, pentru a discuta despre alianță și viitorul doamnei Shirakawa.

Cu neputință, se gândi ea, deși câteva clipe nu spuse nimic. Apoi vorbi, zâmbind ușor.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere. Totuși sănătatea mea nu e încă destul de zdravănă ca să-mi permită să călătoresc și, întrucât

suntem încă în doliu după tatăl nostru, nu e potrivit să plecăm de acasă. Suntem la sfârșitul anului. Vom aranja o vizită la Inuyama la primăvară. Puteți să-i spuneți seniorului Arai că eu consider alianța noastră neîntreruptă, și că-i sunt recunoscătoare pentru protecție. Mă voi consulta cu el atât cât pot, și am să-l țin la curent cu deciziile mele.

Din nou privirea dintre Hana și Ai trecu prin încăpere ca fulgerul. *E cu adevărat straniu,* se gândi Kaede și-i veni dintr-odată să râdă.

Akita spuse:

— Trebuie să-i recomand insistent doamnei Shirakawa să vină cu mine la Inuyama.

— E absolut cu neputință, zise ea înfruntându-i privirea și adăugând: Nu se cade să-mi recomandați dumneavoastră să fac ceva.

Dojana îl surprinse. Un val de roșeață îi acoperi gâtul și-i urcă în pomeți.

Hana și Ai se aplecară foarte puțin în față și privirea lor deveni mai atentă. Soarele intră în nori, întunecând încăperea, și ploaia începu să răpăie brusc pe acoperiș. Clopoțeii de vânt din bambus scoaseră un sunet dogit.

Akita spuse:

— Îmi cer scuze. Bineînțeles că trebuie să faceți cum vi se pare potrivit.

— Am să vin la Inuyama la primăvară, repetă Kaede. Puteți să-i spuneți asta seniorului Arai. Sunteți bine-veniți să petreceți noaptea aici, dar cred că dimineață va trebui să plecați înapoi, înainte să vină ninsoarea.

— Doamnă Shirakawa.

Akita se înclină până la podea. În timp ce el se târa spre ușă cu spatele, ea întrebă:

— Cine sunt însoțitorii dumneavoastră?

Vorbi aspru, lăsând iritarea să i se strecoare în glas, știind instinctiv că-l dominase. Ceva legat de situație, de surorile sale, de propria ei conduită îl intimidase. Aproape că simțea mirosul fricii.

— Fiul surorii mele, Sonoda Mitsuru, și trei oameni din suita mea.

— Lăsați-l aici pe nepotul dumneavoastră. Poate să intre în slujba mea pe timpul iernii, și să ne însoțească la Inuyama. Va fi o garanție a bunei dumneavoastră credințe.

El se uită în pământ, luat prin surprindere de această cerere, cu toate acestea, se gândi ea cu mânie, orice bărbat în situația ei ar fi cerut același lucru. Dacă tânărul se afla în casa ei, ar fi fost mai puțin probabil ca unchiul lui să o prezinte într-o lumină falsă sau să o trădeze lui Arai.

— Bineînțeles că încrederea dintre noi este un simbol al încrederii mele în seniorul Arai, spuse Kaede, mai iritată, deoarece el ezita.

— Nu văd nici un motiv pentru care nu ar rămâne aici, cedă Akita.

Am un ostatic, se gândi ea, și se minună de sentimentul de putere pe care i-l dădea acest lucru.

Se înclină în fața lui Akita, Hana și Ai făcură la fel, în timp ce el se prosterna dinaintea lor. Tot mai ploua când el plecă, dar soarele se chinuise să iasă iar, și transforma în curcubee fragmentate picăturile de apă care atârnau de crengile golașe și ultimele frunze de toamnă. Le făcu semn surorilor ei să nu se miște.

Înainte să intre în camera de oaspeți, Akita se întoarse și se uită la ele. Ele rămaseră nemișcate până când el dispăru din vedere. Soarele se făcuse nevăzut, și ploaia continua.

Ayame se ridică din umbră și închise obloanele. Kaede se întoarse și o îmbrățișă pe Hana.

— M-am descurcat bine? întrebă Hana, cu ochii alungiți și plini de emoție.

— A fost minunat, aproape ca o magie. Dar ce-a fost cu privirea aceea dintre voi?

— N-ar fi trebuit să o facem, răspunse Ai, rușinată. E o copilărie. Făceam asta când învățam cu mama sau Ayame. Hana a început. Ele nu știau niciodată dacă era o închipuire de-a lor sau nu. N-am îndrăznit niciodată să facem asta în fața tatei. Iar să o faci în fața unui mare nobil...

— S-a întâmplat pur și simplu, zise Hana, râzând. Nu i-a plăcut, nu-i așa? A făcut niște ochi speriați și a început să transpire.

— Nu e deloc un mare nobil, spuse Kaede. Arai ar fi putut să trimită pe cineva de rang mai mare.

— Atunci ai fi făcut ce ți-a cerut? Am fi mers cu el la Inuyama?

— N-aș fi mers nici dacă ar fi venit însuși Arai, răspunse Kaede. Întotdeauna mă voi lăsa așteptată.

— Vrei să știi ce am mai observat? întrebă Hana.

— Spune-mi.

— Seniorului Akita îi era frică de tine, soră mai mare.

— Ai ochi ageri, zise Kaede, râzând.

— Eu nu vreau să plec, spuse Ai. Nu vreau să plec niciodată de acasă.

Kaede se uită cu milă la sora ei.

— Într-o zi va trebui să te măriți. Poate va trebui să mergi la Inuyama anul viitor și să stai acolo o vreme.

— Și eu? întrebă Hana.

— Poate, răspunse Kaede. Mulți bărbați vor dori să se însoare cu voi.

De dragul unei alianțe cu mine, se gândi ea, întristată că avea să fie nevoită să se folosească de surorile ei.

— Am să merg numai dacă vine și Shizuka, declară Hana.

Kaede zâmbi și o îmbrățișă iar. Nu avea rost să-i spună că Shizuka n-ar fi fost niciodată în siguranță în Inuyama, cât era Arai acolo.

— Du-te și spune-i Shizukăi să vină la mine. Ayame, ar fi bine să vezi ce le putem da de mâncare acestor oameni diseară.

— Mă bucur că le-ați spus să plece mâine, zise Ayame. Nu cred că ne putem permite să-i hrănim mai mult timp. Și sunt obișnuiți să mănânce bine. Clătină din cap. Însă, doamnă Kaede, trebuie să vă spun că tatăl dumneavoastră nu ar fi fost de acord cu această purtare.

— Nu trebuie să spui asta, răspunse iute Kaede. Și dacă vrei să rămâi în casa asta, să nu-mi mai vorbești niciodată așa.

Ayame tresări în fața tonului ei.

— Doamnă Shirakawa, zise ea încet, căzu în genunchi și ieși din cameră târându-se de-a-ndăratelea.

Peste puțin timp intră Shizuka, aducând o lampă, căci se lăsa înserarea. Kaede le spuse surorilor ei să se ducă să-și schimbe hainele.

— Cât ai auzit? întrebă ea după plecarea lor.

— Destul, iar Kondo mi-a spus ce a zis seniorul Akita când s-a întors în pavilion. După părerea lui, în casa asta lucrează o forță supranaturală. A spus că sunteți ca păianjenul de toamnă, auriu și fatal, care țese o pânză frumoasă ca să-i atragă pe bărbați.

— Foarte poetic! spuse Kaede.

— Da, așa a zis și Kondo!

Kaede își imagină licărul ironic din ochii lui. Într-o zi, făgădui ea, avea să se uite la ea fără ironie. Avea să o ia în serios. Toți aveau să facă la fel, toți acești bărbați care se credeau atât de puternici.

— Și Sonoda Mitsuru, ostaticul meu, e îngrozit?

— Ostaticul dumneavoastră! râse Shizuka. Cum ați cutezat să propuneți asta?

— Am greșit?

— Nu, dimpotrivă, i-ați făcut să creadă că sunteți mult mai puternică decât au crezut la început. Tânărul e cam neliniștit că rămâne aici. Unde aveți de gând să-l instalați?

— Poate să-l ia Shoji în casa lui și să aibă grijă de el. Cu siguranță nu-l vreau aici. Kaede se opri, apoi continuă cu o undă de amărăciune: El va fi tratat mai bine decât am fost eu. Dar cu tine cum rămâne? Nu va fi un pericol pentru tine, nu-i așa?

— Probabil că Arai știe că sunt tot la dumneavoastră, spuse Shizuka. Nu văd nici un pericol din partea acestui bărbat. Acum unchiul lui, seniorul Akita, va avea grijă să nu vă supere. Puterea dumneavoastră mă apără — ne apără pe toți. Probabil că Arai se aștepta să fiți înnebunită și disperată după ajutorul lui. Va auzi o cu totul altă poveste. V-am spus eu, păsările se vor aduna.

— Așadar, pe cine mai așteptăm?

— Cred că va veni cineva de la Maruyama înainte să înceapă iarna, ca răspuns la mesagerii trimiși de Kondo.

Kaede spera același lucru, căci se gândea adesea la ultima întâlnire cu ruda ei, și la promisiunea făcută atunci. Tatăl ei îi spusese că o să trebuiască să se lupte pentru acea moștenire, însă ea nu știa deloc cine aveau să-i fie adversarii sau cum să pornească la război. Cine avea să o învețe acest lucru? Cine avea să conducă o armată în numele ei?

A doua zi, le ură drum bun lui Akita și oamenilor lui, mulțumită că șederea lor a fost așa de scurtă, și-i ură bun venit nepotului acestuia, chemându-l pe Shoji și dându-i-l în primire. Era conștientă de efectul ei asupra tânărului — nu-și putea lua ochii de la ea și tremura în prezența ei —, însă el nu o interesa deloc, altfel decât ca ostatic.

— Dă-i de lucru, îi spuse ea lui Shoji. Tratează-l bine și cu respect, dar nu-l lăsa să știe prea mult despre treburile noastre.

În următoarele săptămâni, la poarta ei începură să apară bărbați. Se răspândise un mesaj secret cum că ea aduna războinici. Veneau câte unul, doi sau trei, niciodată în grupuri mari, bărbați ai căror stăpâni muriseră sau sărăciseră, ca urmare a anilor de război. Ea și cu Kondo născociră probe pentru ei — nu voia vagabonzi sau

proști —, dar nu refuzară prea mulți, căci majoritatea erau luptători cu experiență, care când venea primăvara aveau să formeze sâmburele armatei sale. Cu toate acestea, nu trăgea nădejde că o să-i poată hrăni și păstra pe toți pe timpul iernii lungi.

Cu câteva zile înainte de solstițiu, Kondo veni la ea cu vestea pe care o aștepta.

— Seniorul Sugita de la Maruyama e aici, cu mai mulți oameni de-ai lui.

Ea îi primi cu încântare. Ei venerau memoria doamnei Maruyama și erau obișnuiți să vadă o femeie drept conducător. Kaede fu deosebit de bucuroasă să-l vadă pe Sugita, pe care îl ținea minte din călătoria la Tsuwano. Le lăsase pe ele acolo și se întorsese acasă, pentru a se asigura că domeniul nu era atacat și preluat în timpul absenței doamnei Maruyama. Îndurerat nespus de moartea acesteia, era hotărât ca dorințele ei să fie îndeplinite. Bărbat foarte practic, adusese cu el orez și alte provizii.

— Nu vreau să vă sporesc poverile, îi spuse el lui Kaede.

— Nu sunt atât de grele încât să nu-i putem hrăni pe vechii prieteni, minți ea.

— Toată lumea o să sufere în iarna asta, spuse el mohorât. Furtunile, moartea lui Iida, campaniile lui Arai — recolta e doar o parte neînsemnată din ce trebuia să fie.

Kaede îl invită să mănânce cu ea, iar pe ceilalți bărbați îi lăsă în grija lui Shoji și Kondo. Vorbiră pe scurt despre evenimentele din Inuyama, iar apoi pe larg despre moștenirea Maruyama. El o tratá pe Kaede cu respect amestecat cu o familiaritate afectuoasă, de parcă i-ar fi fost unchi sau văr. Ea se simți în largul ei cu el: nu era amenințat de ea, dar o lua în serios.

Când terminară de mâncat și farfuriile fură strânse, el spuse:

— Dorința stăpânei mele a fost să-și vadă domeniul în grija dumneavoastră. Am fost încântat la primirea mesajului că intenționați să

vă luați în primire moștenirea. Am venit imediat să vă spun că vă voi ajuta: mulți dintre noi o vor face. Ar trebui să începem planul acțiunilor înainte de venirea primăverii.

— Asta e intenția mea și voi avea nevoie de tot ajutorul pe care pot să-l obțin, răspunse Kaede. Habar n-am cum să încep. Voi putea prelua pur și simplu pământurile? Cui îi aparțin ele acum?

— Dumneavoastră vă aparțin, răspunse el. Sunteți următoarea moștenitoare, și dorința expresă a stăpânei noastre a fost ca domeniul să fie al dumneavoastră. Dar îl mai revendică și alții: principala rivală e fiica vitregă a doamnei Maruyama, care e măritată cu un văr al seniorului Iida. Arai nu a putut să-l elimine, și are o forță foarte mare — o alianță de Tohani, care au fugit din castelul Noguchi când a căzut, și oameni din clanul Seishuu, care nu văd nici un motiv pentru care s-ar supune lui Arai. Iernează în vestul îndepărtat, dar vor mărșălui spre Maruyama la primăvară. Dacă nu vă mișcați iute și cu îndrăzneală, domeniul va fi cucerit și distrus.

— I-am promis doamnei Naomi că voi împiedica să se întâmple asta, zise Kaede, dar nu știam ce promit sau cum s-o înfăptuiesc.

— Există mulți oameni dornici să vă ajute, spuse el, aplecându-se în față și vorbind în șoaptă. Am fost trimis de sfatul bătrânilor pentru a vă cere să veniți la noi, și repede. Domeniul prospera sub doamna Naomi; toți aveau destulă mâncare, și chiar și cei mai săraci puteau să-și hrănească odraslele. Făceam comerț cu continentul, extrăgeam argint și cupru, am întemeiat multe industrii mici. Alianța dintre seniorul Arai, seniorul Otori Shigeru și doamna Maruyama ar fi extins acea prosperitate tocmai până în Țara de Mijloc. Vrem să salvăm ce putem din alianță.

— Am de gând să-l vizitez pe seniorul Arai la primăvară, spuse Kaede. Atunci voi oficializa alianța noastră.

— Atunci una dintre condițiile dumneavoastră trebuie să fie ca el să vă susțină în revendicarea Maruyamei. Numai Arai e destul de

puternic pentru a-i convinge pe fiica vitregă și soțul ei să se retragă fără luptă. Iar dacă se ajunge la luptă, numai armata lui e destul de mare pentru a-i învinge. Trebuie să vă mișcați repede; de îndată ce drumurile se redeschid, trebuie să vă duceți la Inuyama, și pe urmă să veniți la noi, cu susținerea lui Arai.

Se uită la ea, zâmbi ușor și spuse:

— Îmi pare rău, nu vreau să pară că vă comand în vreun fel. Dar sper că-mi veți asculta sfatul.

— Da, zise ea. Mă gândisem deja să fac asta, dar sprijinul dumneavoastră mă încurajează.

Apoi vorbiră despre câți oameni putea să adune Sugita, iar el jură că nu va preda nimănui domeniul, în afară de ea. Spusese că avea să plece a doua zi, deoarece voia să fie la Maruyama înainte de începerea noului an. Apoi zise ca din întâmplare:

— Păcat că Otori Takeo a murit. Dacă v-ați fi căsătorit cu el, numele lui și relațiile Otorilor v-ar fi făcut și mai puternică.

Kaede simți că-i stă inima și-i cade din piept în stomac.

— Nu auzisem de moartea lui, spuse ea, străduindu-se să nu-i tremure glasul.

— Ei bine, asta e doar ce zic oamenii. Nu cunosc amănunte. Presupun că e singura explicație a dispariției lui. S-ar putea să fie doar un zvon.

— Poate, spuse Kaede, în timp ce gândea: *Sau poate e mort în câmp deschis sau pe munte, și eu n-am să știu niciodată.*

— Doamnă Shirakawa. Sugita se înclină în fața ei și se ridică. O să ținem legătura atât cât permite vremea. Vă aștept la Maruyama în primăvară; forțele clanului vă vor susține în revendicarea moștenirii. Dacă se schimbă ceva, am să vă trimit vorbă cumva.

Ea promise să facă la fel, nerăbdătoare să-l vadă plecat. Când el se îndepărtă și ea fu sigură că ajunsese în pavilionul de oaspeți, o

chemă pe Shizuka, umblând de colo-colo prin cameră în așteptarea ei, iar când fata veni o prinse cu ambele mâini.

— Îmi ascunzi ceva?

— Doamnă? Shizuka se uită mirată la ea. Ce vreți să spuneți? Ce s-a întâmplat?

— Sugita a zis că a auzit că Takeo a murit.

— E doar un zvon.

— Dar l-ai auzit și tu?

— Da. Totuși nu-l cred. Dacă ar fi murit, mi s-ar fi spus. Sunteți foarte palidă! Stați jos. Nu trebuie să vă istoviți sau să vă îmbolnăviți iar. Am să pregătesc paturile.

O duse din camera principală în odaia în care dormeau. Kaede se lăsă pe podea, cu inima încă bubuind.

— Mi-e tare teamă că va muri înainte să-l revăd.

Shizuka îngenunche lângă ea, îi dezlegă cingătoarea și o ajută să-și scoată veșmintele protocolare pe care le purta.

— Am să vă masez capul. Stați liniștită.

Kaede își mișca fără astâmpăr capul dintr-o parte în alta, apucându-se de păr, strângând și desfăcând pumnii. Mâinile Shizukăi în părul ei nu o calmau, doar îi aminteau de insuportabila după-amiază din Inuyama și de evenimentele care au urmat. Tremura.

— Trebuie să aflăm, Shizuka, trebuie să știu sigur. Trimite-i un mesaj unchiului tău. Trimite-l pe Kondo. Trebuie să plece îndată.

— Credeam că începeți să-l uitați, murmură Shizuka, masând capul lui Kaede.

— Nu pot să-l uit. Am încercat, dar cum îi aud numele, îmi revin toate amintirile. Mai ții minte ziua în care l-am văzut prima dată în Tsuwano? În acea clipă m-am îndrăgostit de el. M-a luat cu friguri. A fost — este — o vrajă, o boală de care n-am să mă vindec niciodată. Ai spus c-o să trecem peste asta, dar nu vom trece niciodată.

Sub degetele Shizukăi, fruntea ei ardea. Alarmată, fata întrebă:

— Să trimit după Ishida?

— Sunt chinuită de dorință, spuse Kaede cu glas scăzut. Doctorul Ishida nu poate face nimic în privința asta.

— Dorința e destul de simplu de alinat, răspunse calm Shizuka.

— Dar dorința mea e numai pentru el. Nimic, nimeni altcineva nu o poate alina. Știu că trebuie să-ncerc să trăiesc fără el. Am datorii față de familia mea pe care trebuie să le îndeplinesc și le voi îndeplini. Dar dacă el a murit, trebuie să-mi spui.

— Am să-i scriu lui Kenji, promise Shizuka. Îl voi trimite mâine pe Kondo, deși nu ne prea putem lipsi de el...

— Trimite-l, spuse Kaede.

Shizuka făcu o infuzie din rămurelele de salcie lăsate de Ishida și o convinse pe Kaede să o bea, dar somnul ei fu agitat și în dimineața următoare era apatică și avea febră.

Ishida veni, aplică pelin și își folosi ácele, dojenind-o cu blândețe că nu avea mai mare grijă de ea.

— Nu e grav, îi zise el Shizukăi când ieșiră. Într-o zi sau două o să treacă. E prea sensibilă și cere prea multe de la ea. Ar trebui să se mărite.

— Va accepta să se mărite numai cu un singur bărbat — și asta e cu neputință, spuse Shizuka.

— Tatăl copilului?

Shizuka încuviință.

— Ieri a auzit un zvon cum că ar fi murit. Atunci a început febra.

— Ah!

Ochii lui aveau o privire gânditoare, îndepărtată. Shizuka se întrebă de ce sau de cine din tinerețea lui își amintea.

— Mă tem de lunile care vin, zise ea. Odată ce ne izolează ninsoarea, mă tem că va începe să aibă gânduri negre.

— Am pentru ea o scrisoare de la seniorul Fujiwara. Ar vrea ca ea să-i facă o vizită și să rămână câteva zile. Schimbarea de decor ar putea să-i ridice moralul și să-i abată gândurile.

— Seniorul Fujiwara e prea bun cu această casă și ne acordă o atenție prea mare.

Shizuka folosi automat cuvintele oficiale de mulțumire în timp ce lua scrisoarea. Era acut conștientă de bărbatul de lângă ea, de scurta atingere a mâinilor lor. Privirea îndepărtată din ochii lui aprinsese ceva în ea. În timpul bolii lui Kaede, petrecuseră multe ore împreună, și ajunsese să-i admire răbdarea și priceperea. Era bun, spre deosebire de majoritatea bărbaților pe care îi cunoscuse.

— O să vii iar mâine? întrebă ea, uitându-se la el.

— Fără îndoială. Să-mi spui răspunsul doamnei Kaede la scrisoare. O vei însoți la seniorul Fujiwara?

— Fără îndoială!

Îi repetă jucăușă vorbele. El zâmbi și o atinse iar, cu bună știință, pe braț. Apăsarea degetelor lui o făcu să tremure. Trecuse foarte mult timp de când nu se mai culcase cu un bărbat. Avu deodată dorința puternică de a-i simți mâinile pe tot corpul; îi venea să se culce cu el și să-l țină în brațe. Merita asta, pentru bunătatea lui.

— Pe mâine, spuse el, cu ochi calzi, de parcă i-ar fi recunoscut sentimentele și i le-ar fi împărtășit.

Ea își puse sandalele și fugi să cheme servitorii cu palanchinul.

Lui Kaede îi scăzu febra, și până seara își recăpătă o parte din energie. Se gândise toată ziua la viitor, zăcând sub un morman uriaș de cuverturi, ca să-i fie cald, lângă mangalul pe care Ayame stăruise să-l aprindă. Era posibil ca și Takeo să fi murit, ca și copilul lor, iar inima ei nu voia decât să-i urmeze pe lumea cealaltă, dar rațiunea îi spunea că ar fi fost pură slăbiciune să renunțe la viață și să-i

abandoneze pe cei care depindeau de ea: o femeie poate ar fi făcut asta, dar niciodată un bărbat în situația ei.

Shizuka are dreptate, se gândi ea, *o singură persoană din câte cunosc mă poate ajuta acum. Trebuie să văd la ce înțelegere pot să ajung cu Fujiwara.*

Shizuka îi dădu scrisoarea pe care o adusese Ishida în acea dimineață. Fujiwara trimisese și daruri pentru anul nou, mai ales turte din orez de diverse forme, sardine uscate și castane dulci, rulouri de alge și vin de orez. Hana și Ai aveau treabă în bucătărie, ajutând la pregătirile pentru sărbătoare.

— Mă măgulește, îmi scrie în limbajul bărbaților spunând că știe că-l înțeleg, zise Kaede. Dar sunt foarte multe litere pe care nu le știu. Oftă adânc. Mai am atâtea de învățat! O să-mi ajungă o iarnă?

— Vă veți duce la seniorul Fujiwara?

— Cred că da. El ar putea să mă învețe. Crezi c-o să vrea?

— Nimic nu i-ar plăcea mai mult, răspunse Shizuka sec.

— Credeam că nu mai vrea să aibă de-a face cu mine, dar el spune că a așteptat să mă însănătoșesc. Mă simt mai bine. În glasul lui Kaede se simțea îndoiala. Trebuie să mă-nsănătoșesc. Trebuie să am grijă de surorile mele, de pământul meu, de oamenii mei.

— Cum am spus de multe ori, Fujiwara e cel mai bun aliat al dumneavoastră în privința asta.

— Poate nu cel mai bun, ci singurul. Dar nu prea am încredere în el. Ce vrea de la mine?

— *Dumneavoastră* ce vreți de la *el*? replică Shizuka.

— E simplu. Pe de o parte, învățătură, pe de altă parte, bani și mâncare să adun o armată și s-o hrănesc. Dar eu ce-i ofer în schimb?

Shizuka se întrebă dacă să vorbească despre dorința lui Fujiwara de a se însura, dar se hotărî să nu o facă, de teamă că asta ar fi tulburat-o pe Kaede și ar fi apucat-o iar febra. Era mai bine să i-o spună nobilul cu gura lui. Era sigură că avea să o facă.

— Mi se adresează cu doamna Shirakawa. Îmi e rușine să dau ochii cu el, după ce l-am mințit.

— O fi aflat de dorințele tatălui dumneavoastră cu privire la numele dumneavoastră, spuse Shizuka. Toată lumea știe că, înainte să moară, domnul Shirakawa v-a numit moștenitoarea lui. Am avut noi grijă de asta.

Kaede se uită la ea să vadă dacă o lua în râs, dar fața Shizukăi era serioasă.

— Bineînțeles că a trebuit să fac ce mi-a cerut tata, consimți ea.

— Seniorul Fujiwara nu trebuie să știe nimic altceva. Ascultarea părintelui e pe primul loc.

— Așa-mi spune și Kung Fu Tzu, zise Kaede. Seniorul Fujiwara nu trebuie să știe nimic altceva, însă bănuiesc că vrea să știe mai multe. Dacă mai e interesat de mine.

— Va fi, o asigură Shizuka, spunându-și că nicicând Kaede nu fusese mai frumoasă.

Boala și durerea îi înlăturaseră ultimele urme de copilărie și îi dăduseră trăsăturilor adâncime și mister.

Sărbătoriră anul nou cu darurile lui Fujiwara, și mâncară tăieței de hrișcă, și fasole neagră, pe care o pusese deoparte Ayame la sfârșitul verii. La miezul nopții, se duseră la templu și ascultară cântarea preoților și clopotele care băteau înăbușirea pasiunilor omenești. Kaede știa că trebuie să se roage pentru eliberarea de toate ispitele și pentru purificare, dar se pomeni cerând ce-și dorea cel mai mult, ca Takeo să fie în viață, iar apoi bani și putere.

A doua zi, femeile din casă luară lumânări, tămâie și felinare, mandarine zbârcite, castane dulci și curmale uscate, și se duseră la grota de unde, printr-o serie de peșteri subterane, izvora râul Shirakawa. Aici săvârșiră propriile lor ceremonii în fața stâncii căreia apa îi dăduse forma Zeiței Albe. Nici un bărbat nu trebuia să vină în acest loc; dacă venea, muntele s-ar fi putut prăbuși, iar Shirakawa ar fi dispărut.

În spatele sanctuarului de la intrarea în grotă, trăia o pereche în vârstă — numai bătrâna intră să-i ducă zeiței ofrandele. Kaede îngenunche pe stânca umedă, ascultând glasul bătrân murmurând cuvinte al căror înțeles nu-l știa. Se gândi la mama ei și la doamna Maruyama, și le ceru ajutorul și mijlocirea. Își dădu seama ce mult însemna pentru ea acest loc sfânt și simți că zeița veghea asupra ei.

A doua zi, plecă la seniorul Fujiwara. Hana fu extrem de dezamăgită că era lăsată acasă, și plânse când își luă la revedere nu numai de la Kaede, ci și de la Shizuka.

— E doar pentru câteva zile, spuse Kaede.

— De ce nu pot să vin cu tine?

— Seniorul Fujiwara nu te-a invitat. În plus, nu ți-ar plăcea deloc acolo. Ar trebui să te comporți cum se cuvine, să vorbești în limbaj protocolar, și să stai nemișcată cea mai mare parte din zi.

— Ție o să-ți placă?

— Nu cred, oftă Kaede.

— Măcar ai să mănânci bucate delicioase, spuse Hana, adăugând cu jind: Prepeliță!

— Dacă mâncăm la el, o să vă rămână vouă mai multă mâncare aici, răspunse Kaede.

Era de fapt unul dintre motivele pentru care se bucura că o să fie plecată un timp, căci ori de câte ori se uita la rezervele de hrană și număra zilele de iarnă, îi era clar că aveau să rămână fără mâncare înainte de sosirea primăverii.

— Și cineva trebuie să-l distreze pe tânărul Mitsuru, adăugă Shizuka. Trebuie să ai grijă să nu i se facă prea tare dor de casă.

— Ai poate să facă asta, ripostă Hana. Lui îi place de Ai.

Kaede observase același lucru. Sora ei nu mărturisise că simțea și ea afecțiune pentru el, însă era timidă în astfel de probleme — și, oricum, se gândi Kaede, ce contau sentimentele ei? În scurtă vreme, Ai trebuia să fie logodită. Făcuse paisprezece ani de anul nou. Dacă

unchiul lui avea să-l adopte, acel Sonoda Mitsuru ar fi fost o partidă bună, însă nu voia să renunțe ieftin la sora ei.

Într-un an, bărbații vor sta la coadă să se însoare cu o Shirakawa, își spuse ea.

Ai se cam înroșise la vorbele Hanei.

— Ai grijă de tine, soră mai mare, zise ea, îmbrățișând-o pe Kaede. Să nu te frămânți din pricina noastră. Am să mă ocup de toate aici.

— Nu suntem departe, răspunse Kaede. Dacă o să crezi că e nevoie, să trimiți după mine. Nu se putu abține să nu adauge: Și dacă vine vreun mesaj pentru mine, dacă se întoarce Kondo, dă-mi imediat de știre.

Sosiră la reședința seniorului Fujiwara la începutul după-amiezii. Ziua începuse blând și mohorât, dar în timpul călătoriei vântul își schimbase direcția spre nord-est și temperatura scăzuse.

Le întâmpină Mamoru, care transmise salutările nobilului și le conduse nu în camera de oaspeți în care stătuseră înainte, ci într-un pavilion mai mic, mai puțin ornamentat, dar pentru ochii lui Kaede și mai frumos prin simplitatea lui elegantă și culorile discrete. Îi fu recunoscătoare pentru grijă, căci îi era groază să nu vadă cumva stafia mânioasă a tatălui său în camera în care îi fusese dezvăluit secretul ei.

— Seniorul Fujiwara s-a gândit că doamna Shirakawa ar prefera să se odihnească în seara asta, spuse încet Mamoru. Vă va primi mâine, dacă sunteți de acord.

— Mulțumesc, zise Kaede. Te rog să-i spui seniorului Fujiwara că sunt întru totul la dispoziția lui. Voi face tot ce dorește.

Simțea deja tensiunea. Mamoru îi rostise numele fără șovăială, se uitase iute la ea, dar de atunci nu o mai privise deloc. Totuși știa deja că văzuse multe la ea, fără să o arate. Își îndreptă spatele și se uită la el cu o urmă de dispreț. Nu avea decât să o studieze cât voia pentru rolurile pe care le juca pe scenă. Niciodată nu avea să fie

altceva decât o imitație a ce era ea. Nu-i păsa ce gândea el despre ea. Dar îi păsa ce gândea Fujiwara. *Probabil că mă disprețuiește,* își spuse ea, *dar dacă o arată chiar și numai printr-o ridicare din sprânceană, am să plec și n-am să-l mai văd niciodată, indiferent ce ar putea să facă pentru mine.*

Se simți ușurată că întâlnirea se amâna. Ishida le făcu o vizită și-i verifică pulsul și ochii. Îi spuse că o să-i prepare un ceai nou care o să-i purifice sângele și o să-i întărească stomacul, și o rugă să o trimită pe Shizuka a doua zi în odăile lui să ia ceaiul.

I se pregăti o baie fierbinte, și Kaede se încălzi nu doar de la apă, ci și de invidie, văzând câte lemne aveau pentru a încinge apa. După aceea, niște slujnice care nu scoaseră o vorbă aduseră mâncare în camera lor.

— Este masa tradițională de iarnă a doamnelor! exclamă Shizuka la vederea delicateselor de sezon, plătică și calmar cruzi, țipar fript cu hrean și mentă, castraveți murați și rădăcini de lotus sărate, ciuperci negre și lipan, așezate pe tăvi lăcuite. Asta se mănâncă în capitală. Mă-ntreb câte alte femei din Cele Trei Țări mănâncă în seara asta ceva la fel de minunat.

— Totul este minunat aici, răspunse Kaede.

Ce ușor e să ai lux și bun gust când ai bani, se gândi ea.

Terminaseră de mâncat și intenționau să se retragă, când se auzi o bătaie în ușă.

— Au venit slujnicele să pregătească paturile, spuse Shizuka și se duse la ușă.

Dar când o deschise, dădu cu ochii de Mamoru. Avea zăpadă pe păr.

— Iertați-mă, zise el. Dar a început prima ninsoare din an. Seniorul Fujiwara dorește să-i facă o vizită doamnei Shirakawa. Priveliștea e deosebit de frumoasă din acest pavilion.

— Aceasta e casa seniorului Fujiwara, spuse Kaede. Sunt musafira lui. Tot ce-i face lui plăcere îmi face și mie.

Mamoru plecă, și ea îl auzi vorbind cu slujnicele. După câteva minute, în cameră intrară două dintre ele cu chimonouri matlasate, călduroase, de culoare roșie, cu care o îmbrăcară. Însoțită de Shizuka, ieși pe verandă. Peste pernuțe fuseseră întinse piei de animale, pe care să se așeze. În copaci fuseseră atârnate felinare ce luminau fulgii care pluteau. Pământul se albise deja. Priveliștea era încadrată de doi pini, făcuți anume să crească pitici, sub care se afla o grădină alpină. În spatele pinilor, muntele masiv abia se zărea prin ninsoarea viscolită. Kaede rămase tăcută, vrăjită de frumusețea peisajului, de puritatea lui mută.

Seniorul Fujiwara se apropie de ele atât de încet încât nici nu-l auziră. Îngenuncheară amândouă dinaintea lui.

— Doamnă Shirakawa, spuse el. Vă sunt foarte recunoscător. În primul rând, pentru că ați binevoit să-mi vizitați modesta casă, și în al doilea rând, pentru că-mi satisfaceți capriciul de a privi cu dumneavoastră prima ninsoare. Vă rog să vă ridicați, adăugă el. Trebuie să vă înfășurați bine ca să nu răciți.

În urma lui venea un șir de servitori care aduceau mangaluri, ploști cu vin, cupe și blănuri. Mamoru luă o blană și o puse pe umerii ei, apoi înfășură alta în jurul lui Fujiwara, când acesta se așeză lângă ea. Kaede mângâie blana cu un amestec de plăcere și repulsie.

— Sunt de pe continent, îi spuse Fujiwara, după ce schimbară saluturile protocolare. Le aduce Ishida când se întoarce din expedițiile pe care le face acolo.

— Ce animal e?

— Un fel de urs, cred.

Ea nu-și putea închipui un urs atât de mare. Încercă să și-l imagineze în ținutul lui natal, atât de îndepărtat și străin ei. Îl vedea puternic și feroce, mișcându-se încet, totuși oamenii îl omorâseră și-l jupuiseră. Se întrebă dacă spiritul lui mai sălășluia cumva în blană, și dacă îl supăra că ea îi purta căldura. Se cutremură.

— Doctorul Ishida e și curajos, și deștept, dacă face astfel de călătorii primejdioase.

— Se pare că setea lui de cunoașterea e de neostoit. Bineînțeles că a fost răsplătită în întregime de însănătoșirea doamnei Shirakawa.

— Îi datorez viața, spuse ea cu glas coborât.

— Pentru asta e și mai prețios pentru mine.

Ea îi detectă obișnuita ironie, dar fără dispreț. Ba chiar nici n-ar fi putut fi mai măgulitor.

— Ce minunată e prima ninsoare! spuse ea. Totuși pe la sfârșitul iernii vom dori ca zăpada să se topească.

— Îmi place zăpada, zise el. Îmi place albul ei și felul în care acoperă lumea. Sub ea totul devine curat.

Mamoru turnă vin și-i servi. Apoi dispăru în umbră. Servitorii se retraseră. Nu erau cu adevărat singuri, totuși exista o iluzie de solitudine de parcă n-ar fi existat decât ei doi, mangalurile dogoritoare, blănurile grele și ninsoarea.

După ce o priviră un timp în tăcere, Fujiwara le strigă servitorilor să mai aducă lămpi.

— Vreau să vă văd chipul, spuse el, aplecându-se și studiind-o cu același nesaț cu care se uita la comorile lui.

Kaede ridică ochii și se uită pe lângă el, la ninsoarea acum mai deasă, care se învârtejea în lumina felinarelor, estompând lumea exterioară.

— E poate mai frumos ca niciodată, zise el încet.

Ei i se păru că detectează în glasul lui o notă de ușurare. Era sigură că dacă boala i-ar fi afectat în vreun fel chipul, el s-ar fi retras politicos și n-ar mai fi vrut să o vadă. Ar fi putut să moară cu toții de foame la Shirakawa, fără un gest de compasiune sau ajutor din partea lui. *Ce rece e*, se gândi ea, și își simți corpul răcindu-se la acest gând, totuși nu îngădui să se vadă nimic, ci continuă să se uite pe lângă el, lăsând ninsoarea să-i umple ochii și să o amețească. Avea

să fie rece ca gheața. Iar dacă el voia să o aibă, trebuia să plătească un preț foarte mare.

El bău, își umplu cupa și bău iar, neluându-și ochii de la fața ei. Nici unul dintre ei nu vorbi. În cele din urmă, el spuse brusc:

— Bineînțeles că va trebui să vă căsătoriți.

— N-am nici un gând să mă mărit, răspunse Kaede, și apoi se temu că fusese prea directă.

— Îmi închipui că spuneți asta întrucât întotdeauna aveți altă părere decât lumea. Dar din punct de vedere practic, trebuie să vă căsătoriți. Nu există alternativă.

— Am o reputație deloc favorabilă, spuse Kaede. Prea mulți bărbați care au avut o legătură cu mine au pierit. Nu vreau să mai moară nimeni din pricina mea.

Simți că interesul lui spori, observă că gura lui se arcui ușor. Totuși nu de dorință pentru ea, era sigură de asta. Mai sesizase aceeași emoție — curiozitatea arzătoare, controlată cu grijă, de a-i cunoaște toate secretele.

El îi strigă lui Mamoru să le zică servitorilor să plece și să se retragă și el.

— Unde e femeia dumneavoastră? o întrebă pe Kaede. Spuneți-i să vă aștepte înăuntru. Vreau să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi.

Kaede vorbi cu Shizuka. După un moment de tăcere, Fujiwara continuă:

— Vă e destul de cald? Nu trebuie să vă îmbolnăviți iar. Ishida mi-a spus că sunteți predispusă la febră subită.

Bineînțeles că Ishida îi spune totul despre mine, se gândi Kaede și răspunse:

— Mulțumesc, deocamdată mi-e destul de cald. Dar îl rog pe seniorul Fujiwara să mă ierte dacă nu mai stau mult. Obosesc foarte repede.

— Vom sta puțin de vorbă, spuse el. Avem multe săptămâni în față, sper, toată iarna, de fapt. Dar noaptea aceasta, ninsoarea, prezența dumneavoastră aici au ceva... e o amintire pe care nu o vom uita toată viața.

Vrea să se însoare cu mine, se gândi Kaede cu uimire, urmată de o mare neliniște. Dacă o cerea în căsătorie, cum să refuze? „Din punct de vedere practic", pentru a folosi cuvintele lui, căsătoria era absolut justificată. Era o onoare mult mai mare decât merita ea, i-ar fi rezolvat toate problemele de bani și mâncare, și era o alianță foarte de dorit. Totuși știa că el preferă bărbații, că nici nu o iubește, nici nu o dorește. Se rugă ca el să nu vorbească, deoarece nu vedea cum ar fi putut să-l refuze. Îi era frică de forța voinței lui, datorită căreia întotdeauna lua ce voia, și întotdeauna făcea ce voia. Se îndoia că avea puterea să îl refuze. Nu ar fi fost doar o insultă inimaginabilă față de un om de rangul lui, dar el o fascina tot atât de mult cât o speria, iar lucrul acesta îi conferea o putere asupra ei pe care nu o înțelegea.

— N-am văzut niciodată un urs, spuse ea, sperând să schimbe subiectul, înfășurându-se mai bine în blana grea.

— În munții de aici avem urși mici — unul a venit odată în grădină, după o iarnă deosebit de lungă. Am pus să fie prins și băgat în cușcă pentru o vreme, dar a tânjit după libertate și a murit. Nu era nici pe departe așa de mare. Ishida ne va povesti într-o zi despre călătoriile lui. V-ar plăcea?

— Foarte mult. E singura persoană cunoscută care a fost pe continent.

— E o călătorie primejdioasă. Pe lângă furtuni, există multe întâlniri cu pirații.

În acea clipă, Kaede se gândi că ar prefera o întâlnire cu o duzină de urși sau douăzeci de pirați decât să rămână cu acest bărbat intimidant. Nu mai găsi nimic de zis. Ba chiar simțea că nu avea putere nici să se miște.

— Mamoru și Ishida mi-au povestit ce spune lumea despre dumneavoastră, că dorința pentru dumneavoastră pricinuiește moartea.

Kaede nu zise nimic. *Nu are de ce să-mi fie rușine*, se gândi ea. *N-am făcut nimic rău.* Ridică ochii și se uită la el, cu chipul calm, cu privirea sigură.

— Totuși din ce mi-a spus Ishida, un bărbat care v-a dorit a scăpat de moarte.

Kaede își simți inima sărindu-i din piept, ca un pește viu când e străpuns de cuțitul bucătarului. Ochii lui tresăriră. Îi zvâcni un mușchi al feței. Își luă privirea de la ea și se uită la ninsoare. *Întreabă ce n-ar trebui să întrebe*, se gândi ea, *îi voi spune, dar va plăti pentru asta.* Când ea îi văzu slăbiciunea, deveni conștientă de propria putere. Curajul începu să i se întoarcă.

— Cine e? întrebă el în șoaptă.

Noaptea era liniștită, nu se auzeau decât ninsoarea, vântul în pini, murmurul apei.

— Seniorul Otori Takeo, răspunse ea.

— Da, numai el putea fi, zise el, făcând-o să se întrebe când se dăduse ea de gol și ce știa el despre Takeo. El se aplecă și lumina lămpii îi căzu pe față. Povestiți-mi despre asta.

— V-aș putea povesti multe lucruri, spuse ea încet. Despre trădarea și moartea seniorului Shigeru, despre răzbunarea seniorului Takeo, și despre ce s-a întâmplat în noaptea în care a murit Iida și a căzut Inuyama. Dumneavoastră ce-mi veți da în schimb?

El zâmbi și întrebă pe un ton de complicitate:

— Ce dorește doamna Shirakawa?

— Am nevoie de bani să angajez oameni și să-i echipez, și de mâncare pentru cei din casa mea.

El mai-mai că râse.

— Majoritatea femeilor de vârsta dumneavoastră ar cere un evantai sau un chimonou nou. Dar dumneavoastră reușiți să mă uimiți întotdeauna.

— Acceptați târgul meu?

Considera că acum nu mai avea nimic de pierdut din pricina îndrăznelii.

— Da, accept. Pentru Iida, bani, pentru Shigeru, banițe de orez. Iar pentru cel în viață — presupun că încă trăiește — ce să vă dau pentru povestea lui Takeo?

Glasul lui se schimbă când rosti numele, de parcă încerca să-i simtă gustul, și ea se întrebă iar ce auzise despre Takeo.

— Să mă învățați, răspunse ea. Sunt foarte multe lucruri pe care trebuie să le știu. Să mă învățați ca și cum aș fi băiat.

El dădu din cap în semn de acceptare.

— Va fi o plăcere să continui instruirea pe care a început-o tatăl dumneavoastră.

— Dar totul trebuie să fie un secret al nostru. Trebuie să-l păstrați așa cum vă păziți comorile din colecție. Vă voi dezvălui aceste lucruri numai dumneavoastră. Nu trebuie să le mai știe nimeni.

— Asta le face cu atât mai prețioase, cu atât mai de dorit.

— Nu le-a mai auzit nimeni, șopti Kaede. Și după ce vi le voi fi spus, nu voi mai vorbi niciodată despre ele.

Vântul se mai întețise, o rafală de zăpadă se abătu pe verandă, și fulgii sfârâiră la atingerea lămpilor și a mangalurilor. Kaede simți că o cuprinde frigul, înghețându-i inima și sufletul. Voia tare mult să plece, totuși știa că nu putea să miște până nu o lăsa el.

— Vă e frig, spuse el și bătu din palme. Servitorii apărură din umbră și o ajutară pe Kaede să se ridice în picioare, luând de pe ea blana grea. Aștept cu nerăbdare povestirile, zise el, urându-i noapte bună cu o căldură neobișnuită.

Dar Kaede se pomeni întrebându-se dacă nu cumva făcuse un pact cu un demon din iad. Se rugă ca el să nu o ceară de soție. Nu avea să-l lase niciodată să o țină în această casă frumoasă și luxoasă ca într-o colivie, ascunsă precum o comoară, pentru a fi privită doar de el.

La sfârșitul săptămânii, se întoarse acasă. Prima zăpadă se topise și înghețase, iar drumul era acoperit de polei, dar practicabil. De streșinile caselor atârnau țurțuri care picurau la soare, scânteietori și strălucitori. Fujiwara se ținuse de cuvânt. Era un învățător sever și pretențios, și-i dăduse să facă exerciții înainte de a se întoarce acasă la el. Trimisese deja mâncare pentru oameni și cei din casa ei.

Cât stătuse la el, ziua studiase, iar noaptea povestise. Știa din instinct ce voia el să audă, și-i spunea amănunte pe care nu crezuse că le ținea minte: culorile florilor, cântecul păsărilor, starea exactă a vremii, atingerea unei mâini, mirosul unui chimonou, felul în care cădea lumina lămpii pe un chip. Și valurile de dorință și uneltire pe care doar le bănuise, și care abia acum, când le destăinuia, deveniră pentru ea o certitudine. Îi povesti totul, cu glas limpede și măsurat, fără rușine, durere sau regret.

El aproape că se împotrivi ca ea să se întoarcă acasă, însă Kaede se folosi de surorile ei ca pretext. Știa că el ar fi vrut ca ea să rămână acolo pentru totdeauna, și se opuse în tăcere acelei dorințe. Totuși se părea că toată lumea o împărtășea. Servitorii se așteptau ca ea să rămână, și purtarea lor față de ea se schimbă puțin. Țineau cont de părerea ei, de parcă era deja mai mult decât un oaspete deosebit de privilegiat. Îi cereau permisiunea, părerea, și ea știa că ei ar fi făcut asta numai dacă așa ar fi poruncit el.

Se simți foarte ușurată când plecă de la el, și-i era groază să se întoarcă. Totuși când ajunse acasă, văzu mâncarea, lemnele de foc și banii pe care le trimisese el, și fu recunoscătoare că nu-i lăsase familia să moară de foame. În noaptea aceea se gândi: *Sunt prinsă în capcană. N-am să scap de el niciodată. Totuși ce altceva pot să fac?*

Adormi târziu, iar dimineață se sculă târziu. Shizuka nu era în cameră când se trezi. O strigă, și în schimb intră Ayame cu ceaiul.

Îi turnă lui Kaede o ceașcă.

— Shizuka e cu Kondo, spuse ea. S-a întors azi-noapte târziu.

— Spune-i Shizukăi să vină la mine, zise Kaede.

Se uită la ceai de parcă nu știa la ce folosea. Luă o gură, puse ceașca pe tavă, apoi o ridică iar. Avea mâinile reci ca gheața. Încercă să și le încălzească ținând ceașca.

— Seniorul Fujiwara a trimis acest ceai, zise Ayame. O cutie întreagă. Nu-i așa că e delicios?

— Adu-o pe Shizuka! strigă mânioasă Kaede. Spune-i să vină îndată la mine!

Câteva minute mai târziu, Shizuka intră în cameră și îngenunche dinaintea lui Kaede. Părea posomorâtă.

— Ce e? întrebă Kaede. A murit?

Ceașca începu să-i tremure în mâini și vărsă ceaiul. Shizuka i-o luă, și-i apucă mâinile strâns.

— Nu trebuie să suferiți. Nu trebuie să vă îmbolnăviți. Nu a murit. Dar a părăsit Tribul și s-a emis un edict împotriva lui.

— Ce înseamnă asta?

— Țineți minte ce v-a spus el la Terayama? Dacă n-ar fi mers cu ei, nu l-ar fi lăsat să trăiască. E același lucru.

— De ce? întrebă Kaede. De ce? Nu înțeleg.

— Așa e Tribul. Pentru ei, supunerea e totul.

— Și de ce i-a părăsit?

— Nu e limpede. A avut loc o altercație, o neînțelegere. A fost trimis într-o misiune și nu s-a mai întors. Shizuka se opri. Kondo crede că ar putea fi la Terayama. Dacă e acolo, va fi în siguranță pe timpul iernii.

Kaede își trase mâinile și se ridică.

— Trebuie să mă duc acolo.

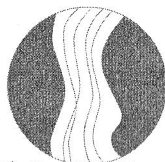
— E cu neputință, zise Shizuka. Mănăstirea e deja izolată din pricina zăpezii.

— Trebuie să-l văd! spuse Kaede, cu ochii arzând și fața palidă. Dacă a părăsit Tribul, va redeveni Otori. Dacă este Otori, putem să ne căsătorim!

— Doamnă! zise Shizuka, ridicându-se și ea. Ce nebunie e asta? Nu vă puteți lua așa după el! Chiar dacă drumurile ar fi deschise, ar fi de neimaginat. Dacă vreți ceea ce spuneți că vreți, mult mai bine e să vă măritați cu Fujiwara. El asta dorește.

Kaede se strădui să-și recapete controlul.

— Nimic nu mă poate împiedica să mă duc la Terayama. Într-adevăr, ar trebui să mă duc acolo... în pelerinaj... să-i mulțumesc Celui Atotmilostiv că mi-a salvat viața. Am promis că mă duc la Inuyama, la Arai, de îndată ce se topește zăpada. În drum, am să mă duc la templu. Chiar dacă seniorul Fujiwara dorește să se însoare cu mine, nu pot să fac nimic fără să mă consult cu seniorul Arai. Oh, cât mai e până la primăvară, Shizuka?

CAPITOLUL NOUĂ

Zilele de iarnă treceau anevoios. În fiecare lună, Kaede se ducea la reședința seniorului Fujiwara, stătea o săptămână și, noaptea, în timp ce ningea sau luna strălucea rece deasupra grădinii înghețate, îi spunea povestea vieții ei. El îi punea multe întrebări și-i cerea să repete multe părți.

— Ar putea fi subiectul unei piese de teatru, îi spuse el în repetate rânduri. Poate ar trebui să încerc să scriu așa ceva.

— Nu ați putea să o arătați nimănui, răspunse ea.

— Nu, aș scri-o doar de plăcere. V-aș arăta-o dumneavoastră, desigur. Am putea să o punem în scenă o dată pentru plăcerea noastră, și pe urmă am pune ca actorii să fie omorâți.

El făcea deseori comentarii precum acesta, fără urmă de emoție, speriind-o tot mai mult, deși ea își ascundea temerile. Pe măsură ce povestea, fața ei devenea din ce în ce mai mult ca o mască, mișcările mai studiate, de parcă își juca la nesfârșit viața pe o scenă pe care el o crease cu aceeași migală și perfecțiune cu care construise teatrul unde Mamoru și ceilalți tineri își jucau rolurile.

Pe timpul zilei, el își respecta promisiunea de a o învăța ca pe un băiat. Folosea cu ea limbajul bărbaților și o punea să-l vorbească și ea. Uneori îl amuza să o vadă îmbrăcată cu hainele lui Mamoru, cu părul legat la spate. Actoria o istovea. Dar învăța.

Fujiwara își respectă și celelalte promisiuni, trimițând la sfârșitul fiecărei vizite mâncare și bani care să-i fie înmânați Shizukăi. Kaede îi număra cu aceeași aviditate cu care învăța. Pentru ea, banii însemnau libertate și putere, și-i garantau viitorul.

La începutul primăverii, o scădere bruscă de temperatură îngheță pe ramuri florile prunilor. Pe măsură ce zilele se lungeau, nerăbdarea lui Kaede creștea; frigul întețit și înghețurile mai mari, urmate de noi ninsori, aproape că o scoteau din sărite. Își simțea mintea înnebunită ca o pasăre închisă în casă, totuși nu îndrăznea să-i împărtășească nimănui sentimentele ei, nici chiar Shizukăi.

În zilele însorite, se ducea la grajduri și-l urmărea pe Raku, atunci când Amano lăsa caii să galopeze în lunci. Deseori calul părea că se uită întrebător spre nord-est, adulmecând vântul tăios.

— Curând, îi promise ea. O să plecăm curând.

În cele din urmă, apăru luna plină a celei de-a treia luni și aduse cu ea un vânt cald de la sud. Kaede se deșteptă în sunetul apei care picura din streșini, prelingându-se prin grădină, prăvălindu-se în cascade. În trei zile, zăpada dispăru. Lumea era golașă și mohorâtă, așteptând să se umple iar de sunet și culoare.

— Trebuie să plec pentru o vreme, îi spuse ea lui Fujiwara la ultima vizită. Am fost chemată la Inuyama de seniorul Arai.

— Îi veți cere permisiunea să vă căsătoriți?

— Trebuie să discut cu el înainte de a lua vreo decizie, murmură ea.

— Atunci, vă voi lăsa să plecați.

Buzele i se arcuiră ușor, dar ochii nu-i zâmbiră.

În ultima lună, în așteptarea dezghețului, Kaede făcuse pregătiri, mulțumită banilor de la Fujiwara. Plecă într-o dimineață rece, cu un soare care apărea și dispărea în norii care alergau pe cer, împinși de un vânt din răsărit, tăios și înviorător. Hana ceruse permisiunea să o însoțească și, la început, Kaede se gândi să o ia. Dar i se făcu teamă că, odată ajunse în Inuyama, Arai ar fi putut să-i oprească sora ca ostatică. Deocamdată, Hana era mai în siguranță acasă. Nu vru să recunoască, nici chiar față de ea însăși, că dacă Takeo se afla în Terayama, s-ar fi putut nici să nu ajungă în capitală. Ai nu dori să o însoțească, și Kaede îl lăsă pe Mitsuru, ostaticul ei, în grija lui Shoji, drept garanție pentru propria-i siguranță.

Îi luă pe Kondo, pe Amano și încă șase bărbați. Voia să se miște repede, neuitând nici o clipă ce scurtă putea fi viața și ce prețioasă era fiecare oră. Se îmbrăcă în veșminte bărbătești și încălecă pe Raku. Calul trecuse cu bine iarna, fără să piardă în greutate, și porni la drum la fel de nerăbdător ca și ea. Își lepăda deja învelișul de iarnă, iar perii cenușii și aspri se agățau de hainele ei.

Shizuka o însoți, împreună cu una dintre slujnicele casei, Manami. Shizuka se hotărâse să meargă măcar până la Terayama și, în timp ce Kaede își continua drumul spre capitală, ea avea să-și viziteze bunicii, în munții de dincolo de Yamagata, pentru a-și vedea fiii. Manami era o femeie înțeleaptă și practică, și își asumă repede sarcina de a le supraveghea mesele și găzduirea la hanurile de pe drum, cerând apă și mâncare fierbinte, târguindu-se, intimidându-i pe hangii și având întotdeauna câștig de cauză.

— Nu va mai trebui să mă preocupe cine o să aibă grijă de dumneavoastră după plecarea mea, spuse Shizuka în cea de-a treia noapte, când o auzi pe Manami certându-l pe hangiu că așternutul era de proastă calitate și cu purici. Cred că limba lui Manami ar opri și-un căpcăun din drum.

— O să-mi fie dor de tine, zise Kaede. Cred că tu ești curajul meu. Nu știu cât de curajoasă sunt fără tine. Și cine o să-mi mai spună ce se întâmplă cu adevărat sub toate minciunile și prefăcătoriile?

— Cred că asta puteți desluși destul de bine și singură, răspunse Shizuka. În plus, Kondo va fi alături de dumneavoastră. Îi veți face o impresie mai bună lui Arai fără mine!

— La ce să mă aștept de la Arai?

— Întotdeauna v-a luat partea. Va continua să vă apere. E generos și loial, în afară de cazul în care consideră că a fost desconsiderat sau înșelat.

— Credeam că e impulsiv, spuse Kaede.

— Este, până la nesocotință. E aprig, pătimaș și încăpățânat.

— L-ai iubit foarte mult? întrebă Kaede.

— Eram doar o copilă. A fost primul meu iubit. Am fost foarte îndrăgostită de el, și probabil că m-a iubit și el în felul lui. M-a ținut lângă el paisprezece ani.

— Am să mă rog de el să te ierte, spuse Kaede.

— Nu știu de ce mi-e frică mai tare, de iertarea, sau de furia lui, recunoscu Shizuka, gândindu-se la doctorul Ishida și la povestea lor tainică de dragoste, întru totul mulțumitoare, care ținuse toată iarna.

— Atunci poate ar trebui să nu pomenesc deloc despre tine.

— De obicei e mai bine să nu spui nimic, aprobă Shizuka. Oricum, principala lui preocupare va fi căsătoria dumneavoastră și alianțele care ar putea rezulta din ea.

— Nu mă voi mărita până nu voi fi câștigat Maruyama, răspunse Kaede. Mai întâi trebuie să mă ajute la asta.

Dar mai întâi trebuie să-l văd pe Takeo, se gândi ea. *Dacă nu e la Terayama, îl voi uita. Va fi un semn că nu a fost să fie. Oh, să dea Cerul cel milostiv să fie acolo!*

Pe măsură ce drumul urca în munți, dezghețul era mai puțin vizibil. Pe alocuri, troiene de zăpadă netopită mai acopereau încă potecile, și deseori sub tălpi era gheață. Caii aveau picioarele înfășurate în paie, dar înaintau încet și nerăbdarea lui Kaede sporea.

În cele din urmă, într-o după-amiază târzie, ajunseră la hanul de la poalele muntelui sfânt, unde trăsese Kaede când fusese prima dată la templu cu doamna Maruyama. Aici aveau să rămână peste noapte, înainte de a începe urcușul final de a doua zi.

Kaede avu un somn agitat, mintea ei fiind plină de cei care o însoțiseră în călătoria precedentă, ale căror nume intraseră în catastifele morților. Își aminti de ziua în care merseseră călare împreună, de cât de voioși păreau toți, în timp ce puneau la cale asasinate și un război civil. Ea nu știuse nimic despre asta; era o fată necoaptă, care nutrea o dragoste tainică. Simțea un val de milă disprețuitoare pentru acea ființă neștiutoare, neprihănită. Se schimbase total, dar dragostea rămăsese aceeași.

Lumina pălea dincolo de obloane și păsările cântau. Odaia părea insuportabil de înăbușitoare. Manami sforăia încet. Kaede se ridică în liniște, își trase pe ea un chimonou matlasat și deschise ușa care dădea în curte. Dincolo de zid, auzi caii legați bătând din picioare. Unul dintre ei scoase un nechezat de recunoaștere. *Bărbații trebuie să se fi sculat deja,* se gândi ea, și auzi pași care intrau pe poartă. Se feri iar după oblon.

La lumina zorilor, totul era încețoșat și nedeslușit. O siluetă intră în curte. *Este el,* se gândi ea. *Nu se poate.*

Takeo veni din ceață spre ea.

Ea ieși pe verandă și, când el o recunoscu, îl văzu schimbându-se la față. Se gândi, cu recunoștință și ușurare: *E bine. Trăiește. Mă iubește.*

El veni în tăcere pe verandă și căzu în genunchi dinaintea ei. Îngenunche și ea.

— Ridică-te, șopti ea.

El se ridică, și rămaseră tăcuți câteva clipe, ea sorbindu-l din ochi, el uitându-se într-o parte, fără să-i întâlnească privirea. Erau foarte stânjeniți.

În cele din urmă, Takeo spuse:

— Mi-am văzut calul. Am știut că trebuie să fii aici, dar nu-mi venea să cred.

— Am auzit că ești aici. În mare pericol, dar în viață.

— Pericolul nu este așa de mare, spuse el. Pericolul cel mai mare vine de la tine — că nu poți să mă ierți.

— Nu pot să *nu* te iert, răspunse ea, simplu. Atâta timp cât nu mă părăsești iar.

— Mi s-a spus că urmează să te măriți. Toată iarna mi-a fost frică de asta.

— E cineva care vrea să se însoare cu mine: seniorul Fujiwara. Dar încă nu suntem căsătoriți, nici măcar logodiți.

— Atunci trebuie să ne căsătorim imediat. Ești aici ca să vizitezi templul?

— Asta era intenția mea. Pe urmă trebuia să mă duc la Inuyama.

Îi studia chipul. Arăta mai în vârstă, oasele îi erau mai proeminente, gura mai fermă. Părul, mai scurt acum, nu era dat pe spate în stilul războinicilor, ci îi cădea pe frunte, des și lucios.

— Am să trimit oameni să te escorteze pe munte. În seara asta, am să vin în camera femeilor, din templu. Avem foarte multe de plănuit. Nu mă privi în ochi, adăugă el. Nu vreau să adormi.

— Nu mă deranjează, răspunse ea. Somnul vine rar la mine. Adoarme-mă până diseară, astfel orele vor trece repede. Data trecută când m-ai adormit, mi s-a arătat în vis Zeița Albă. Mi-a spus să am răbdare, să te aștept. Mă aflu aici ca să-i mulțumesc pentru asta și pentru că mi-a salvat viața.

— Mi s-a spus că ai fost pe moarte, zise el și nu putu să continue. După câteva clipe, vorbi cu greu. Muto Shizuka e cu tine?

— Da.

— Și ai un însoțitor care face parte din Trib, Kondo Kiichi?

Ea încuviință.

— Trebuie să scapi de ei. Pe ceilalți oameni lasă-i deocamdată aici. Te mai însoțește vreo femeie?

— Da, răspunse Kaede. Dar nu cred că Shizuka ar face ceva care să-ți dăuneze.

Însă chiar în timp ce vorbea se gândea: *Dar de unde știu? Pot să am încredere în Shizuka? Sau în Kondo, că veni vorba? I-am văzut cruzimea.*

— Tribul m-a condamnat la moarte, spuse Takeo. De aceea, oricare dintre ei e un pericol pentru mine.

— Nu e periculos pentru tine să umbli așa, liber?

El zâmbi.

— Niciodată nu am lăsat pe nimeni să mă țină închis. Îmi place să umblu noaptea, să explorez. Trebuie să cunosc terenul și să aflu dacă cei din clanul Otori plănuiesc să mă atace dincolo de graniță. Mă întorceam, când l-am văzut pe Raku. M-a recunoscut. L-ai auzit?

— Și el te aștepta, spuse ea, și simți tristețea cuprinzându-i pântecul. Toată lumea îți vrea moartea?

— N-au să reușească. Nu încă. Am să-ți spun diseară de ce.

Ea dori cu înfocare ca el să o îmbrățișeze. Își simți trupul aplecându-se spre el. El reacționă în aceeași clipă, și o cuprinse în brațe. Ea îi simți bătăile inimi, buzele pe gâtul ei. Apoi el șopti:

— S-a trezit cineva. Trebuie să plec.

Ea nu auzea nimic. Takeo se desprinse cu blândețe de ea.

— Pe diseară, spuse el.

Ea se uită la el, căutându-i privirea, sperând pe jumătate să fie cufundată în somn, dar el dispăruse. Ea strigă speriată. Nici urmă

de el în curte sau în afara ei. Clopoțeii de vânt sunară brusc, ca treziți de răsuflarea cuiva care trecea pe sub ei. Inima îi bubuia. Oare venise la ea doar fantoma lui? Visa? Oare ce avea să descopere când se trezea?

— Ce căutați aici afară, doamnă? Glasul lui Manami era ascuțit de îngrijorare. O să răciți și o să muriți.

Kaede se înfășură în chimonou. Chiar dârdâia.

— N-am putut să dorm, răspunse ea încet. Am avut un vis...

— Intrați în casă. Am să trimit după ceai.

Manami își puse sandalele și străbătu în grabă curtea.

Din streșini, rândunici țâșneau și se întorceau. Kaede simți mirosul fumului pe când focurile erau aprinse. Caii nechezau în timp ce erau hrăniți. Auzi nechezatul lui Raku, așa cum îl auzise mai devreme. Aerul era tăios, însă ea simți mirosul florilor. Inima i se mări de speranță. Nu fusese un vis. Takeo era aici. În câteva ore aveau să fie împreună. Nu voia să intre în casă. Voia să rămână acolo, afară, să-și aducă aminte de privirea lui, de atingerea lui, de mirosul lui.

Manami se întoarse cu o tavă cu ceai și cești. O certă iar pe Kaede, cicălind-o să intre în cameră. Shizuka se îmbrăca. Îi aruncă o privire lui Kaede și exclamă:

— L-ați văzut pe Takeo?

Kaede nu răspunse imediat. Luă de la Manami o ceașcă de ceai și o bău încet. Își dădea seama că trebuie să aibă grijă ce spune: Shizuka făcea parte din Trib, care îl condamnase la moarte pe Takeo. Îl asigurase pe Takeo că Shizuka nu i-ar face rău, dar cum putea să fie sigură de asta? Totuși descoperi că nu-și putea controla mimica, nu se putea abține să nu zâmbească, de parcă masca ar fi crăpat și ar fi căzut.

— Mă duc la templu, spuse ea. Trebuie să mă pregătesc. Manami mă va însoți. Shizuka, poți pleca acum să-ți vezi fiii, și poți să-l iei și pe Kondo cu tine.

— Credeam că el o să meargă cu dumneavoastră la Inuyama, zise Shizuka.

— M-am răzgândit. Trebuie să meargă cu tine. Și amândoi trebuie să plecați îndată, acum.

— Astea sunt ordinele lui Takeo, presupun, zise Shizuka. Nu vă puteți preface în fața mea. Știu sigur că l-ați văzut.

— I-am spus că n-ai să-i faci nici un rău, zise Kaede. Nu-i așa că n-ai să-i faci?

Shizuka răspunse tăios:

— E mai bine să nu întrebați asta. Dacă nu-l văd, n-am cum să-i fac rău. Dar cât aveți de gând să stați la templu? Nu uitați că Arai vă așteaptă la Inuyama.

— Nu știu. Totul depinde de Takeo. Kaede nu se putu stăpâni să nu continue: A spus că trebuie să ne căsătorim. Trebuie, și o vom face.

— Nu trebuie să faceți nimic înainte de a vorbi cu Arai, zise Shizuka insistent. Dacă vă căsătoriți fără aprobarea lui, se va simți insultat. Va fi profund jignit. Nu vă puteți permite să-i stârniți dușmănia. E cel mai puternic aliat al dumneavoastră. Și cum rămâne cu seniorul Fujiwara? Sunteți ca și logodită cu el. Vreți să-l insultați și pe el?

— Nu pot să mă mărit cu Fujiwara! strigă Kaede. Cu atât mai mult cu cât știe că nu mă pot căsători cu nimeni în afară de Takeo. Tuturor celorlalți bărbați le pricinuiesc moartea. Dar sunt viața lui Takeo, și el e a mea.

— Nu așa merg lucrurile, zise Shizuka. Aduceți-vă aminte ce v-a spus doamna Maruyama, ce ușor acești războinici și conducători de oști pot zdrobi o femeie, dacă li se pare că le puneți la îndoială puterea. Fujiwara așteaptă să se însoare cu dumneavoastră: trebuie să fi vorbit deja cu Arai. Este o căsătorie pe care Arai nu poate decât să o aprobe. În afară de asta, Takeo are tot Tribul împotriva lui; nu are cum să supraviețuiască. Nu vă uitați așa la mine: mă doare că vă

fac să suferiți. Vă spun asta tocmai pentru că țin foarte mult la dumneavoastră. Aș putea să vă jur că nu-i voi face niciodată rău, dar asta n-ar schimba lucrurile; există acolo afară sute care vor încerca. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei va reuși. Nimeni nu poate scăpa la nesfârșit de Trib. Trebuie să acceptați că asta îi va fi soarta. Ce o să faceți după moartea lui, când i-ați insultat pe toți care vă țin partea? Nu veți mai avea nici o speranță să dobândiți Maruyama, și veți pierde Shirakawa. Surorile dumneavoastră vor fi ruinate împreună cu dumneavoastră. Arai este suzeranul dumneavoastră. Trebuie să vă duceți la Inuyama și să-i acceptați hotărârea privitoare la căsătoria dumneavoastră. Altfel îl veți înfuria. Credeți-mă. Știu cum lucrează mintea lui.

— Poate Arai să împiedice venirea primăverii? spuse Kaede. Poate să-i poruncească zăpezii să nu se topească?

— Tuturor bărbaților le place să creadă că pot. Femeile obțin ce vor încurajând această credință, nu împotrivindu-se ei.

— Seniorul Arai o să se deprindă cu altceva. Pregătește-te. Tu și Kondo trebuie să plecați într-o oră.

Se îndepărtă. Inima îi bătea nebunește, fremăta de emoție. Nu se gândea decât că avea să fie cu el. Faptul că-l văzuse, că-l simțise aproape îi trezi iar febra.

— Sunteți nebună, spuse Shizuka. Ați depășit limitele rațiunii. Dezlănțuiți dezastrul atât pentru dumneavoastră, cât și pentru familie.

Parcă pentru a confirma temerile Shizukăi, se auzi un zgomot neașteptat; casa gemu, paravanele zornăiră, clopoțeii de vânt sunară, în timp ce pământul se cutremură sub tălpile lor.

CAPITOLUL ZECE

De îndată ce zăpada a început să se topească și a venit dezghețul, vestea că mă aflu în Terayama și că am de gând să-mi revendic moștenirea de la nobilii Otori s-a răspândit ca apa curgătoare. Și tot așa, la început într-un firicel, apoi într-un șuvoi, războinicii au început să-și croiască drum spre templul de pe munte. Unii nu aveau stăpân, dar cei mai mulți erau din clanul Otori și făceau parte dintre aceia care recunoșteau legitimitatea pretenției mele de moștenitor al lui Shigeru. Povestea mea era deja o legendă, și se părea că devenisem erou, nu doar pentru tinerii din clasa războinicilor, ci și pentru fermierii și sătenii de pe domeniul Otorilor, care ajunseseră într-o stare de disperare după iarna cruntă, dările mărite și legile tot mai aspre impuse de Shoichi și Masahiro, unchii lui Shigeru.

Aerul era plin de sunetele primăverii. Sălciile își puneau haina verde-aurie. Rândunicile țâșneau deasupra ogoarelor inundate și își meșteșugeau cuiburi sub streșinile clădirilor templului. Cu fiecare seară, orăcăitul broaștelor era mai zgomotos, fiecare specie cânta pe limba ei. De-a lungul șanțurilor, crușățeaua, piciorul-cocoșului și

măzărichea de un roz viu înfloreau din abundență. Bâtlanii, cocorii și ibișii se întorceau în râuri și iazuri.

Starețul, Matsuda Shingen, mi-a pus la dispoziție considerabila bogăție a templului și, cu ajutorul lui, mi-am petrecut primele săptămâni de primăvară organizând oamenii care veneau la mine, echipându-i și înarmându-i. Din Yamagata și din alte părți au apărut fierari și armurieri, și și-au ridicat atelierele la poalele muntelui sfânt. În fiecare zi, veneau geambași care sperau să facă o vânzare bună, și de obicei reușeau, căci cumpăram toți caii. Indiferent de câți oameni aveam și cât de bine erau înarmați, armele mele principale aveau să fie veșnic viteza și luarea prin surprindere. Nu aveam nici timp, nici resurse pentru a aduna, ca Arai, o armată uriașă de pedestrași. Trebuia să mă bazez pe un detașament mic, dar mai iute, de călăreți.

Printre primii sosiți au fost frații Miyoshi, Kahei și Gemba, cu care mă antrenasem în Hagi. Zilele acelea în care ne luptaserăm cu săbii de lemn păreau extrem de îndepărtate. Apariția lor a însemnat mult pentru mine, mult mai mult decât bănuiam când au căzut în genunchi și m-au implorat să le dau voie să mi se alăture. Cei mai buni dintre Otori mi-au demonstrat astfel că nu-l uitaseră pe Shigeru. Au adus cu ei treizeci de oameni și, la fel de bine-venite, vești din Hagi.

— Shoichi și Masahiro știu de întoarcerea ta, mi-a spus Kahei, care era cu câtiva ani mai mare decât mine și avea o oarecare experiență de război, căci la paisprezece ani fusese la Yaegahara. Însă nu prea iau treaba asta în serios. Consideră că va fi nevoie doar de o ambuscadă rapidă pentru a te pune pe fugă. Mi-a zâmbit larg. Nu vreau să te jignesc, însă și-au format impresia că ești cam molâu.

— Asta-i părerea lor, am răspuns. Mi-am adus aminte de însoțitorul lui Iida, Abe, care crezuse același lucru despre mine și căruia Yato îi demonstrase că se înșelase. Au dreptate, în unele privințe.

E drept că sunt tânăr și cunosc doar teoria războiului, nu și practica lui. Dar am dreptatea de partea mea și îndeplinesc dorința lui Shigeru.

— Oamenii zic că ești înrâurit de Rai, a spus Gemba. Zic că ți s-au dat puteri care nu sunt din lumea asta.

— Știm totul despre asta! a intervenit Kahei. Mai ții minte lupta cu Yoshitomi? Însă el a considerat că puterile sunt din Iad, nu din Rai.

Mă luptasem odată cu fiul lui Masahiro, cu săbii de lemn. Pe vremea aceea, era un spadasin mai bun decât mine, însă eu aveam alte talente pe care el le considera înșelătorie, și de care mă folosisem pentru a-l împiedica să mă omoare.

— Mi-au luat casa și pământul? am întrebat. Am auzit că au de gând să o facă.

— Nu încă, îndeosebi fiindcă bătrânul nostru învățător, Ichiro, a refuzat să le predea. A spus clar că nu va ceda fără luptă. Nobililor nu le prea vine să pornească o încăierare cu el și cu cei care au mai rămas din oamenii lui Shigeru — ai tăi.

Pentru mine a fost o ușurare să aflu că Ichiro era încă în viață. Am sperat că o să plece curând și o să vină la templu, unde puteam să-l apăr. De la dezgheț, îl așteptam în fiecare zi.

— De asemenea, nobilii nu sunt siguri de orășeni, a intervenit Gemba. Nu vor să provoace pe nimeni. Se tem de o răzmeriță.

— Întotdeauna au preferat să uneltească, am spus.

— Ei numesc asta negociere, a zis sec Kahei. Au încercat să negocieze cu tine?

— N-am primit nici o veste de la ei. În plus, nu avem ce să negociem. Sunt răspunzători de moartea lui Shigeru. Au încercat să-l omoare în propria-i casă, iar când au dat greș i l-au predat lui Iida. Nu pot să ajung la o înțelegere cu ei, nici dacă ar fi dispuși.

— Care va fi strategia ta? a întrebat Kahei, mijind ochii.

— N-am cum să-i atac pe nobilii Otori în Hagi. Mi-ar trebui resurse mult mai mari decât cele pe care le am acum. Mă gândesc că trebuie să-l abordez pe Arai..., dar n-am să fac nimic până nu ajunge Ichiro aici. A spus că o să vină de îndată ce drumul e liber.

— Trimite-ne pe noi la Inuyama, a spus Kahei. Sora mamei noastre e măritată cu unul dintre însoțitorii lui Arai. Putem să aflăm dacă atitudinea lui Arai față de tine s-a schimbat peste iarnă.

— Am să vă trimit la timpul potrivit, am promis eu, bucuros că am o cale de a-l aborda indirect pe Arai.

Nu le-am spus nici lor, nici altcuiva ce hotărâsem deja: să mă duc mai întâi la Kaede, oriunde se afla, și să mă însor cu ea, să preiau cu ea ținuturile Shirakawa și Maruyama, dacă mă mai voia, dacă nu era deja măritată...

Cu fiecare zi de primăvară neastâmpărul meu sporea. Vremea era capricioasă, soare într-o zi, vânturi reci în următoarea. Prunii au înflorit pe o ploaie cu grindină. Chiar și atunci când mugurii cireșilor au început să se umfle, era încă frig. Dar pretutindeni existau semne de primăvară, mai ales, se părea, în sângele meu. Viața disciplinată din iarna trecută mă făcuse să fiu mai în formă ca niciodată, fizic și mental. Învățăturile lui Matsuda, statornica lui afecțiune pentru mine, cunoașterea faptului că am sânge de Otori, toate îmi dăduseră o nouă încredere în mine. Eram mai puțin dominat de natura mea divizată, mai puțin frământat de loialități contradictorii. N-am lăsat să se vadă neliniștea care mă chinuia. Învățam să nu arăt nimic lumii. Însă noaptea, gândurile mi se întorceau la Kaede și atunci se trezea dorința. Tânjeam după ea, temându-mă că s-a măritat cu altcineva și era pe veci pierdută pentru mine. Când nu puteam să dorm, ieșeam pe furiș din cameră și părăseam templul, explorând regiunea înconjurătoare, uneori mergând tocmai până la Yamagata. Ceasurile de meditație, studiu și antrenament îmi ascuțiseră toate talentele; nu îmi era deloc teamă că m-ar putea dibui cineva.

Mă întâlneam zilnic cu Makoto pentru a studia împreună, dar, printr-un acord tacit, nu ne atingeam. Prietenia noastră se mutase în alt plan, care simțeam că o să dureze o viață. Nu mă culcam nici cu femei. Nici una nu avea voie să intre în templu, teama de asasinat mă ținea departe de bordeluri, și nu voiam să mai zămislesc un copil. Mă gândeam deseori la Yuki. Într-o noapte fără lună, de la sfârșitul celei de-a doua luni, nu m-am putut stăpâni să nu trec prin fața casei părinților ei. Florile prunilor străluceau albe în întuneric, dar înăuntru nu era nici o lumină, iar la poartă era un singur paznic. Auzisem că în toamnă oamenii lui Arai scotociseră casa. Acum părea să fie părăsită. Dispăruse până și mirosul de soia fermentată.

Mă gândeam la copilul nostru. Eram sigur că o să fie băiat, crescut de Trib să mă urască și, după toate probabilitățile, destinat să împlinească profeția oarbei. Cunoașterea viitorului nu însemna că puteam să scap de el: făcea parte din tristețea amară a vieții omului.

Mă întrebam unde era Yuki acum — poate într-un sat îndepărtat și tainic de la nord de Matsue — și mă gândeam adesea la tatăl ei, Kenji. Probabil că nu se afla foarte departe, în unul dintre satele Muto din munți, neștiind că rețeaua secretă a tuturor ascunzătorilor Tribului îmi fusese dezvăluită în însemnările lăsate de Shigeru, și că-mi petrecusem iarna învățându-le pe de rost. Totuși nu știam ce să fac cu aceste informații, dacă să profit de ele pentru a cumpăra iertarea și prietenia lui Arai, sau să le folosesc eu însumi pentru a nimici organizația secretă care mă condamnase la moarte.

Cu mult timp în urmă, Kenji jurase să mă apere cât trăiesc. Nu am pus preț pe această promisiune din cauza firii lui nesincere, și nu-l iertasem pentru rolul pe care îl jucase în trădarea lui Shigeru. Însă știam și că, fără el, n-aș fi putut să duc la bun sfârșit răzbunarea, și nu puteam să uit că mă urmase înapoi la castel în acea noapte. Dacă aș fi putut să aleg cine să mă ajute, el ar fi fost cel ales, însă nu credeam că s-ar fi împotrivit vreodată hotărârilor Tribului.

Dacă era să ne întâlnim, avea să fie ca dușmani, fiecare căutând să-l omoare pe celălalt.

O dată, când mă întorceam acasă în zori, am auzit un gâfâit puternic de animal și am dat de un lup pe potecă. Îmi simțea mirosul, dar nu mă vedea. Eram destul de aproape ca să-i văd părul de un roșcat aprins de după urechi, și să-i simt răsuflarea. Și-a arătat colții mârâind de frică, s-a retras de-a-ndăratelea, s-a întors și s-a furișat în tufișuri. L-am auzit oprindu-se și adulmecând iar, mirosul lui fiind la fel de fin ca auzul meu. Lumile simțurilor noastre s-au suprapus, a mea dominată de auz, a lui de miros. M-am întrebat cum ar fi să intru în tărâmul sălbatic și solitar al lupilor. În Trib eram cunoscut drept Câinele, dar preferam să mă consider asemeni acestui lup, fără nici un stăpân de acum înainte.

Apoi a venit dimineața în care l-am văzut pe Raku, calul meu. Era la sfârșitul celei de a treia luni, când cireșii se pregăteau să dea în floare. Urcam cărarea abruptă pe când cerul se lumina, cu ochii la piscurile munților care, încă acoperite de zăpadă, se colorau în roz la soare. În fața hanului, am văzut priponiți cai necunoscuți. Părea că toată lumea dormea, deși am auzit un oblon deschizându-se în cealaltă parte a curții. Privirea mi-a fugit spre cai, ca întotdeauna și, când am recunoscut părul sur al lui Raku, acesta a întors capul în același timp, m-a văzut și a nechezat de plăcere.

Fusese darul meu pentru Kaede; el era aproape singura avere cu care rămăsesem după căderea Inuyamei. Era cu putință ca ea să-l fi vândut sau să-l fi dat pe degeaba? Sau el mi-o adusese aici?

Între grajduri și odăile de oaspeți ale hanului era o curte micuță, cu pini și felinare de piatră. Am intrat în ea. Mi-am dat seama că cineva e treaz; auzeam o răsuflare în spatele obloanelor. M-am dus către verandă, dorind cu disperare să știu dacă e Kaede, și totodată convins că în clipa următoare am să o văd.

Era și mai frumoasă decât o țineam minte. După boală era mai slabă și mai fragilă, însă acum îi ieșeau la iveală frumusețea oaselor, suplețea gâtului și a încheieturilor mâinilor. Bubuitul inimii mele a redus la tăcere lumea din jur. Apoi, dându-mi seama că preț de câteva clipe o să fim singuri înainte ca hanul să se trezească, m-am dus și am îngenuncheat dinaintea ei.

Am auzit mult prea repede femeile trezindu-se în cameră. M-am făcut invizibil și m-am îndepărtat. Am auzit icnetul de frică al lui Kaede și mi-am dat seama că nu-i spusesem încă de talentele mele specifice membrilor Tribului. Aveam foarte multe de vorbit: vom avea vreodată destul timp? Clopoțeii de vânt au sunat când am trecut pe sub ei. Mi-am văzut calul căutându-mă cu privirea, dar nu m-a văzut. Pe urmă mi-am reluat înfățișarea. Urcam dealul cu pași mari, plin de o bucurie energizantă, de parcă băusem o poțiune magică. Kaede se afla aici. Nu era măritată. Avea să fie a mea.

Ca în fiecare zi, m-am dus la cimitir și am îngenuncheat la mormântul lui Shigeru. La această oră matinală cimitirul era pustiu, și sub cedri lumina era slabă. Soarele mângâia vârfurile cedrilor; în cealaltă parte a văii, ceața învăluia coastele, așa că piscurile păreau că plutesc în spumă.

Cascada bolborosea fără încetare, imitată de susurul mai dulce al apei care curgea prin jgheaburi și țevi, în bazinele și rezervoarele din grădină. Auzeam călugării la rugăciune, rostirea ritmică a învățăturilor sutra, răsunetul limpede și neașteptat al unui clopot. M-am bucurat că Shigeru se odihnea în acest loc pașnic. I-am vorbit spiritului, cerând ca forța și înțelepciunea lui să-mi fie transferate mie. I-am spus ceea ce fără îndoială știa deja, că am de gând să-i îndeplinesc ultimele dorințe. Și, înainte de toate, am să mă însor cu Shirakawa Kaede.

Dintr-odată pământul s-a cutremurat de o zguduitură puternică. În acel moment, am avut certitudinea că fac ce trebuie și, în plus,

am simțit că trebuie să acționez urgent. Trebuia să ne căsătorim imediat.

Un zgomot nou venind dinspre iaz m-a făcut să întorc capul. În heleșteul cel mare, crapii forfoteau și se îmbulzeau la suprafața apei — o rogojină unduitoare cu roșu și auriu. Makoto îi hrănea, urmărindu-i cu fața calmă și senină.

Ochii mi s-au umplut de roșu și auriu, culorile norocului și ale căsătoriei.

M-a văzut uitându-mă la el și a strigat:

— Unde ai fost? Ai pierdut prima masă.

— Am să mănânc mai târziu. M-am ridicat în picioare și m-am dus la el. Trebuia să împărtășesc bucuria cu cineva. Doamna Shirakawa e aici. Vrei să te duci cu Kahei să o escortați până la casa de oaspeți pentru femei?

A aruncat în apă ultimul pumn de mei.

— Am să vorbesc cu Kahei. Prefer să nu merg eu. Nu vreau să-i aduc aminte de durerea pe care i-am pricinuit-o.

— Poate că ai dreptate. Da, vorbește cu Kahei. Să o aducă aici până la amiază.

— Unde e acum? a întrebat Makoto, uitându-se pieziș la mine.

— A venit în pelerinaj, să mulțumească pentru însănătoșire. Dar acum că e aici, am de gând să mă însor cu ea.

— Așa, pe nepusă masă?

— De ce nu?

— Cunoștințele mele despre căsătorie sunt foarte limitate, însă cred că în cazul marilor familii precum Shirakawa sau, că am ajuns la subiect, Otori, trebuie ca seniorii clanului să-și dea acordul.

— Eu sunt stăpânul clanului meu și-mi dau consimțământul, am replicat cu voioșie, considerând că problemele pe care le ridica el nu aveau rost.

— Cazul tău e ușor diferit. Dar de cine ascultă doamna Shirakawa? Poate că familia ei are alte planuri pentru ea.

— Nu are familie.

Simțeam că încep să fierb de mânie.

— Nu te prosti, Takeo. Toată lumea are familie, mai ales fetele nemăritate care moștenesc domenii mari.

— Am și dreptul legal, și datoria morală să mă însor cu ea, întrucât a fost logodită cu tatăl meu adoptiv. Tonul meu era acum mai încins. A fost dorința expresă a lui Shigeru să fac asta.

— Nu te supăra pe mine, a zis el după o pauză. Îți cunosc sentimentele pentru ea. Nu fac decât să-ți spun ce-ți va spune toată lumea.

— Și ea mă iubește!

— Dragostea nu are nici o legătură cu căsătoria.

A clătinat din cap, uitându-se la mine ca la un copil.

— Nimic nu o să mă oprească! E aici. N-am să o las să-mi scape iar. Ne vom căsători săptămâna asta.

Clopotul templului a bătut. Unul dintre călugării mai în vârstă a străbătut grădina, uitându-se cu dezaprobare la noi. Pe toată durata discuției noastre, Makoto păstrase un ton coborât, însă eu vorbisem tare și înflăcărat.

— Trebuie să mă duc la meditație, a zis el. Poate ar trebui să vii și tu. Gândește-te bine înainte de a acționa.

— Sunt hotărât. Du-te să meditezi! Am să-i spun lui Kahei. Și pe urmă am să vorbesc cu starețul.

Trecuse deja ora la care, în fiecare dimineață, mă duceam să mă antrenez două ceasuri în arta duelului. Am plecat în grabă să-i găsesc pe frații Miyoshi, și i-am prins din urmă când coborau dealul pentru a vorbi cu un armurier.

— Doamna Shirakawa? a spus Kahei. Nu e primejdios să te apropii de ea?

— De ce spui asta? am întrebat răstit.

— Fără supărare, Takeo, dar toată lumea știe că le pricinuiește bărbaților moartea.

— Numai dacă o doresc, a adăugat Gemba, apoi, aruncându-mi o privire iute, a continuat: Așa spun oamenii!

— Și mai spun că e așa de frumoasă încât e cu neputință să o privești fără s-o dorești. Kahei părea posomorât. Ne trimiți la moarte sigură.

Nu aveam chef de comicăriile lor, însă vorbele lor m-au făcut să înțeleg și mai bine ce important era să ne căsătorim. Kaede spusese că se simțea în siguranță numai alături de mine și am înțeles de ce. Numai căsătoria cu mine ar fi salvat-o de blestemul sub care părea că se află. Eram sigur că nu avea să fie niciodată un pericol pentru mine. Alți bărbați care o doriseră muriseră, însă eu îmi unisem trupul cu al ei și trăiam.

Nu aveam de gând să le explic toate astea fraților Miyoshi.

— Aduceți-o cât mai repede în odăile de oaspeți pentru femei, am spus scurt. Aveți grijă să nu vină nici unul dintre oamenii ei și, de asemenea, asigurați-vă că Muto Shizuka și Kondo Kiichi pleacă astăzi. Va veni însoțită de o femeie. Purtați-vă extrem de curtenitor cu ele. Spuneți-i că am să trec pe la ea pe la ceasul Maimuței.

— Takeo e cu adevărat neînfricat, a bombănit Gemba.

— Doamna Shirakawa o să fie soția mea.

Asta i-a uimit. Au văzut că vorbesc serios și și-au ținut gura. S-au înclinat protocolar în fața mea și au plecat în tăcere spre casa gărzilor, de unde au mai luat cinci sau șase oameni. După ce au trecut de poartă, au făcut câteva glume pe seama mea, despre călugărița care își devorează perechea, fără să-și dea seama că-i aud. M-am gândit să mă duc după ei să-i învăț minte, dar întârziasem deja la întâlnirea cu starețul.

Ascultând cum râsul lor se pierdea în josul coastei, m-am grăbit spre sala în care aveau loc ședințele noastre. Starețul se afla deja acolo, îmbrăcat în hainele preoțești. Eu eram tot în veșmântul grosolan pe care îl purtam în peregrinările mele de noapte: un fel de ajustare a uniformei negre a Tribului — pantaloni până la genunchi, jambiere și cizme fără vârf, bune atât la lupta cu sabia, cât și la săritul pe ziduri și alergatul pe acoperișuri.

Matsuda nu părea deloc stânjenit de fustele lungi și mânecile largi. De obicei terminam ședințele gâfâind și lac de sudoare. El rămânea ca la început, de parcă și-ar fi petrecut cele două ore rugându-se.

Am îngenuncheat dinaintea lui pentru a mă scuza pentru întârziere. M-a măsurat cu privirea, având pe față o expresie ironică, dar nu a spus nimic, arătând cu capul parul de lemn.

L-am luat din rastel. Era închis la culoare, aproape negru, mai lung decât Yato și mult mai greu. Întrucât mă antrenam zilnic cu el, mușchii brațelor mele și ai încheieturilor mâinilor erau mai puternici și mai flexibili, și se părea că scăpasem în sfârșit de leziunea de la mâna dreaptă, pe care mi-o pricinuise Akio în Inuyama. La început parul fusese ca un cal încăpățânat, care se urnește cu greu, ca protest la zăbală. Învățasem să-l controlez până ajunsesem să-l mânuiesc cu aceeași îndemânare cu care folosesc bețișoarele de mâncat.

Această precizie era le fel de necesară la antrenament ca în lupta adevărată, căci o mișcare greșită poate să crape țeasta sau să sfărâme osul pieptului. Nu aveam destui oameni ca să riscăm să ne omorâm sau să ne rănim între noi la antrenament.

Când am ridicat parul în poziție de luptă, m-a cuprins un val de oboseală. Nu dormisem deloc în noaptea precedentă, și nu mai mâncasem de la masa de seară. Pe urmă m-am gândit la Kaede, i-am zărit silueta așa cum o văzusem mai devreme, îngenuncheată pe

verandă. Mi-am recăpătat energia. În acea fracțiune de secundă, mi-am dat seama că nu pot să trăiesc fără Kaede.

În mod normal, nu mă puteam măsura cu Matsuda. Dar ceva mă transformase, luase toate elementele antrenamentului, și le amestecase într-un tot: un spirit dur, indestructibil, care izvora din miezul ființei mele și se revărsa în brațul cu sabia. Pentru prima dată, mi-am dat seama că sunt cu patruzeci de ani mai tânăr ca Matsuda. I-am observat vârsta și vulnerabilitatea. Am văzut că era la mila mea.

Am renunțat să atac și am lăsat parul să cadă. În clipa aceea, toiagul lui a găsit spațiul neprotejat și m-a izbit peste gât, într-o parte, cu o lovitură care m-a amețit. Am avut noroc că nu m-a lovit cu toată forța.

Ochii lui, de obicei senini, străluceau de mânie.

— Asta să-ți fie învățătură de minte, a mârâit el. Unu, să nu întârzii, și doi, să nu lași mila să iasă la suprafață în timp ce te lupți.

Am deschis gura să vorbesc, dar m-a oprit.

— Nu comenta. Mă lași să cred pentru prima dată că nu-mi pierd vremea cu tine, și pe urmă dai cu piciorul la tot. De ce? Nu fiindcă ți-a fost milă de mine, sper?

Am clătinat din cap.

A oftat și a zis:

— Pe mine nu poți să mă prostești. Am văzut-o în ochii tăi. Am văzut bărbatul care a venit aici anul trecut și a fost emoționat de Sesshū. Asta vrei să fii? Pictor? Atunci ți-am spus că poți să te întorci aici să studiezi și să desenezi — asta vrei?

Nu aveam chef să răspund, însă a așteptat până am făcut-o.

— S-ar putea ca o parte din mine să vrea asta, dar nu încă. Mai întâi trebuie să înfăptuiesc poruncile lui Shigeru.

— Ești sigur? Vrei să te angajezi la asta cu toată inima?

Am auzit seriozitatea absolută a tonului său și am răspuns la fel.

— Da, vreau.

— Vei conduce mulți oameni, pe unii la moarte. Ești suficient de sigur pe tine să faci asta? Dacă ai vreo slăbiciune, Takeo, asta e: ești prea milos. Unui războinic îi trebuie mai mult decât un pic de cruzime, de câinoșenie. Mulți vor muri urmându-te, și tu însuți vei omorî mulți. Odată ce pornești pe drumul ăsta, trebuie să mergi până la capăt. Nu poți renunța să ataci și să lași garda jos, fiindcă ți-e milă de adversarul tău.

Am simțit că roșesc.

— N-am s-o mai fac. N-am vrut să vă insult. Iertați-mă.

— Am să te iert, dacă poți să faci iar mișcarea aceea și să o duci până la capăt.

A luat poziția de atac, cu ochii ațintiți asupra mea. Nu aveam rețineri să-i întâlnesc privirea; nu cedase niciodată în fața somnului Kikuta, iar eu nu încercasem niciodată să i-l induc forțat. Nici nu folosisem vreodată în mod intenționat cu el invizibilitatea sau al doilea sine, deși uneori, în toiul luptei, simțeam că imaginea mea începe să se îndepărteze pe furiș.

Toiagul lui s-a mișcat prin aer ca fulgerul. Atunci nu m-am mai gândit decât la adversarul din fața mea și la lovitura de par, la podeaua de sub picioarele noastre, la spațiul din jur în care ne mișcam aproape ca într-un dans. Și am mai ajuns de două ori în situația în care am văzut că-i sunt superior, și de fiecare dată am mers până la capăt.

Când am terminat, chiar și Matsuda era ușor înfierbântat, poate datorită vremii de primăvară. În timp ce ne ștergeam pe față de sudoare cu prosoapele aduse de Norio, a spus:

— Nu credeam că ai să fii vreodată spadasin, dar te-ai descurcat mai bine decât m-am așteptat. Când te concentrezi nu ești slab, chiar deloc.

În fața unei astfel de laude, am rămas fără glas. El a râs.

— Să nu ți se suie la cap. O să ne întâlnim iar mai târziu, după-amiază. Sper că ți-ai pregătit lucrarea despre strategie.

— Da, domnule. Dar mai e ceva despre care trebuie să discut cu dumneavoastră.

— Ceva legat de doamna Shirakawa?

— De unde ați știut?

— Am auzit deja că e în drum spre templu. S-au făcut aranjamente să stea în casa de oaspeți pentru femei. E o mare onoare pentru noi. Am să-i fac o vizită azi, mai târziu.

Poate suna ca o discuție întâmplătoare despre un oaspete oarecare, însă deja îl cunoșteam destul de bine pe Matsuda: nu făcea nimic întâmplător. Mă temeam că o să aibă aceleași presimțiri rele în privința căsătoriei mele cu Kaede cărora le dăduse glas Makoto, dar mai devreme sau mai târziu trebuia să-i împărtășesc intențiile mele. M-am gândit fulgerător la toate astea, iar apoi mi-a trecut prin minte că, dacă ar trebui să cer permisiunea cuiva, acea persoană ar trebui să fie el.

Am căzut în genunchi și am spus:

— Doresc să mă căsătoresc cu doamna Shirakawa. Îmi acordați permisiunea dumneavoastră de a mă căsători și a ține ceremonia aici?

— Acesta e motivul pentru care a venit aici? Vine cu permisiunea familiei și clanului ei?

— Nu, a venit din alt motiv — să mulțumească pentru că s-a însănătoșit. Însă a fost una dintre ultimele porunci ale lui Shigeru pentru mine să mă însor cu ea, și acum se pare că soarta mi-a adus-o aici...

Am deslușit în glasul meu o notă de implorare.

A simțit-o și starețul. Zâmbind, a spus:

— Problema nu o să fie din partea ta, Takeo. Tu faci ce consideri că trebuie să faci. Dar ca ea să se mărite fără aprobarea clanului ei, a lui Arai... Ai răbdare, cere-i lui Arai permisiunea. Anul trecut

a fost în favoarea căsătoriei. Avem toate motivele să credem că va fi și acum.

— Aș putea fi omorât în orice clipă! am exclamat. N-am timp să am răbdare! și mai dorește cineva să se însoare cu ea.

— Sunt logodiți?

— Nu e nimic oficial. Dar se pare că el se așteaptă ca acea căsătorie cu ea să aibă loc. E nobil, domeniul lui se învecinează cu al ei.

— Fujiwara, a spus Matsuda.

— Îl cunoașteți?

— Știu cine e. Toată lumea știe, în afară de semianalfabeții ca tine. E o alianță foarte potrivită. Domeniile se vor uni, fiul lui Fujiwara le va moșteni pe amândouă și, mai important, întrucât Fujiwara se va întoarce aproape sigur în capitală curând, Arai va avea un prieten la curte.

— Ba nu va avea, fiindcă ea nu se va mărita cu Fujiwara. Se va mărita cu mine, și asta până la sfârșitul săptămânii!

— Se vor uni și te vor zdrobi.

Ochii starețului erau ațintiți pe fața mea.

— Nu și dacă Arai crede că pot să-l ajut să distrugă Tribul. Iar după ce ne vom fi căsătorit, ne vom muta imediat la Maruyama. Doamna Shirakawa este moștenitoarea legală a acelui domeniu, precum și a celui al tatălui ei. Asta îmi va oferi resursele de care am nevoie pentru a-i chema la luptă pe frații Otori.

— Ca strategie, nu e rea, a spus el. Dar există riscuri mari: ți-ai putea atrage complet dușmănia lui Arai. Eu aș zice că e mai bine să lupți sub comanda lui un timp și să înveți arta războiului. Și nu e de dorit să-ți faci dușman un om ca Fujiwara. Această mutare, în ciuda cutezanței, ți-ar putea distruge complet speranțele. Nu vreau să se întâmple asta. Vreau să văd îndeplinite toate dorințele lui Shigeru. Merită riscul?

— Nimic nu mă va împiedica să mă însor cu ea, am răspuns cu glas coborât.

— Ești îndrăgostit nebunește de ea. Nu lăsa pasiunea să-ți afecteze judecata.

— E mai mult decât pasiune. Ea e viața mea și eu sunt a ei.

A oftat.

— La o anumită vârstă, toți credem asta despre o femeie sau alta. Crede-mă, nu durează.

— Seniorul Shigeru și doamna Maruyama s-au iubit profund ani întregi, am îndrăznit să spun.

— Da, mă rog, probabil că în sângele Otorilor există puțină nebunie, a replicat el, dar expresia i se îmblânzise și privirea îi devenise gânditoare. E adevărat, a spus în cele din urmă. Iubirea lor a durat. Și le-a luminat toate planurile și speranțele. Dacă s-ar fi căsătorit și ar fi înfăptuit alianța dintre Țara de Mijloc și Apus, pe care o visau, cine știe ce ar fi realizat. S-ar zice că spiritele lor au adus o a doua șansă prin tine și doamna Shirakawa. Și, nu pot să neg, este foarte logic să faci din Maruyama baza ta. Din acest motiv, cât și de dragul celui mort, voi fi de acord cu această căsătorie. Poți să începi să faci pregătirile necesare.

— N-am mai fost la o nuntă de felul ăsta, am spus după ce m-am înclinat până la pământ drept recunoștință. Ce trebuie făcut?

— Femeile care au venit cu ea vor ști. Întreab-o pe ea. Sper că nu m-am senilizat, a adăugat el, înainte de a-mi da liber să plec.

Era aproape vremea mesei de prânz. M-am dus să mă spăl și să-mi schimb hainele. M-am îmbrăcat cu grijă, punându-mi un chimonou de mătase cu însemnul Otorilor pe spate, din cele care îmi fuseseră date când sosisem la Terayama după călătoria prin ninsoare. Am mâncat dus pe gânduri, abia simțind gustul mâncării, ascultând tot timpul cu atenție sosirea ei.

În cele din urmă, am auzit glasul lui Kahei în fața sălii de mese. L-am strigat și el a intrat.

— Doamna Shirakawa e în odăile de oaspeți pentru femei, a zis. Au mai venit cinzeci de bărbați din Hagi. O să-i încartiruim în sat. Se ocupă Gemba de asta.

— Am să-i văd diseară, am spus, înviorat de ambele vești.

L-am lăsat să mănânce și m-am întors în camera mea, unde am îngenuncheat la masa de scris și am scos manuscrisele pe care îmi spusese starețul să le citesc. Credeam că am să mor de nerăbdare înainte să o revăd pe Kaede, dar treptat arta războiului m-a absorbit: numărătoarea bătăliilor câștigate și pierdute, tactica și strategia, rolurile jucate de Cer și Pământ. Sarcina pe care mi-o stabilise era cum să cuceresc orașul Yamagata. Fusese doar o chestiune teoretică; Yamagata era încă sub controlul lui Arai prin intermediul cârmuitorului interimar pus de el, deși existau rapoarte că nobilii Otori plănuiau să-și recucerească fosta cetate și că adunau o armată la granița lor din nord, în apropiere de Tsuwano. Matsuda intenționase să-l abordeze pe Arai în numele meu și să ne împace, după care aveam să-l slujesc pe Arai în timp ce urmăream moștenirea Otori. Totuși acum eram foarte conștient că, dacă riscam să stârnesc din nou dușmănia lui Arai căsătorindu-mă cu Kaede, probabil trebuia să cuceresc îndată Yamagata. Lucrul acesta dădea un anumit simț al realității studiilor mele de strategie.

Cunoșteam foarte bine orașul; explorasem fiecare stradă; mă cățărasem în castel. Și cunoșteam terenul din jurul lui, munții, văile, dealurile și râurile. Principala mea problemă era că aveam așa de puțini oameni la dispoziție: o mie cel mult. Yamagata era un oraș prosper, dar iarna fusese grea pentru toată lumea. Dacă atacam la începutul primăverii, putea să reziste castelul la un asediu lung? Oare diplomația ar fi dus la capitulare, dacă forța n-ar fi reușit? Ce avantaje aveam asupra apărătorilor?

În timp ce meditam la aceste probleme, gândurile mi s-au întors la Jo-An, proscrisul. Spusesem că am să trimit după el la primăvară, dar încă nu eram sigur dacă voiam. Nu puteam să uit expresia flămândă și pătimașă din ochii lui, ai barcagiului și ai celorlalți proscriși. „Acum e omul dumneavoastră", spusese Jo-An despre barcagiu. „Toți suntem." Oare puteam să aduc proscriși în armata mea, sau pe fermierii care veneau zilnic să se roage și să lase ofrande la mormântul lui Shigeru? Nu mă îndoiam că m-aș fi putut baza pe acești oameni, dacă îi voiam. Dar asta făcea clasa războinicilor? Nu citisem niciodată despre bătălii în care luptaseră fermieri. De obicei, ei stăteau la distanță de luptă, urând ambele părți în mod egal și după aceea despuind cu imparțialitate morții.

Ca de multe ori, am văzut în gând fața fermierului pe care îl omorâsem pe ogorul lui secret, de pe dealurile de dincolo de Matsue. I-am auzit glasul strigând iar „Senior Shigeru!" Tare aș fi vrut să-i liniștesc stafia. Însă el mi-a adus în minte curajul și hotărârea tovarășilor lui, resursele care în momentul acela erau irosite. Dacă le-aș fi folosit, nu m-ar mai fi bântuit?

Fermierii de pe pământurile Otorilor, atât de pe cele existente în jurul cetății Hagi, cât și de pe cele care fuseseră cedate Tohanilor — inclusiv Yamagata — îl iubiseră pe Shigeru. Se răzvrătiseră deja de furie după moartea lui. Eram încredințat că aveau să mă sprijine și pe mine, dar mă temeam că folosirea lor avea să slăbească loialitatea războinicilor mei.

Înapoi la problema teoretică a cetății: dacă puteam să scap de locotenentul interimar instalat de Arai în castel, șansa ca Yamagata să capituleze fără un asediu îndelungat era mult mai mare. Lucrul de care aveam nevoie era un asasin în care să am încredere. Tribul recunoscuse că eram singura persoană care a reușit să se cațere singură în castelul Yamagata, dar nu părea potrivit să întreprindă însuși comandantul această schemă. Gândurile au început să-mi

devieze puțin, amintindu-mi că nu dormisem mai deloc în noaptea dinainte. M-am întrebat dacă aș putea să antrenez băieți și fete, așa cum făcea Tribul. N-ar fi avut ei talente înnăscute, totuși era o problemă simplă de învățat. Vedeam toate avantajele unei rețele de spioni. Oare n-ar fi putut exista niște membri nemulțumiți ai Tribului, pe care să-i pot convinge să mă slujească?

Am pus gândul deoparte deocamdată, dar avea să se întoarcă la mine mai târziu.

Pe măsură ce ziua se încălzea, timpul trecea și mai încet. Muștele, trezite din somnul de iarnă, bâzâiau pe ușile de plasă. Am auzit prima pasăre cântătoare ciripind în pădure, planarea aripilor rândunelelor și pocnetul ciocurilor când prindeau insecte. În jurul meu, murmurau sunetele templului: zgomotul de pași, foșnetul chimonourilor, suișul și coborâșul psalmodierii, nota limpede și neașteptată a unui clopot.

Dinspre sud bătea o briză ușoară, plină de parfumul primăverii. Într-o săptămână, eu și Kaede aveam să fim căsătoriți. Viața părea să se trezească în jurul meu, îmbrățișându-mă cu vigoarea și energia ei. Totuși stăteam în genunchi aici, absorbit în studiul războiului.

Iar când m-am întâlnit cu Kaede în acea seară, nu am vorbit despre iubire, ci despre strategie. Nu era nevoie să vorbim despre căsătorie; urma să ne căsătorim, să fim soț și soție. Dar dacă era să trăim destul de mult pentru a avea copii, trebuia să acționăm iute pentru a ne consolida puterea.

Când Makoto mi-a spus prima dată că ea aduna o armată, instinctul nu mă înșelase că avea să fie un aliat formidabil. Kaede a fost de acord cu mine că trebuie să mergem direct la Maruyama; mi-a povestit de întâlnirea ei din toamnă cu Sugita Haruki. Acesta aștepta vești de la ea, și Kaede a propus să trimitem la Maruyama câțiva oameni de-ai ei să-l înștiințeze de intențiile noastre. Am fost de acord și m-am gândit că Gemba, cel mai mic dintre frații Miyoshi,

ar putea să meargă cu ei. N-am trimis nici un mesaj la Inuyama: cu cât Arai știa mai puțin despre planurile noastre, cu atât mai bine.

— Shizuka a spus că vestea căsătoriei noastre îl va înfuria, a zis Kaede.

Știam că probabil avea să-l înfurie. Ar fi trebuit să avem mai multă minte. Ar fi trebuit să avem răbdare. Poate că dacă l-am fi abordat pe Arai pe canale potrivite, prin mătușa lui Kahei sau prin Matsuda sau Sugita, s-ar fi hotărât să fie de partea noastră. Dar amândoi eram disperat de nerăbdători, știind ce scurte puteau fi viețile noastre. Și astfel ne-am căsătorit câteva zile mai târziu, în fața sanctuarului, la umbra copacilor care înconjurau mormântul lui Shigeru, conform voinței lui, dar sfidând toate regulile clasei noastre. Presupun că aș putea spune în apărarea noastră că nici unul dintre noi nu avusese o educație tipică. Amândoi scăpaserăm, din motive diferite, de instruirea rigidă întru supunere a majorității copiilor de războinici. Asta ne-a dat libertatea de a acționa după bunul plac, însă bătrânii din clasa noastră urmau să ne facă să plătim pentru asta.

Vremea a continuat să se încălzească sub vântul din sud. În ziua nunții noastre, cireșii erau în plină floare, o mare de alb și roz. Oamenii lui Kaede au fost acum lăsați să li se alăture alor mei, iar războinicul cu cel mai înalt grad dintre ei, Amano Tenzo, a vorbit în numele ei și al clanului Shirakawa.

Când Kaede a fost condusă înainte de fecioarele sanctuarului, în veșmintele roșii și albe pe care Manami reușise cumva să i le găsească, era frumoasă într-un fel atemporal, de parcă ar fi fost o ființă sacră. Am spus că mă cheamă Otori Takeo, și i-am numit pe Shigeru și clanul Otori drept strămoșii mei. Am schimbat cupele ritualice de vin, de trei ori câte trei, și în timp ce erau oferite ramurile sacre, o pală de vânt neașteptată a trimis asupra noastră o ninsoare de petale.

O fi fost un semn rău, însă în noaptea aceea, după festivități și ospăț, când ne-am văzut în sfârșit singuri, nu ne-am gândit deloc la prevestiri. În Inuyama făcuserăm dragoste cu un fel de disperare sălbatică, așteptându-ne să murim înainte de a se face dimineață. Acum însă, la adăpostul pe care îl oferea Terayama, am avut timp să ne explorăm reciproc trupurile, să oferim și să primim plăcere pe îndelete — ca să nu mai spun că, între timp, învățasem de la Yuki câte ceva despre arta iubirii.

Am vorbit despre ce făcuserăm de când fuseserăm despărțiți, mai ales despre copil. Ne-am gândit la sufletul lui, aruncat iar în ciclul nașterii și al morții, și ne-am rugat pentru el. I-am povestit lui Kaede despre vizita mea în Hagi și despre fuga prin ninsoare. Nu i-am spus despre Yuki, și ea mi-a ascuns anumite lucruri, căci deși mi-a povestit câte ceva despre seniorul Fujiwara, nu a intrat în amănunte cu privire la pactul pe care îl făcuseră. Știam că el îi dăduse sume mari de bani și multă mâncare, iar lucrul acesta m-a îngrijorat, căci m-a făcut să mă gândesc că planurile lui de căsătorie erau mai serioase decât ale ei. Am simțit un mic fior pe șira spinării, care putea să fie o premoniție, însă am alungat gândul, deoarece nu voiam să-mi strice bucuria.

M-am trezit înspre ziuă și am găsit-o dormind în brațele mele. Avea pielea albă, mătăsoasă la atingere, caldă și rece în același timp. Părul ei, foarte lung și des, ne acoperea pe amândoi ca un șal, și mirosea a iasomie. O considerasem total inaccesibilă mie, ca floarea din munții înalți, însă era aici, a mea. În liniștea nopții, în timp ce totul în jur era încremenit, am înțeles un lucru și ochii mi s-au umplut de lacrimi. Cerul era bun. Zeii mă iubeau. Mi-o dăduseră pe Kaede.

Timp de câteva zile, Cerul a continuat să ne surâdă, dăruindu-ne vreme blândă de primăvară, cu soare în fiecare zi. Toată lumea de la templu părea să se bucure pentru noi, de la Manami, care zâmbea

cu gura până la urechi când ne-a adus ceai în prima dimineață, până la starețul care a reluat lecțiile cu mine, tachinându-mă fără milă dacă mă prindea căscând. Zeci de oameni au urcat muntele pentru a ne aduce daruri și a ne adresa urări de bine, exact cum ar fi făcut sătenii din Mino.

Numai Makoto făcea notă discordantă.

— Profită la maximum de fericirea ta, mi-a spus el. Mă bucur pentru tine, crede-mă, dar mă tem că nu va dura.

Știam deja asta: o învățasem de la Shigeru. *Moartea vine pe neașteptate, iar viața e fragilă și scurtă,* îmi spusese el, la o zi după ce-mi salvase viața în Mino. *Nimeni nu poate să schimbe asta, nici prin rugăciuni, nici prin vrăji.* Tocmai fragilitatea ei făcea ca viața să fie atât de prețioasă. Fericirea noastră era cu atât mai intensă cu cât eram conștienți de ce trecătoare putea fi.

Florile cireșilor cădeau deja, zilele se lungeau în timp ce anotimpul se schimba. Iarna de pregătiri se încheiase: primăvara făcea loc verii, iar vara era anotimpul războiului. Ne așteptau cinci bătălii, patru de câștigat și una de pierdut.

MULȚUMIRI

Aș vrea să mulțumesc Fundației Asialink și tuturor prietenilor mei din Japonia și Australia, care m-au ajutat să mă documentez și să scriu *Legendele clanului Otori.*

Pentru *Sub cerul liber, având drept pernă iarba,* le mulțumesc în mod deosebit doamnei Sugiyama Kazuko pentru scrisul caligrafic și lui Simon Higgins pentru sfaturile din domeniul artelor marțiale.

L. H.